

Bir Zamanlar Avrupa



Mehmet Tevfik

"Her satırı ahlak bozmak için yazılmış bir paçavra!"

"İsmiini gizleyen sözde yazara sesleniyorum, tövbe et kurtul".

"Sergio Leone'nin üçlemesini tamamlayan başyapıt".

*"Yani, ben anlamıyorum. Herkes bize hayranken
biz neden hâlâ Avrupa diyoruz?"*

"Tad alamadım".

*"Bu kadar küfür, bu kadar seks... keşke yazar da
biraz kitap okusa".*

*"Öğretmenlerine böyle duygularla bakan öğrenciler
olduğunu bilmek tedirgin edici".*

*"Satır aralarına gizlenmiş Atatürk düşmanlığı
gözlerden kaçmıyor!"*



*Resmi "Bir Zamanlar Avrupa"
müzik grubu olan,
Khruangbin dinleyerek
tüketilmesi tavsiye edilir.*



Resmi

"Bir Zamanlar Avrupa"

müzik grubu olan,

Khruangbin dinleyerek

tüketilmesi tavsiye edilir.

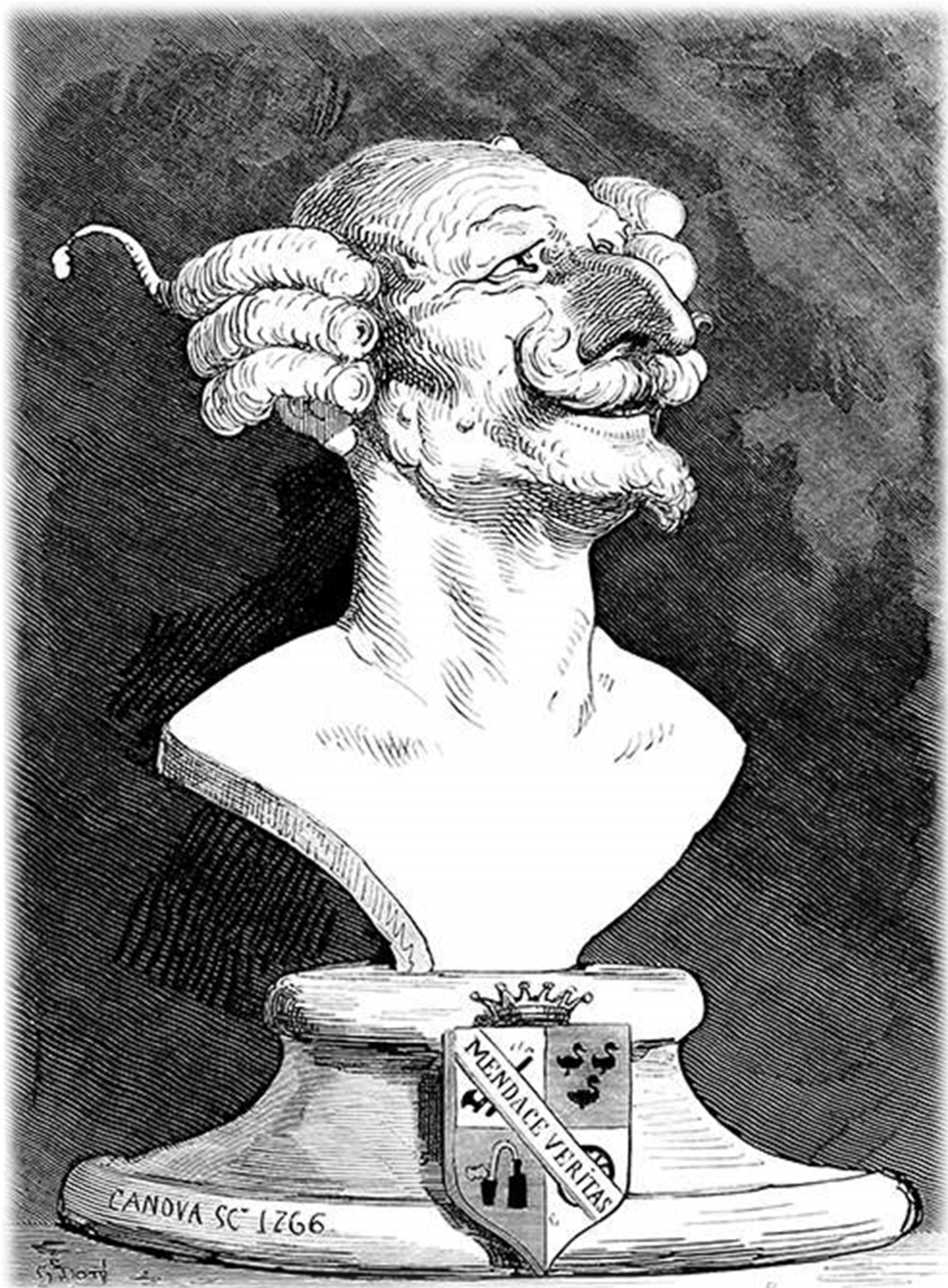
Bir Zamanlar Avrupa

"hepsi gerçektir"



Mehmet Tevfik

2020



Baron Munchausen'in hatırası

Bir Zamanlar Avrupa

<i>Son Vagon</i>	<i>1</i>
<i>Açlık</i>	<i>27</i>
<i>Medeniyet Dediğin</i>	<i>55</i>
<i>Beni Siz Delirttiniz</i>	<i>63</i>
<i>Sanatkar Ruh</i>	<i>73</i>
<i>Tokluk</i>	<i>97</i>
<i>Füzeler</i>	<i>103</i>
<i>Zamanda Yolculuğun Metafiziği</i>	<i>111</i>
<i>* Dünyayı Gezmenin 12 Yolu</i>	<i>117</i>

** Resimler Selin Tanık tarafından çizilmiştir.*

“ The world reveals itself to those who travel on foot ”

Werner Herzog

Son Vagon

İstanbul - Münih Treni

“Hadi bir şeyler yiyelim”.

Tatlı tatlı titreyerek başka bir çağa ait olduğunu gösteren trende geriye doğru yürümeye başladılar. Birisi, nedeni anlaşılmaz bir huzurla ellerini yana sarkıtmış, sanki tren babasının malıymış gibi ağır ağır ilerliyordu. Öbürüyse meraklı meraklı sağa sola bakıyor, başka diyarlara yaklaşmanın heyecanı ile kendi kendine mırıldanıyordu: “Kan geliyor... kan geliyor...”

Öyle, filmlerdeki gibi fıs fıs sesleri çıkararak açılan kapılar yoktu vagonlar arasında. İyice kavrayıp adam akıllı asılmak gerekiyordu açmak için onları. Bir vagon, bir vagon daha bir türlü bitmek bilmiyordu... ve her yerde aynı telaşsız insanlar amaçsız bakışlarını tenezzül edip bizimkilere yöneltmiyorlardı.

Seksi hatun yok. Kondüktör yok. Yemek vagonu... yok.

“Ner’de oğlum bu vagon? Bak uyarmadı deme. Sana kaç defa yiyecek bir şeyler alalım dedim.”

“Vardır... vardır... yemek vagonu olmayan tren mi olur lan?”

“Yok, babam yemek vagonu var dedi. Ne bil’cek oğlum baban Edirne trenini? Baban Mercedes’e biniyo.”

“Geldik geldik...”

Son bir hışımla kapıya asıldı. İnce gövdesi birazdan köfteye yumulacak olmanın heyecanı ile titredi. Gıcırdayarak açılan kapının ardındaysa... sadece karanlık... sadece tren rayları. Tıkır tıkır tıkır... tıkır tıkır tıkır.

“Hasiktir!”

“Hasiktir ki ne hasiktir. N’apcaz lan şimdi?”

Saniye tereddüt etmeyen bir kıvraklıkla, “Alırız oğlum durunca bir yerden. İçin mi kıyıldı hemen? Anneannenin dediği kadar varmışsın ha... Ucumuluk musun lan?” Gülererek, “Siktiret gel bir tane tellendirelim. İçecek bir şeyler vardır nasıl olsa. Bir çay ısmarlarım.”

“İsmarla bakiim. Hay, seni de babanı da!” diye homurdanırken umut dolu bir yüzle, “Simit de vardır belki?”

Önde yemek vagonunu bulamayan Erdal, arkasında küfrede küfrede ilerleyen Taner gerisin geriye yürüdüler. Öteki uçta bir kafeterya vardır elbet.

Biraz sonra, “Ne, yok mu!”

“Oğlum, bir daha kararları ben alayım”.

Her şey insana gelip geçici olduğunu hatırlatan bir kahverengiyle boyalı. Türklerin efsanevi misafirperverliği mala davara faydası olmayan durumlarda hemen buharlaşıveriyor. Çıt çıkarmadan deliyoruz geceyi ağırdan... tıkır tıkır... tıkır tıkır. Cengaverliğimiz? Daha ateşle test etmek nasip olmadı. Seksiliğimiz? Evelallah!



Muallakta kalan şeyler irrite eder oldum olası Erdal’ı, “Tren mi yavaşlıyor ne? Uyan oğlum, bir şeyler alalım.”

Bir Zamanlar Avrupa

“Kaç dakika duracak? Anons yapıldı mı?”

“Ulan puştlar yemek vagonunu Edirne’de bırakırken anons yapmadı da şimdi mi yapacak?”

Alelacele vagonun kapısına koşturuyorlar. Bir yere bakıyorlar bir birbirlerine.

“Oğlum şimdi bir şey al’caz derken mal gibi treni kaçırmayalım”.

“Bir şey olmaz oğlum. Bak ben buradayım. Sıkıntı olursa basarım acil durum ziline.”

“Sen in o zaman. Ben zile basarım.”

“Oğlum, ne zaman fikir adamı oldun sen?” Gülerek “Lan kalkıyo’ tren, tren kalkıyo’... Bir simit falan al.”

“Simit olmaz oğlum bur’da. Artık Avrupa’dayız.”

“Ulan, kalktı tren!”

Bir taraftan sigarasını yakarak, “Oğlum, uyuma bak. Bir dahakine bir şey alalım. Ne biçim Avrupa zaten anlamadım. Bir tane seksi hatun yok.”

“Buralar dağlık oğlum. Ovada olur... ovada!”

Ne yapacağını bilmemek nahoş ama yaşamak ne yapacağını bilmemek değil mi? Bilirsek her şey biter. Yemek vagonu tezi yalan çıkan Erdal, bu sefer tuvaletin yolunda yürüyor yine salına salına. Sanki bir rallideler de virajlı mı virajlı bir yol bir sola bir sağa atıyor onu. Git git yok, “Ner’de lan bu tuvalet?”

Derken görülüyor vagonlardan birinin sonunda önünde bekleyen birileriyle. Bak işte, kim olursan ol orada sıradasın. Belki de adalet sadece insanın çışı gelince mümkün. Kapalı mı açık mı kapı belli değil... tık tık... ses yok... gıcirt... ve açılır bir kapı daha hayat yolculuğunda.

Manzaraya bakarak, “Tekerrürden ibaret tarih anasını satıım”.

Sanki tanıdık bir yere girermiş gibi ileriye attığı ayağı havada asılı kalmış, yavaş yavaş geriye çekiliyor. Başını iki yana sallayarak önce gülüyor. Trenle ters yöne sallarsa sikini deliği tutturabileceğini düşünüyor. Daha joystick falan görmemiş Türkler. Erdal takım taklavatı çekiştirerek deliği tutturmaya çalışırken sanki onu bir kez daha icat ediyor. İşi biterken Yunanlıların icadına eleştirel bir bakış atıyor, “Ulan, bari bunu çalmasaydık”.

Kellesinin üstünde giyotin gibi sallanırken avize, ışık oyunlarının nedenini anlamaktan aciz, “Belki de burada iş tutuyor gurbettekiler, gökkuşağının altında... Delik uçurum gibi bakınca amma koyuyor insana”.

Bütün ıstırabın mahsulü duvarlarda “Ya sabır” çekerek yürüyor gerisin geri kompartımanına.

“Avize koymuşlar lan tuvalete”. Basıyor kahkahayı, “Ama hela alaturka!”

“Yemek vagonunu Edirne’de bırakıp helaya avize mi takmış ibneler?”

“Küfretme lan Türk makinistlerine. Onlar en içli hislerin bedbahtlarıdır.”

Gülüyorlar küfretmeye üşenerek, önce avizeye, sonra kendilerine.



Birkaç Ay Önce, Ankara

Sınıfta bir telaş... Herkes yeni hocayı merak ediyor. Endamının şöhreti geleli aylar oldu ama kendisini gören yok daha İmam hariç. Ondan başka statik alan yok. Şükrediyorlar sınavları yeni gelenlere çıkıyorlar diye. Yoksa göremeyecekler onu.

Uzaktan eski arkadaşını gören Erdal, “İmam! N’aber lan?”

Zaferinin büyüklüğünü umursamayarak, “Dün derste 31 çektim”.

“Bırakamadın şu alışkanlığı ortaokuldan beri”.

Sokulan lafı önemsemeyerek, “En arkadayım oğlum amfide. Her şey on numara orospuda.” Hindileri hatırlatan kesik kesik bir gülüşle taçlandırıyor geçmiş orgazmını, “Çabuk ol Melo, yola gidicem!”

Daha önceki deneyim aktarma seanslarına istinaden soruyor Taner, “Tavuk mu vardı yanında?”

Gülerek, “Siktir git! Öyle Esra Ceyhan’dan öğrenmedim ben onu”. Malatyalılığıyla övünerek, “Beş basar amcığa. Siz ner’den bileceksiniz?”

Tavuk sikmemesinin ayıplanacağı bir düşünce iklimini daha önce hayallerinde bile görmemiş olan Erdal, “Her tür insan var tabii. Bazıları hıyar, patlıcan peşinde manavlarda ruh ikizlerini arıyo.... Sen de tavukçu çıktın İmam. Allahtan canlıyken tecavüze uğramıyor hayvanlar. Bir tür “chicken-necrophilia” durumu seninki. Sofistike bir fetiş yani.”

Kahkahayı basarak Taner, “Biz cahillerse sadece hatunlara takılıyoruz. Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?”

Günlük sidik yarışını bitirip rahatlayan Erdal sanki her şeyin fiyakalı bir şekilde bitmesi gerekiyormuş gibi düşünceli bir tavırla o dönemin noktasını koyup kendisine fısıldıyor, “Son sınav”. Her birisi sınıfın farklı yerlerine dağılıyor. Erdal dikkatle izlemeye başlıyor yeni hocayı. Seneye ondan ders alıp almayacağına karar vermeye çalışıyor. Değerlendirme şekli çok basit. Hocaya bakıp onu favori seks pozisyonlarında hayal ediyor. Boynuna köpek tasma takmış Meltem kırbacını şaklatıyor, “Seni bütün gece sağacağım”. Üç numara kesilmiş saçlarını fahişe makyajıyla tamamlamış Meltem, dilini çıkarmış onu yemeye hazırlanıyor. Apış arasındaki kızın kafasını birazdan zar atacakmış gibi sarsa sarsa sallayan Meltem, ona bakarak oyuncu değişikliği yapmak istiyor. İkili oyunların yan etkilerinden sıkılsa da gözünün önüne gelen bu resimlerin onda yarattığı ruh haline göre bir puan veriyor, “Otur, sekiz”.

O performans değerlendirmesi yapa dursun, Meltem sıradan sıraya sekerek öğrencilerin önüne ölüm fermanı gibi bir sınav kâğıdı koyuyor.

“Kaç sayfa lan bu?”

Tam son kararını vermek için Meltem Hocayı insan olan herkesi zorlayacak bir pozisyonda hayal etmeye başlamış ki, “Küt!” diye önüne konan sınav kağıdıyla irkiliyor. Kazağı delmeye çalışan iri göğüsler özgürlüğe susamış, ondan yardım diliyor.

“Bizim Hoca kesin sikmiştir bunu”.

Sınav kağıdının sayfalarını hızlıca karıştırarak, “Tek soru?”

"Tabubil is a town of about 30,000 people, deep in the mountains of Papua New Guinea. It was built by the operators of the Ok Tedi mine, an open-pit gold and copper mine. But now, with the end of the mine's life in sight, the town faces a stark challenge: completely remake itself or disappear. "

“Hay, sikeyim Papua Yeni Gine’yi!”

Üç saat yirmi beş dakika sonra, tüm öğrenciler hâlâ sınıfta.

Bir Zamanlar Avrupa

Meltem, “Cevabın uzun olmasına gerek yok arkadaşlar. Erol Hoca bir çizim de yapabilirler dedi.”

“Hay, seni de sikeyim Erol Hocayı da” deyip sendeleyerek yerinden kalkan Erdal, “Ben bitirdim hocam”. Kendisini süzen gözlerin sahiplerine onları aşağılayarak bakarak, “Zaman kalmadı zaten”.

Kantinde salamla domatesin atomları seviyesinde kaşar peynirle kaynaştığı bir tosttan art arda iki ısırık alıp çayını içerken, Taner geliyor, “Interrail diye bir şey varmış”.

“Neymiş?”

“Bur’dan tren biletini alıyorsun, sonra nereden istersen trenlerin birisine atlıyorsun, ikinci sınıf vagonları buluyorsun, bir koltuğa kuruluyorsun”. Beklediği ilgiyi göremeyince, “Bur’da mı pinekleyeceksin bütün yaz?”

Aklında hâlâ Meltem Hoca’nın iri göğüsleri, “Vizeler n’olcak?” Taner’in cevap vermesine müsaade etmeden devam ediyor konuşmaya, “Lan, bizim İmam otuz bir çekmiş sınıfta”.

“Evde sikecek tavuk kalmadı herhalde?”

“İbne yüzünden tavuk yemeyi bıraktım”.

Sanki bir şeyleri hesaplar gibi biraz gözünü kaşını oynattıktan sonra pes ediyor Erdal, Interrail işi aklına yatmış, “Yüzyılın sikişi olur. Başvur bakiim konsolosluklara. Beni yorma.”



Deli gibi çalışıyor uğursuz telefon.

“Daha yeni yattık lan!”

Biraz esneyip gerindikten sonra hâlâ susmayan telefona ters ters bakarak, “Alooo?”

“Erdal?”

Beklenmedik telefona anlam vermeye çalışırken yastığı arkasına atıp yatakta doğrulur, “Evet, Meltem Hoca?”

“Sınava gelmiyor musun? Bir tek sen yoksun.”

İçinden, “Bu sınavı da mı bu kariya çaktılar?”

“Haaa... Benim ortalamam zaten geçmeye yetiyor. O yüzden...”

“Ama notun düşer”.

“Önemli değil hocam. Sağolun... Siz hiç Buda’dan Peşte’ye bakmış mıydınız?”

“Ne?”

O saçıyla başıyla oynarken dans eden Kobralar gibi başından ayaklarına doğru sallanan vücuduyla sınıftaki öğrencileri hipnotize ederken, öğrencilerinin meraklı bakışlarını tercüme edebilmek görürüz ki akıllarından telefonun diğer ucundaki kişinin hayvansal cazibesi geçmektedir.

“Hocaya telefon ettiren, onu titreten adam... Kaç tane var böylesi?” İç geçirirler, “Büyüksün!”

Bir tek gözleri Meltem’in yüzde yüz pamukluyla dudakları ayrılmış apış arasına kilitlenmiş İmam başka bir şey düşünmektedir, “Evde tavuk kalmış mıydı?”

Lafı uzatmıyor, rest çekiyor Meltem, “Bakmıştım, evet”.

Cevap kulaklarında çınlıyor İmam'ın "Evet... evet... evet... evet... evet..." Ölüm sessizliği çökerken sınıfa telaşlanıyor, "Sikecek Meltem Hoca'yı bu herif".

"Dit", telefon kapanır. Sınava dönülür.

Birkaç saat sonra gerilerek tekrar kalkarken telefon bir daha çalar.

Selamsız sabahsız mevzuya dalar Taner, "Fransızlar vize vermiyor".

Uyku sersemi gece yere koyduğu çiş sıcaklığındaki birayı soğuk sanarak bir fırt alıp tükürdükten sonra, "Bu ibnelerin değil miydi Interrail?"

"Evet ama vizeyi zor veriyormuş ibneler nedense. Almanya, İngiltere kolaymış."

"Naziler kötü sikti bunları ya, o yüzden. Kara listeye al. De ki, Fransa'ya girmiyorum ulan ibneler. Siz Türkün olamazsınız."

Telefonu kapatırlar gülerek.



Süleyman Viyana seferine çıktığında işin neden bitmediğini anlamak Osmanlılara zor gelmişti. Çünkü işleri buydu. Sefer zamanı düğüne gider gibi giyinip kuşanılır, sıralar içilir, türküler söylenir, yolluklar hazırlanırdı. Seferler de her zaman biterdi. Tabii, bilemezlerdi ki iş bir daha kolay kolay bitmeyecekti.

Altı üstü yarısı Türk'tü ama yine de bu kahramanlık hikâyeleriyle solcu olduğunu iddia eden karabıyıklıları erkek dişi ayırt etmeden taciz etmeyi severdi Erdal. Yine bir gün kısa bir yazı yazmış, hemen altına da kavuklu birisinin bakışları altında ezilen Avrupalı bir kral figürü yerleştirmişti. Sonra da herkesin bakışları altında gidip onu izinsiz hiçbir şeyin asılamadığı kantin duvarına yapıştırmıştı.

"Viyana Seferi Gerçeği

Yine geçenlerde tudor yandaşı bazı yayınlarda yok Kanuni Viyana'da neden muvaffak olamamış gibi kendini bilmezlerin bahisleri ayyuka çıktı. Onu da izah edeyim. Onu da biliyoruz!!!

Süleyman tam huristonun ümüğüne çökmüş son darbeyi indirmek üzerindeyken kariya kıza dalıp konuyu unutmuş falan değil!!! Zaten bu mümkün değil!!! Türk Hakanlarının ardında cibinlikçi tabir edilen daha alt kavimlerden devşirilmiş hizmetçiler olur. Hakan "Tiz getirin cibinliği!" şeklinde bir istekte bulunur bulunmaz cibinlik yerleştirilir ve Hakan artık uçan kaçan hristo siyon ne varsa çatır çutur ... Şerefsizlerin genleri bayram eder anlayacağınız.

Bununla birlikte Süleyman ancak Viyana'ya varınca sapkınlığın boyutlarını bu kadar yakından görmüştür. Kari kıyafetli birtakım zibidiler birbirleriyle musiki eşliğinde dans etmekte ve türkü okuyup durmaktadır. Opera da denilen bu rezillik sanatsa ben bu sanatın içine tükürürüm ulan diyen Süleyman, "Almıyorum ulan sizi şerefsizler!!! Siz Türkün olamazsınız!!!" şeklinde isyan etmiş ve seferi iptal etmiştir.

Ahan da sana gerçek, tabii duymak istersen!!!"



Onu listenin başına almışlardı, iki numara. Ne de olsa Alman vize verince geriye kalanlar zaten "Haşırt" diye veriyordu. Gidip vize dilenmeye gerek yoktu. Demek ki kimi silkeceğine dikkat edeceksin bu hayatta. Alman da oldum olası Anglosakson travmalı olduğundan, onu da İngiliz'le vurmak gerekmişti.

Bir sonbahar akşamı Kavaklıdere'nin yolunu tuttular. Kendini bilmezlerin sevdikleri şeylerin sokağa egemen olması için düzenledikleri bir film festivali vardı yine. Onlara göre sanat etkinliği, beyni olanlara göre "Sikime bakar mısın?" Torrent

Bir Zamanlar Avrupa

öncesi bir zamana ait kötü filmlerin kötü kopyaları. Herkesin izlerken uyuyakaldığı ve bir türlü “kötü” diyemediği 2001 Allah’ın emri. Etkinliğe renk katabilecek izleyiciler... yok. Konsolosluğun arkasına geçiyorlar, iki numaralı giriş.

Girişin önündeki direğe bir kâğıt asılı. İleri geri sallanıyor rüzgarla. Arada bir birileri onu tavaf ediyor. Gözlerinde sanki her an her şey değişebilecekmiş gibi ümit dolu bir tedirginlik var. Hüzünle karışık mutluluk... Türkün asil ruh hali.

Uzun mu uzun bir sıra. Anlıyorlar ki o kâğıda adlarını yazınca sıraları korunuyor. Daha sekiz on saat var konsolosluğun açılmasına. Geceyi burada geçirecek bu insanlar!

Taner, “Sanki herkes Almanya’ya gitmeye karar vermiş anasını satayım”.

iPhone öncesi çağlarda anlaşılması mümkün olmayan gece konaklamasıysa sadece okumuşlukla gelen bir aptallığın eseri. Listenin sonuna adlarını yazıp birer sigara tellendiriyorlar. Başka yapacak hiçbir şey yok. Film festivaline geri dönmek... anlamsız. Sabaha kadar Ankara’yı voltalamak... anlamlı.

İlk fikir Erdal’dan geliyor, “Bir bira içelim bari”.

“Son kelleimizi yiyelim. Or’da yoktur”.

“Bence son irmik helvamızı yiyelim. Asıl o yoktur. Gerçi, olmasa n’olcak lan? Vardır başka bir şey.”

Barlar sokağına bitişik olan Rumeli İşkembecisi günün her anı gibi yine dolu. Bahçede bir yere geçiyorlar. Dil çorbaları söyleniyor. Sarımsaklar dökülüyor. Birinci kaşık, ikinci kaşık... midelerde ferahlık, gözlerde sefâ.

Çıt çıkarmadan kelleler bekleniyor. Atalarından gelen cengaverlik önlerindeki kemikleri paralıyor. Göz, yanak, dil, beyin... sanki bir meydan savaşının ufkundalar. Gece ağır ağır lacivertleşirken onları bekleyen her maceraya artık hazırlar.

Çayları da çekip yakınlardaki Net Birahanesine doğru yola çıktılar. Garsonlarını severlerdi Arnavut ciğerlerinden bile daha fazla. Bir paravana benzeyen bu meyhanede kim sahip kim garson belli olmazdı. Kocaman bir yerdı ama hiç dolmazdı. Bomboş katlar yükselir, yine de herkes daracak girişe sıkıştırdı. Garsonların hepsi uzun, hepsi sıska, hepsi... katil görünümlü. Belki de can güvenliği yoktu üst katlarda? Bunu vurgulamak için onlara İtalyan isimleriyle seslenmeyi severdi Erdal’la Taner.

“Guiseppe bir bira daha”.

“Lombardo Arnavut ciğerine biraz daha sumaklı soğan”.

Garsonlar da severlerdi onların sululuğunu. Ne zaman birisi tetikçiye benzetilse, önce kendisine bir çekidüzen verir, sonra da mutlaka bir hediyeyle gelirdi. Bazen iki küçük bardak likör, başka zaman bir salata, keyfi harbinden yerindeyse belasını arayan birkaç kızın masasının yeri.

“Yani Erdalcım tam ağzına layık ama iki kişiler. Artık, hangisini seçersen. Birisi sarışın diğeri esmer.”

“Sıkıntı yok, bizim dergahımız aşk dergâhı. Birisini önden alırız, ötekine de yerimiz olur Evelallah. İki su göndert. Bu masadan gönderildi dersin.” Gülerek bir sigara yakar.

Taner araya girer, “Yalnız zenginliğimizle baştan çıkmasınlar. Hangi masadan gönderildiğini hemen söyleme.”

“Aferin! Yani, herkes kendi halüsinasyonlarını anlatıyor da bizim şanımızı başkaları anlatacak!”

Tabii, Erdal’ın aşk hayatı ayrı bir kitap olur. Onu hatmedenler hem aşkta hem de kumarda kazanır. Yıllar sonra, o yaşlı ve yorgunken bile yanında titremeler geçiren kadınlar onun kendilerine, onların direnmesine rağmen sahip olması için her türlü yolu deneyecekler ama tecavüz fantezisi yok bizimkinin! Böyle yazılmış bu oyunun kitabı. Bir kliğin emrinde olmayanları hemen farkederek kadınlar. Bazıları için acıklı olur bunun sonu ama ellerinde değildir başka türlü davranmaları.

Avare geçen saatlerden sonra sabaha karşı gözlerinden uyku akarak konsolosluğa döndüler. Sürpriz! Adlarını yazdıkları kâğıttan eser yok. Başka bir kâğıt var. Başka bir liste, başka isimler var. Hemen sert bir ifadeyle süzülen civardaki suratlarda... sadece masumiyet.

Homurdanıyor Erdal, “Ulan, biriniz katil şerefsizler!”

Lafı daha fazla uzatmıyor Taner, “Ben de bunu yırtayım amına koyayım”. Yüzlerdeki masumiyet ifadeleri yerlerini dehşete bırakırken bu dönüşümün her saniyesinden farklı bir haz alarak... “cırt... cırt... cırt”. Ve kimse kalkıp bir yenisini yazamıyor artık.

Usul usul giriyorlar yine sıraya en sonundan bizimkiler az önceki zaferlerini önemsemeksizin. Nasıl olsa sıra gelir.

Erdal, “Nasıl olsa sıra gelir oğlum. Kaç kişi var ki zaten?”

Saatler sonra öğlen güneşi acımasızca vuruyor başlarına. Belki de tutarlılık belirtisi, ilerlememiş hiç sıra. Hâlâ aynı yerdeler! Sıranın önü hızlı, ortası yavaş, sonu duruyor.

“N’oluyor lan?”

Sıranın önündeki polis çok sevecen. Yüzünde tatlı bir heyecan, sıradakilerle konuşuyor. Sanki ağzından bal damlıyor. El sıkıştığı herkes çok mutlu. El sıkışmadıkları durgun. Mutlu olanlar sinirleri alınmış gibi durmadan gülümserken, sıranın ortasında ifadesiz, sonundaysa asık suratlar var. Durumu anlamasını uzun sürmüyor, bir tahminde bulunarak yanıtlıyor Erdal’ın sorusunu Taner, “Rüşvet alıyor puştlar!”

“Kaça satacak ki sırayı ibneler? Bu kadar mı düşmüşler?”

“Öyle deme oğlum. Damlaya damlaya göl olur.”

“Bi de bunları beklicez sike sike desene. Akşam sıra gelir herhalde? Fransa gibi veto etsek? O zaman da Avrupa’ya gitmeye gerek yok.”

“Sikerim lan ben bunları. Kollarında sicil numaraları var bak. Oralarda dolanıp sicillerini topliyim bunların.”

“Topla bakiim. Ben sıradayım.”

Direk tavafı sonrasında aşağı yukarı aynı yere yapılan bu ziyaret oranın kutsallığını bir daha vurguluyor. Her tavaf yeri örnek bir davranışın yeri ama aynı zamanda bir ibneliğin de yeri. Artık, hangisi kazanırsa... Ne demiş adam, “Ne zaman Roma barbarlarla karşılaştı, hep barbarlar kazandı”.

Çok geçmeden heyecanla geri geliyor Taner, “Aldım sicil numaralarını. Zaten bir herif alıyormuş bütün rüşvetleri.”

“Single point of contact. Türklerin en çok sevdikleri şey.”

“Siktim seni Kom’ser Kemal!” diyen Taner hiç vakit kaybetmiyor, “Ner’de en yakındaki telefon?”

Arkalarındakilerin umarsız bakışları altında sıradan çıktılar. Ümidini kaybetmiş yığınlar ilerlemedi bile. Önlerindeki hüzünlü bir hatıralarına çakılı kalmış ne yapacağını bilemeyen Stockholm Sendromu talihlileri... ceplerini karıştırıp, rüşvete yetecek para var mı anlamaya çalışıyorlar. Bazıları gişe görevlisine verecekleri formun arka yüzündeki Türkçe kısma bile bakmamış. Orada burada mevzilenmiş çakal tercümanlar sayfanın Almanca olan diğer tarafını tercüme edip doldurtuyor, domaltıyor malları. Olaylardan çok kavramlarla uğraşmasını seven Erdal mırıldanıyor, “Herkes domalanların Almanya’da işi ne? Gerçi belki Alman da öylesini seviyordur. Kim bilir? Yakında öğreneceğiz.”

Telefona intikam hışımıyla sokulan kart soğuk bir yemek olmasa da onu hemen kendine getiriyor, “Diiit”. Konsolosluğun numarası ezberinde kıracak neredeyse telefonun tuşlarını öfkeden. Karşı taraftan nötr, kibar bir ses duyuluyor, “Almanya Ankara Konsolosluğu. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Bir Zamanlar Avrupa

Bağırıyor Taner, “Bana bir Alman ver!”

“Anlamadım beyefendi?”

“Bir Alman ver bana. İhbarda bulunacağım!”

Soru sorulmasına imkân vermeden biten bir monolog sonrasında tekrar sıraya girerler. Derken, bir gürültü patırtı... Siren sesleri uyandırıyor öğle uykularından bu zengin semtinin bunaklarını. Acı bir frenle duruyor iki siyah minibüs heyecanlı bir filmin finali gibi zınk diye konsolosluğun girişinde. Memnun Erdal gördüklerinden, “Demek ki ibne değilsen hâlâ yol var bu memlekette”.

Halk şaşkın. Halk tedirgin. Halk mal mal bakıyor. Rüşvetsever polisin başarısız olmaya mahkûm açıklamalarını dinlemekse... dünyaya bedel. Haydi bakalım, karga tulumba minibüse.

“Allah selamet versin!”

Yarım saat sonra, “Bak nasıl ilerliyor sıra şimdi”.

Keyifle olayı özetliyor Erdal, “Deveye diken, insana siken lazım”.

“Neydi lan senin diğer sözün... Pamuk eller cebe?”

Sonunda konsolosluk bahçesine girmeyi başardılar. Sağlarında sollarında bitmeyen sıralar. Yüksek duvarla çevrelenmiş toplama kampı gibi bir yer. Duvarların üstlerindeki sivri parmaklıklar yetmemiş, bir de jiletli tellerle sarılmışlar. Her şey normal. Her şey düzenli. Birden “Achtung!” diye bağırır gibi çalıyor, herkesi dikkate çağırıyor beklenmedik anonsun zili.

Erdal, “Bahçeyi ne hale sokmuş medeniyetsiz Naziler. Toprakları tabii burası, amına koyiim.”

Yorumları önemsemeksizin devam ediyor anons, “Erdal İlktürk ... Taner Erdal... Lütfen, yardım masasına. Erdal İlktürk ... Taner Erdal... Lütfen, yardım masasına.”

“İlginç?”

Otel resepsiyonuna benzer bir yerin önüne gidip soruyorlar, “Merhaba, bizim için bir anons yapıldı... Erdal, Taner diye...”

Yok herhalde vize peşinde koşarken konsolos odasına terfi edenler, Alman olmayan sarışın cilveli cilveli cevap veriyor, “Buyurun... buyurun, konsolos hanım sizinle görüşmek istedi.”

Onun nezaretinde bir kat yukarıya çıkıyorlar. Caspar David röprodüksiyonlarıyla renklendirilmeye çalışılmış sıkıcı uzun koridorun sonunda bir kapı onları bekliyor. Işık saçarak gıcırdamadan açılıyor. Geniş odasında Basic Instinct öncesi tasavvur edilemeyecek bir başka sarışın elini uzatıyor. Kırkıktan alabildiğine uzak bir Türkçeyle “Merhaba, ben Ankara konsolosu Heidi Klein”.

Gözlerinden yaş geliyor neredeyse, “Yarabbi, büyüsun!”

Oturmalarını rica ederek onları izliyor bir süre konsolos seks tuzağına sübyan düşürmüş gibi. Sanki yeni endemik türler keşfetmiş, öylesine şefkatli. Dünyanın en az rahatsızlık veren rahatsız sessizliğinin sonunda sekreteri geliyor elinde bir şeylerle. Bizimkilerin pasaportları!

Vizelerine bakıp gülümser Taner’le Erdal, “Herhalde pasaportunu konsolosun kendisinden alan yoktur”.

Erdal ileriye dönük bir yatırım olacağı düşüncesiyle hatuna biraz yazar, “Danke Schön!”

Taner de geri kalmamak için, “Tausend Dank!”

“Çüş! Bacak arasına koş bir de dil at.”

Sadece kendi söylediklerini duyar gibi bu sefer de İngilizce konuşur konsolos, “So, what are you going to do in Europe?”

Erdal, tipik bir Çerkes ukalalılığıyla, “We’re searching for the roots of civilization”.

O daha lafını bitirmeden araya girer Heidi “Kısa kes Aydın havası olsun” der gibi, “Kapının ötesine karışamıyoruz. Öyle olmasa yardımcı olurduk.” İnsanın canını alır gibi bir Türkçe bir Almanca bir İngilizce konuşan bu afet soğuk tavrını dizinin üstüne attığı bacağını değiştirerek affettirir. İç çamaşırı yoktur! Hayallere kapılmamalı ancak. Almanlar işle aşkı asla karıştırmazlar. Her mühendislik öğrencisinin rüyası olan, bir kadının onları yoldan geçerken görüp camı tıklayarak yanına çağırmasıyla başlayan üçlü için vakit yoktur.

Kapıyı işaret eder Heidi, “Auf Wiedersehen”.

Ait olmadıkları bir dünyayı artlarında bırakırken Erdal’la Taner bir ağızdan, “Auf Wiedersehen!”



Soru: “Yanan bir ampulü değiştirmek için kaç mühendis gerekir?”

Cevap: “Sıfır. Ampulün değiştirebileceğini hepsi ispatlar da bunun nasıl yapılabileceğini hiçbirisi bilmez.”



Bulgaristan

Tren rayından çıkacakmış gibi sarsılarak keskin bir virajı daha dönerken uyanırlar. Zamansız uyandıkları için canları daha da sıkkin, guruldayan karınlarına mı yansınlar iki mühendisin bir haltı becerememesine mi karar veremiyorlar bir türlü.

Taner, “Amma acıktım ha!”

Hem suçlu hem de güçlü olan Erdal hâlâ durumu aydınlatmaya çalışıyor, “Yemek vagonuz yolcular n’apıyo anlamadım doğrusu”.

Bomboş kafalarla bir süre daha düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takınırlar.

Tıkır tıkır tıkır... Tıkır tıkır tıkır...

Erdal kompartımanın kapısını açıp dışarıya bakar, “Kimse yok”.

“Kim olacak oğlum? Nere burası?”

“Bulgaristan’da bir yer. Sanki çöplükler başlayınca şehirler de başlıyor.”

“Nesi ünlüydü bunların?”

“Bizimkilere yaptıkları afra tafraları”.

“Ha, bir Cüneyt filmi vardı galiba mevzuyla ilgili”.

Gülerek, “Her mevzuyla ilgili bir Cüneyt filmi var”.

O zamana kadar kompartımanda varlığı belli olmayan sımsıkı giyinmiş adam kıpırdanır. Ceketı böceklerin kanatları gibi sanki vücudunun bir parçasıdır. Yerinden bir robotmuşçasına tek hamleyle kalktığında yüzünde hatasız bir Poker suratı

Bir Zamanlar Avrupa

vardır. Tek kelime etmeden bizimkilere sırtını dönerek yukarıdaki raflara uzanır. Kısa boyunu en usta balerinleri kıskandıracak bir port de bras duruşuyla uzatır ve emeline ulaşır. Her elinde bir yemek kabı vardır!

Her türlü adabı unutan Erdal ve Taner insana bir saniyenin ne kadar uzun olduğunu öğreten bir hızla yemeklere odaklanırlar. Solda zeytinyağlı dolmalar, sağdaysa sadece et var. Utanmayı unutan açlıkla buruşmuş yüzler yukarıya kalkar, gözler kompartımanın yeni ağasına dikilir.

“Yeyin çocuklar. Çekinmeyin.”

“Hurra!”

Aslanların antilopları çökerttikten sonra keyfini çıkarta çıkarta döş yemesini andıran bir vahşilikle açlık tokluğa, tokluk açgözlülüğe dönüşür ama midenin fiziki sınırları vardır.

“Sağolasın amca. Bu hıyar yemek vagonu var dediydi. Babası öyle söylemiş. O yüzden yanımıza yiyecek bir şey almadıydık. Ne zaman bir şey alma fırsatı olur? Ne zaman biraz durur tren?”

“Münih’te durur. Daha önce de durur ama çok kısa durur. Kaçırırsınız treni.”

“Hasiktir!”

“Amca Münih’e daha iki gün yok mu?”

“Hee...”



Sadece bir Japon filminde görmüşlerdi çaresizliği. Gün be gün hep aynı şey. Değişen bir şey yok. Değişme ihtimali yok. Yapacak bir şey yok. Sadece beklemek... beklemek ölümü.

Hiç böyle bir şey yaşamamışlardı ki. Önce “denial”, ne zaman tren dursa bir koşu kapıya gidiyorlar. Amcada tık yok. Her şeyin sonucunu bilen bir kâhin gibi dönüp onlara bakmıyor bile. Gönlü zengin kim kaç dolma kaç köfte yedi takmıyor.

Kim inecek kim zile basacak karar vermek çok zor. Beyaz Saray’daki kırmızı telefonun ahizesini kaldırmak gibi bir sorumluluk istiyor. Yine de her denemeyle performansları artıyor az biraz.

Saatler sonra, daha yemek zamanı gelmeden, “acceptance”, yüzlerinde utançla karışık arsız bir tebessüm, “Yedik amca senin yemeklerin hepsini”.

“Yeyin çocuklar yeyin. Dert etmeyin. Allah sizi bana emanet etti Alamanya’ya kadar. Or’da gavura muhtaç olmayın.”

Kaşarlanmış bir ifadeyle her ikisi birden, “Olmayız amca!”

Birbirlerine bakar her dara düşmüş insan bir fırsatla karşılaştığında. Fırsatları krizlere çevirmekten yorgun, içlerine o anda doğan bir işaret diliyle anlaşırlar. Kim dolmaya dalecek, kim köfteye... herkesin kaderi tekrar yazılır. Böyle gelir en sonunda “justification”.

Bir taraftan amcanın istihkakını sömürürken, iyice ustalaşmışlardır trenden inme duraktan zıplama rodeosunda. Kızılderililer Türk’tü derler ya, meğer aslında kovboylar Türk’müş. Ha oldu ha olacak bu iş, biraz daha gayret.

“Hadi bakiim lan Taner, senin ataların Frig’ti. İyi ata biner onlar.”

“Lan, sen nasıl Çerkes’sin? Her işi biz yapıyoruz?”

“Çerkesler savaşmaz, sevişir. Ondandır.”

Karnı boş lafa tok, değme Teksaslının yapamayacağı bir çeviklikle trenden fırladı Taner. Einstein'ın görecelilik kanunu hesabı, civarındaki herkes onun hızıyla adamakıllı yavaşladı. Önce bir peynir. Sonra birkaç muz. Daha sonra kara bir sıvı... ve geri döndü sayın seyirciler! O nasıl bir U Dönüşü! Rüzgarından sarsılan peynirci yere kapaklandı. Kara sıvı satıcısı şişelerine sarılıyor. Herkes ardından sövüyor.

“Döktün komşu!”

“Yıktın komşu!”

“Kör olası komşu!”

Amacına kilitlenmiş. Gözlerini bile kırpmıyor. Tren onunla alay eder gibi bir titriyor... iki titriyor.

Erdal bağılıyor, “Kalkıyor lan! Çabuk ol!”

“Geldim!”

Tıknaz gövdesinden beklenmeyecek bir zariflikle kendisini Superman'in iniş pozisyonunda trenin içine atıyor, “Tırraaak!”

İfadesiz dudaklarından dökülen tek cümleyse, “Mission accomplished!”

“Aferin lan!”

Gerisin geriye, bu sefer bir zafer kazanmış edasıyla yürüdüler. Amca? O da başka kaplar çıkarmış. Birisinde kızartmalar var. Diğerinde tatlılar. Az önceki performansıya daha fazla övünemiyor Taner, “Tüh, ulan... yine sönük kaldı bizimkiler”. Utangaç bir ifadeyle, “Bizde de muz var amca” diyor.

“Siz yeyin çocuklar. Bende şeker var. Yine de tatlı koymuş bizim gelin. Sizin geleceğinizi bilmiş demek ki.” diyen amca göbeğini titrete titrete güler. Gülerken göbeği titreyenler Noel Baba gibi güvenilirdir. Onlarla her şey paylaşılabilir. Dünyayı çevresinde onlar döndürür.

Taner, “Eyvallah amca... sen olmasan halimiz haraptı”.

Amca umursamaz bile. O da bir şeyler kemirmekle meşguldür.

Onun dünyanın en erotik zevki olduğunu düşünen Erdal çatalının ucundakine bakarak, “Senin gelin ne biçim kadayıf yapmış ya! Kız kardeşi var mı?”

“Var oğul var. Sen bir Alamanya'ya gidip dön, düğününü yaparız.”

Yine güler göbeğini titrete titrete.

Tıka basa doymuş, geriye doğru kaykılarak keyifli bir uykuya dalar ama çok geçmeden irkilerek uyanır amca. Kompartımanın kapısının önünü bavullarıyla tıkayarak bir barikat oluşturmaya başlar. Eserine arada bir geriye çekilerek bakar, sanki düşman güçlerinin durumunu tartar, sonra duvarı biraz daha güçlendirir. İşini bitirdiğini düşünüp geriye döndüğünde “Karnımız doydu da bu yüzden götü mü kaybedeceğiz?” der gibi onu sorgulayan gözlerle karşılaşınca, “Burası altı kişilik aslında. Birileri daha gelirse uyuyamayız.” der.

İçi rahatlayan Erdal, “Önce gelen alır amca”.

Kaşarlanmış bir sesle dudaklarındaki şerbeti yalamaya devam eden Taner, “Burası Türklere ait, artık bizim topraklarımız amca”.

Sabaha kadar birileri zorlar durur o kapıyı. Duvarı iyi örmüş ama bir türlü açamazlar. Eğer uyanırsa küfreder amca, uyanmazsa ne olacak diye endişeyle sesleri çıkmadan kapıya bakar bizimkiler. Bir seferinde kolay vazgeçmez dışardakiler. Viyana'da Türklerin önünü kesen Üçüncü Sobieski gibi kapıyı zorlar dururlar. Onları kondüktöre şikâyet edeceklerini söyleyip tehdit ederler.

Bir Zamanlar Avrupa

Pilavdan dönenin kaşığı kırılın der gibi küfrü basar, “Siktir git lan! Kime şikâyet edeceksin bu saatte?” der amca. Kestanesi çabuk çizilip kaşarlananların hayatı çözmüş oldukları düşüncesiyle vücutlarına sürekli endorfin salmalarını andıran bir hazla kıkırdar Erdal’la Taner arazi olmuş kondüktörü düşünerek, “Teşekkürler en hisli duyguların bedbahtı”. Bu kadar taciz yetmezmiş gibi onlara gerisini dönerken kapıda bekleyenlere doğru tatlı tatlı osurur bir tanesi. Kendini daha fazla tutamaz kapıdaki adam, “Jebite se seronje!” Bağırıp çağrışan karısıyla çocukları onu sakinleştirip trenin medeniyete daha müsait bir yerine götürür.

Sabah olur. Tok karınla derin uyku zimba gibi yapmıştır hepsini. Her yeri evi zannetmek Türklüğün şanından olsa gerek. Kapıyı açtıklarında karşılarna çıkan kondüktör onlara değil, sanki onlar kondüktöre bilet soracak. Şaşkın kondüktörü yolcu eder etmez heyecanlanır amca, “Gelin diğer yolcuların yanına gidelim çocuklar”. Onun heyecanlı aksak ritmini taklit ederek peşine takılırlar. Nereye gideceğini kestiremedikleri bir caz melodisini takip eder gibi gittikleri yeri merak etmeden ilerlerler.

Duruma anlam veremeyen Erdal, “Yolcu görüp n’apcaz lan?” diye sorar.

“Belki amca Bulgar seviyordur”.

“Haaa...”

Yaşına başına bakmadan her gözüne kestirdiği orta yaşlı kadını aksiyon ihtimali için birer birer yoklayan amca iş tutamayınca kederlenir. İşte, homo sapiens’in en saf hali. Sıkkin sıkkin uzaklarda bir yerlere bakıyor şimdi camdan Dante gibi. Sanki bir hayatın sonuna geldi de görüyor ötekini... La Vita Nuova. Demek ki kadayıfla yetinmesi gerekecek bu sefer. Başka tatlı olmayacak. Sanki Viyana seferi dönüşü gibi efkârlı efkârlı yürüyorlar gerisin geriye. Kompartımana girer girmez elini kadayıfa atıyor amca intikam alırcasına. Milenyum bebeleri gibi yemek istediği boku yediği için kendinden özür diliyor, “Şekerim var ama...”



Bir ay önce, Zonguldak

Interrail biletleri alınmıştı. Vizeler hazırды. Ancak, fazla para yoktu. Bir türlü kaç Mark lazım olur hesaplayamamışlardı. Fakir veya zengin farketmemiş, öğrenci olduklarından akılları biner Markın ötesine ermemişti. Bu yüzden, daha sonraları halk arasında gerçek adının ne olduğu uzun uzun tartışılacak olan Şeker Bayramı öncesi, dönüşte Sirkeci’de buluşmak üzere ayrıldılar.

Memleketinin yolunu tutarken, “fundraiser” diye düşünüp gülmüştü Erdal, “Fikir bir işin yarısıdır, diğer yarısı da sermaye bulup o fikri eyleme dökmek”. Zor bir şey tabii bizimkisi için bu. Sıkılır çünkü ne zaman bir problemin çözümü ona kendisini çabucak gösterse. Daha çok takım çalışması için yaratılmış, her ne kadar kızları etkilemek için sürgündeki prens havalarna bürünse de.

Önüne bir problem konacak. O vaziyete bakıp çılgın bir fikir üförece. Bir başkası fikri ete kemiğe büründürecek. Angaryaları yine bizimkisi üstüne alacak, Curling oyununda fırçayla topun yolunu açanları sevdiği için. Ortaya çıkan şeyin yaratacağı etki önemli geliyor ona, benlik duygusu yok. Sıfır. Yine de içi rahattı bu sefer. Taner’le rolleri değişmişlerdi arada bir yaptıkları gibi. Hep pilav yemek sıkardı adam olanı.

Kalkmasına beş on dakika olan otobüse atladı. Koltuğunu bulup Walkman’ini hazırladı. Bir King Crimson kaseti zevk vermeye hazır onu bekliyor. En sevdiği şarkı olan Ashbury Park’a getirdi. Bir tık geriye yatırıp koltuğunu camdan insanları seyretmeye başladı. Şarkı başlamadan arkadaki koltuktan gelen sesler dikkatini çekti. Velede birisi babasına soruyordu, “Baba her şeyi Allah yaptıysa... Superman’i de o mu yaptı?” Saniye tereddüt etmeyen babaysa cevabından çok emin, “Evet”.

Çok uzun değildi yolu. Topu topu üç buçuk saat. Volkanik faaliyetlerin geride bıraktığı sarp tepelerle dolu yerlerden geçiyor otoyol. Bereketli topraklar. Her taraf envaı çeşit ağaçla dolu. Tek tük de olsa kartallar var havada. Daracık

dereler köpürerek çağlıyor bazen sağlarında bazen onu kiskandırmak için yollarını değiştirerek sollarında. Şehrin belli bir yeri ev değildi Erdal için, evsizlik eviydi. Cesaret edip de geriye dönemediği dağlardan tepelerden ayrılmak ona korkunç geliyordu. Bazen akıllı takılırdı da sevimli bir koruluğa neredeyse yaş gelirdi gözlerinden. Nafile bu duyguların hepsi ama eğer sırtını dönecek cesaretin yoksa şehre. Kendini asla vermez o zaman orman sana.

Söze dökülmez korkularımız arzularımız gibi. Belki de eğer onlar söze dökülürse kim olduğumuzu görürüz diye utanırız, dayanamayız gerçeğe. Alt dudağını büküp az önce aldığı kültür sanat dergisini karıştırdı biraz. Bir müzik dergisiyle sinema dergisinin çıplak kadın resimleriyle buluştuğu, zamanın tipik erkekleri hedefleyen dergilerinden birisiydi. İlk sayfalarının birinde ünlü İngiliz korku filmi oyuncusu Barbara Steele hakkında bir makale vardı. Fellini'nin 8½ adlı filminin çekimleri için İtalya'ya gidince İtalyanlar bırakmamış onu. 60'lar boyunca sayısız korku filminde oynamış. Görünüşü de gerçekten çok uygun o tür filmlere. Kocaman gözler, muzip sivri bir burun, kapkara saçlar, iştahla kıpırdayan etli dudaklarında "İşte şimdi yarağa yan bastın" der gibi bir gülüş...

Halkla uyuşmayan bir güzellik anlayışı vardı. Çok sevdiği bilim kurgu filmlerini izlerken uzaylıların dişilerini beğenirdi insanlardan çok, "Ne güzel kadınmış ya..."

Barbara'nın bir sözünü okuyup güldü, "So tired of playing predatory evil women. I'm dying to play the victim."

Birkaç sayfa ileride bir Fransız testi. O zamanlar çok modaydı böyle abidik testler, ne kadar bilmemnesiniz diye okurlarına yardım ederlerdi.

"Bakalım neymiş?"

"Scorpions erkeği misiniz yoksa Wham erkeği mi?" Kafasını iki yana sallayıp, "Hazırlayan... Kamiiil something something. Kesin toptur bu."

Bir tane daha var. "Çocukluğunuzu düşündüğünüzde aklınıza gelen beş şey nedir?"

Çok düşünmesine gerek yok, kolay bir soru onun için, "Tekerlekli plastik bir ördek, pamuktan kediler, boncuklardan yaratılmış yürüdükçe her yanı titreyen bir kovboy ve babasının başka şeylerden vazgeçerek aldığı tahtadan bir at".

İkinci soru geliyor, "Sizi en çok etkileyen olay bu şeylerden hangisiyle ilgiliydi?"

Onun da cevabı kolay. Bir gün hep yanında gezdirdiği plastik ördeğine bakıp üzülmüştü bunun niye saçı yok diye. Sonra da bir yerden bir makas bulup kendi saçlarını kesmiş, ördeğin başına yapıştırmıştı. Tabii, kısa süre sonra yakalanmış ve cezası düşünülmüştü. Suçları cezalandırmayan ailenin önerisi dayısının oğlu tarafından beğenilmeyince, öneri yolda modifiye edilmiş ve sonuçta Erdal bir süre hayatına kel olarak devam etmişti. Ancak, garip bir çocuk olunca bizimkisi bu cezayı ödüle dönüştürmüştü ve kel kafasını herkese göstermekten büyük bir zevk almıştı. Öyle ki çocukluktan kalan fotoğraflarının yarısını sadece bu birkaç ayda çektiymişti.

Birden bütün ciddiyeti bozuldu. Yolun diğer ucundan duyulan aile yadigarı keskin kahkahasıyla çınlattı bir anda otobüsü. Kendi kendine gülen adama garip garip baktı yolcular. Tenor nedir duymamıştı, davulla zurnaya alışıktı onlar.

Biraz da yeni çıkan albümlere bakıp dergiyi öndeki koltuğun arkasındaki fileye sokuşturdu. Mekong Delta diye bir grup gördü. Shiva's Return diye bir şarkı kötü olamaz diye düşündü. Hayallerden usanmıştı, gerçeklere döndü, "Eğer Uzay olmasaydı ne olurdu bu yolculuk?"

Interrail'i keşfetmişlerdi keşfetmesine de yolculuk boyunca gereken parayı nereden bulacaklardı? Bu ani memleket ziyaretinin asıl nedeni bulduğu çareydi işte, "Her zamanki gibi bizim pederi tırtıklarız biraz". Bir de eğer içindekilerin birazını satmayı becerebilirlerse büyük bir kütüphaneleri vardı. Hırsızlıklar nedeniyle yıllar içinde küçülmüşse de kasabadaki halk kütüphanesinde o kadar kitap yoktu. Evlerinin duvarlarının rengini bilmezdi. Öyle, kitaplarla kaplıydı her duvar. En büyük lüksü de bu olmuştü çocukken. Kafasına göre takılmasına izin olduğu için canı neyi çekerse onu okurdu. Cinsel bilgiler ansiklopedisini 10 yaşında bitirmiş, oradan Dostoyevski'ye, Nietzsche'ye geçmişti. Ancak, ne

kadar büyürse büyüsün, “Bu durumda Pippi Uzunçorap ne yapardı?” diye düşünür, ona göre karar verirdi. Felsefi olarak değil ama anlamıştı bilgelik çocukluktur, çocuklukta kalır.

Hikâyemizin diğer kahramanı olan Taner’in anne babasıysa onun bilimsel çalışmalar için bir yerlere gitmesine, oralarda kalmasına alışkındı. O yüzden uydurma bir bilimsel gezi veya staj kuşku çekmezdi. “Bilim adamı olacağım ulan, boru mu?” diye o da biraz yolluk ayarlar diye düşündü Erdal. Mütevazı öğrenci evlerinin bir odasında da bir arkadaşlarının onlara emanet ettiği kolay satılabilecek bazı eşyalar vardı. Hepsini toplayınca yeterdi de artardı. Rahatlamış bir şekilde koltuğunda aşağıya doğru kaydı, “Teşekkürler Uzak!”

Ertesi gün “Çocuk olmamanın tek güzel yanı” diye düşünerek kalktı yatağından. “Ne akraba ziyareti var ne de bayram namazı.” O zamanlar bile harçlık peşinde koşturmuşluğun sırttan düşürmediği bir haysiyetle mevzuyu nasıl açmalı diye düşünüyordu. İlk bakışta tuhaf geliyor tabii harçlığını önemsemeyen çocuk. Ancak, nedense başka şeyleri önemserdi Erdal. Bir seferinde babası karnesine bakıp, “İste bakalım ne istersen?” demişti her çocuğun arzuladığı bisikleti kastederek de cevabı babasına dönüp umursamazca, “Bir şey istemez. Sen kendine bir şey al.” demek olmuştu. Ne yaptığıнын farkında olmadan laf sokabilmek ileride onu tanımlayan özelliklerden birisi olacaktı.

Ancak, şimdi kendisini yıllar sonra bir şey isterken buluyordu. “Woe to him whose good name is more to him than goodness” diyerek cesaretini artırıyordu. Stratejisini belirlemeye çalışırken düşünüyordu boşuna mı okuduk o kadar kitabı diye, “Bir şeyi yaptırmanın en sağlam yolu onu istememektir, onun başkasının dudaklarından dökülmesini sağlamaktır”.

Öğleyin bir ara dışarıya çıkıyor bayram ziyareti olmayan bir ziyaret yapmak için. Çerkeslerin heybetli dağları değil kasabayı çevreleyen minik tepeler ama yine de buraları seviyor. Havayı çekiyor ciğerlerine. Güneş gözlerini alırken birkaç kelebek sefa yorgunu uçuşuyor son saatlerinde. Kahverengi yeşil mavi kanatları sonuna kadar açık iniyor birisi usul usul avucunun içine. Ölümünün en güzelidir bu.

Arka tarafta bir takırtı. Kasabanın iki hamalından birisi. Nazım değil, öbürü... Ahmet. İki eliyle yokluyor adam içi oyulup saksıya dönmüş dev kayayı. Toprağını yadırgamış belli, çiçek demek çok zor içindeki bitkiye. Ne olacağını bilemeden ölüp giden birisinin hortlağına benziyor.

Kirli sakalını kaşıyıp soruyor, “Kaç kilo çeker bu?” Elleriyle çevresini sıvazlayıp zorluyor, “Nasıl taşınır bu?”

“Adamdaki meslek aşkına bak. Başka yerde olsa film yıldızı olur bu endamla... oturmuş hamallıkta ilerlemenin hesabını yapıyor. Şu surata bak. Charleton Heston’ın kopyası. Hiç izlemiş midir acaba Maymunlar Cehennemi’ni?”

Çok geçmiyor gidiyor herkes kendi yoluna. Sorular cevapsız kalıyor. Yüz bilemedin yüz elli metre sonra bir apartmanın kapısında kayboluyor Erdal. İkinci kattaki dairenin kapısı her zamanki gibi açık. Misafirperverliğin tanımı bu işte.

“Merhaba Hülya Abla”.

“Oooh, hoş gelmişsin Erdal”.

Öpüşüp koklaşmayı müteakiben, “Anlat bakalım Ankara’da ne var ne yok?”

“Her zamanki gibi. Avrupa daha heyecanlıdır herhalde?”

“Heyecanlıdır... heyecanlıdır. Vaktiniz olursa bizim Mehmet’e uğrayın. Sizi biraz yaşatsın. Ayakbastı parası alır ama!”

Basıyorlar kahkahayı. Çaylar geliyor. Sigaralar sarılıyor.

Hülya, “Antep’ten gelmiş bu tütün”.

“Fıstık yok muydu orada?”

“Kaçakmış”.

“Ner’den kaçmış?”, tekrar gülerler. Kaçak her şeye bir sevgi var bu millette. Sanki onlara benzemeyen her şey iyi, her şey güzel. İçinden, “Mustafa’nın bir eseri de bu işte” diyor. “Sadece kökü olan şeyler yeşerir. İyisi olduğu gibi kötü tarafı da var her şeyin”.

Mühim bir şey diyecekmiş gibi gırtlığını temizleyen Hülya, “Erdal... birkaç yıla okulun bitecek. Artık, sana bir kız bulalım. Birisini seç.”

“Değişmeli alsak. Onlar için de daha faydalı olur. Canları sıkılmaz.”

“Babanın yazar arkadaşı... Veli Ağabey diyormuş ki, “Ondan iyisini mi bulacağız? Daha ilkokuldayken Dostoyevski okurdu Erdal.”

Basıyor kahkahayı, “Ulan, verdi kızı bir romana!”

Neden bilinmez, dünyanın en güzel kadınları vardır bu minik kasabada. Bir süre hangisini seçeceğini bilemez Erdal. Geniş kalçalı vahşi güzeli mi seçmeli, yoksa güzelliğin tanımının beş kombinasyonu olan kız kardeşlerden birini mi? Listesi uzadıkça uzadı. Omuz silkip vazgeçti. Zaten kızlardan çok analarına düşküdü. Üstüne üstlük, beş on çocuk yapmaya hevesli olsa da aile babası olacak adam değildi. Başka dertleri vardı.

Konuyu değiştirir, “Kaç Mark yeter bize iki aylık gezide?”

“Babam bilir. Ona sorarsın.”

Dört çay, iki sigara, üç önemsiz konu sonra baba gelir.

“Vay, Hacı Amca... N’aber?”

Bir eli kadayıfa doğru giderken selamı alır Hacı Amca, “Aleykümselam. Senden ne haber Erdal?”

Gıcıklık yapmayı seven Erdal, “Bizim Kablocu n’apıyo?”

Ona rezerve edilmiş koltuğa geçerken gülerek kulağına doğru eğilir, “Bir iki defa dava edildi ama her seferinde yırttı namussuz”.

En son vakayı düşünürken hıçkırır gibi güler Erdal. Bu Kablo TV ustası işe kasabanın bağlı olduğu ilden başlamış ve zamanla bir virüs gibi onun bütün kılcal damarlarına yayılmıştı. Youtube öncesi, Netflix öncesi bir çağda... bu şirin Karadeniz kasabasında neredeyse her evde Kablolu TV vardı. Kabloyu getiren de erkekti seyreden de. Aradaki farkı çabuk kapatmıştı kadınlar ancak. Artık konken partilerinin konusu egzotik seks olmaya başlamıştı. Cumshot tamamıyla bir muammaydı onlar için. Görmemişti ki hiçbirisi “Uzan Melahat, ben geliyorum” lafının ötesini.

Kablocu dükkanının çatısına yerleştirdiği büyük çanak antenlerle dünyanın her yerinden yayınları alır, şifrelerini çözerdi. Parayı bastıranların evlerine kablo çeker, onları kendi kanallarına abone yapardı. Pornolu, pornosuz, çizgi filmli, maçlı, duası bol, haberi bol ... ne ararsan vardı. Türk kanallı bile bir seçenektir. Çünkü her tarafı tepelerle çevrili bu kasabada Türk kanalları çekmezdi. Belki de bütün entelektüel gelişimini buna borçluydu Erdal. Bu yüzden daha çocukken birkaç ömre bedel kitap okumuştur. Arazi gezileri yapmadığı zaman bir kitapla teneke dolusu kurabiye en iyi dostuydu.

Hizmet kalitesi sayesinde neredeyse kasabanın ihtiyar heyetine girecekti kablocu. Alan memnun. Veren memnun. Başı hiç derde girmezdi. Sadece bir kere, o da yayın bir arızadan dolayı kesildiğinde, neredeyse sopayı yiyordu. Birden pornosuz kalan halk isyan etmiş dükkanını basmıştı, “Neden kesildi lan yayın!”

“Abi arıza var. Akşama gelir. Sıkıntı yok. Sıkıntı yok.”

“Sıkıntı olmasın!”

Nöbette uyuyan herkesin düzeni bozulmuştu. Kasaba da bir başka türlüydü artık, öğlene doğru bütün erkekler uykulu, her gece beklenmedik bir ilgiyle karşılaşan kadınlarsa cilveli. Sanki Bonobolardan türemiş gibi temel içgüdülerinin esiri olmuş yöre halkı mutlu. İnsanlara nasip olmayacak derecede huzurlu.

İstanbul'dan gelen bir arkadaşı kazara televizyona bakınca amma afallamıştı, "Ne modern kasaba lan burası. Güpegündüz porno yayını var!"

Hacı Amca'yı yola sokmuş olmanın verdiği rahatlıkla sohbeti derinleştirmek için daha fazla çaba harcamadı. Akşama doğru bir yolunu bulup pederle onu bir mekânda kıstırdı. Vakit geçirmeden kritik soruyu sordu, "Almanya'ya gitmek için kaç lira lazım olur ağabey? Sonra da biraz civardaki ülkeleri gezeceğim."

Yalan söylemeye alışık olmayan Erdal eksik bilgi vermenin aynı şey olduğunun farkındaydı. Kulaklarında sonsuzca tekrar ediyordu Macbeth yalanı, "Gezeceğim... gezeceğim... gezeceğim... gezeceğim..." Araya girdi Hacı Amca onu kurtardı, "Koskoca Eczacı Aytun dört beş bin Mark verir artık. Aşağısı ayıp olur."

Peder sayıları umursamaksızın keyifle cevap verdi, "Amma pahalıya gelmeye başladın sen... neyse, tamam. Tamam."

Söze zihninde dökülen bir tebessümle adeta haykırıyordu, "Yırttık ulan! Sağolasın Hacı Amca."

Akşam zaferini ıslatmaya karar vermiş, tam pederden izin alıp tekrar dışarıya çıkacakken annesi girdi odaya, "O seni arıyor". Buruştu Eczacı Aytun'un neşeli suratı birden. Buydu Taner'in adı Erdal'ın sülalesinde, "O". Merak ederdirdi Erdal ne yaptı da böyle bir iz bıraktı diye. "Felsefe sanat olaylarına kafası basmaz ama diğer mevzularda benden daha akıllı, daha terbiyeli" derdi. Anlayamazdı bir türlü. Başka hiçbir konuda anlaşılamayan sülalesinin hem Çerkes hem de Türk tarafı bu konuda hemfikirdi, "O tehlikeliydi".

Alçak sesle konuşan Erdal, "Beni bu telefondan arama demiştin" diye ona takıldıktan sonra, "N'aber?"

"Tamam mı senin taraf?"

"Tamam".

"İyi, benimki de tamam. Sirkeci'de görüşürüz... Annenle babana o selam söyledi dersin."

Güler ikisi de "Aleykümselam".



Yolculuğa çıkmadan iki yakın arkadaşını daha ziyaret eder Erdal. İkisi de ondan en aşağı 30-40 yaş büyük tıpkı Hacı Amcası gibi. Önce tıraşı da aradan çıkarırım diye berber olana gider.

"Merhaba Yüksel Ağabey".

Bütün ihtiyarlar gibi Yüksel de severdi Erdal'ı onlara "Amca" yerine "Ağabey" dediği için.

"Vaaay, Erdalcım, hoş gelmişsin. Otur önce bir çayımızı iç, sonra yaparız tıraşını".

"Ne var ne yok ağabey?"

"Bildiğin gibi işte Erdal. Yalnız şu kereste fabrikası kapandı geçenlerde. Gençlere iş lazım."

"Neden kapanmış? Hisseleri çalışanların değil miydi zaten?"

"Onlarındı onların olmasına da şu Necikulaoğulları girmiş bunların kanına. İyi bir fiyat vermiş. Hepsinden teker teker almış hisseleri. Patron oldu şimdi o düzü. Boş boş gezerdi eskiden buralarda baba parası yerken. Başka bir hesabı varmış ki alır almaz kapattı fabrikayı."

“Arkasında İsmet resmi olan herifti bu” diye düşündü Erdal çayından bir fırt daha çekerken, “Salak oğulları için başka bir bok olamazlar diye kuyumcu dükkânı açan”.

O zamanlar kimsenin masasında karısının kocasının resmi olmazdı. Ya Mustafa ya da İsmet. Peh peh belki birkaç çocuk resmi. İletişim sorunları olan her yerde olduğu gibi sembolizm çok gelişmişti ülkede. Herkesin diğerlerine yansıtmaya çalıştığı yalancı bir kimliği vardı Facebook’tan Instagram’dan çok önce. Bu sembollerle donatılırdı odalar. Konuşurken kelimeler o sembollere uyacak bir şekilde seçilirdi. “Selam” dersin solcu olurdun, “Selamünaleyküm” dersin sağcı. Kılık kıyafetler ve makyaj da buna göre ayarlanırdı. Solcu olduğunu iddia edenlerin dikdörtgen şeklinde takma hissi veren bıyıkları olurdu. Sağcı olduğunu iddia edenlerinse çeşitli fraksiyonları vardı. Bir grup aşağıya doğru çengel gibi uzatılmış bıyığı olan akıncı tayfasıydı, Kültigin Dergâhı. Diğer bir grubun sakalsız bıyığı olamazdı, Sarıklılar Dergâhı.

Halk takmazdı bunların ikisini de. Her çeşit bıyıkları olurdu. İman kimde para kimde belli olmazdı. Muhtar bıyığı altında varlığını sürdüren Hitler bıyıklısı da vardı bıyığın üstünü tıraş eden film yıldızı bıyıklısı da. Direnişlerini kadınlar ve çocuklarla birlikte sürdüren bıyıksızlar azınlıktaydı o zamanlar yani.

Erdal’ın babasının genetik nedenlerden dolayı Tarkan’ı hatırlatan çengel bir bıyığı vardı. Hayalleri gerçeklerinden engin, soyadı da İltürk olunca onlara yol göstereceğini diye ziyaretine gelen milliyetçiler ona başbuğlarına tapınır gibi bakarlardı. Önemsemezdi ama o öyle şeyleri. Olgunlaşmayı beceren her insan gibi her şeyin kararının iyi olduğunu bilirdi. Birer çay ismarlar, biraz gevezelikten sonra da gülererek yolcu ederdi ziyaretçilerini.

Yüksel Ağabey her ne kadar işi kıl tüy olsa da o zamanların ruhunu en iyi anlamış kişiydi. Varlığından haberdar bile olmadığı Zen felsefesine göre döşenmiş dükkânında geçirirdi bütün günlerini. Değişmez misafiri olan birkaç saka kuşu neşeyle civırdı, bazen onlara utangaç kanaryalar eşlik eder, bu sırada o da her zaman açık olan radyosunda Türk Sanat Musikisi çalarken mırıldanarak şarkıcıya eşlik ederdi.

Bir kızıl goncaya benzer dudağın

Açılan tek gülüsün sen bu bağın

Kurulur kalplere sevda otağın

Kim bilir hangi gönüldür durağın

Eski fakat temiz berber koltuğuna kurulduklarında, karşılaştıkları sahnenin İsmet’sizliğini Mustafa’sizliğini yadırgasalar da onun çocuklarının, karısının resimlerini görürdü müşterileri. İnsanlıklarını hatırlarlardı. Kaytan bıyığıyla eski film yıldızlarına benzerdi. Tek müşteri bile gelmese bütün gün açık olurdu o dükkân. Tek istisnası günde birkaç defa camiye kaçtığı anlardı. Eğer o zamana denk gelirse müşterisi, onu içeriye alıp bir çay ismarlar sonra da “Vazifemizi yapalım” diyerek on dakika izin isterdi.

Önlüğünü yerleştirip, Erdal’ın uzun saçlarına baktı. Sanki çok mahrem bir şeymiş gibi usulca her zamanki soruyu sordu, “Kulaklar açılıyor mu Erdalım?”

Her zamanki cevabı verdi Erdal da “Açılsın”.

Tam sistemi anlamış başlayacak saçları kesmeye birden duruyor, aynadaki aksine bakıyor bir süre Erdal’ın. Önündeki malzemeyi biraz karıştırıp, “Erdalcım bu saçları arkaya tarayalım. Kudururlar bak o zaman, öksüre tıksıra geçer bütün kızlar yanından.”

“Tarayalım ağabey. Senden iyi mi bileceğiz?”

Son bir ziyaret kalıyor berberden çıktıktan sonra, Terzi Kâmil Ağabey. “Küt” diye açıp kapıyı sorgusuz sualsiz geçip oturuyor her zamanki koltuğuna Erdal. Terzi Kâmil bitmeyen bir ikilemle hem üşüyor hem de yanıyor. Birkaç küçük

kütük parçası atıyor minicik teneke sobaya. Buna çok sevinmiş gibi gürlüyor o da. Mini minnacık ayakları üzerinde keyifle titriyor kedi gibi.

Isınır ısınmaz perdeyi çekiyor terzi güneş geliyor diye. Avrupa gezisinden haberi var. Hâlâ tek kelime etmemiş. Düşünceli bir şekilde bir şeyleri arıyor. Çekmeyi karıştırırken üstü muntazam bir şekilde alınmış ince bıyığını sıvazlıyor, gülümseyerek Erdal’a bakıyor. Bulmuş aradığı şeyi sonunda, karı kız resimlerinin arasına hayali haberler serpiştiren Tan gazetesini uzatıyor. Arasına mesafe koyuyor olayla hemen. Bir taraftan pantolon ütülüyor, bir taraftan da Erdal’a laf yetiştiriyor, “Çok güzel gazete”.

Bir tür low-end Playboy hizmeti veren bu gazete Erdal’a da enteresan gelirdi. Her gün sayfalar dolusu yalan haber uydurmak... hem de haberin bir yerine monte edilmiş karı kız resmiyle bunların bir alakasını bulmak her babayiğidin harcı değildi. Onların yaratıcılıklarına imrenerek gerçek gazetelerdeki haberleri çarpıtma egzersizleri yapardı bazen o da. Yine de ne yaparsa yapsın uydurduklarının hiçbirisi Tan’dakilerle yarışamazdı.

Kendisine bu sefer uzatılan gazeteye biraz daha baktı, “İslatmadan altına yatma”. Sanki sayfadaki yazılar fraktaller gibi basit bir düşüncenin şekilden şekle girmesiyle yaratılmıştı, “Basıldılar”, “Seviyeli bir birliktelik yaşıyorlar” veya “Yeni aşklara yelken açtı” başlıkları gözüne çarptı. Resimler iyi seçilmişti ama. İslatmadan alta yatmaması tavsiye edilen kadın insanın ıslak kuru seçmeden çiftleşmek isteyebileceği bir dilberdi. “Laubaliliği koruyor bizim milleti” diye gülerek gazeteyi geri verdi. Çok geçmedi, Terzi Kâmil normalde paylaşmayacağı çekmeceye hak kazanmış neşriyatı neden verdiğini açık etti, “Taaa nerelere gideceksin Erdalım. Aman, kızları sevmeden gelme oralardan.”

Güldü Erdal tamam der gibi, o sırada gelen kanttan bir yudum aldı. “Sadece gözüyle görenlerin birbiri ardına dizdikleri zekilik anları aslında şu ömür, başka bir şey değil” diye düşündü. “Belki de iyi yaşamak sadece aptallara mahsus”. Sanki varlık nedenlerini anlamaya çalışan yaratıklarıyla konuşan Doktor Moreau gibi mırıldandı, “It’s not something that concerns you”.

Birkaç gün sonra yola çıkmadan az önce Markları dikkatlice pantolonun önünde, fermuarın hemen sağındaki gizli cebe koyar yolda bir testini yapabilmek için. Çantada asgari olarak gereken her şey vardır. Fotoğraf makinesi, birkaç kutu film, dört gömlek, iki pantolon, bir mont. Gerisi nasıl olsa oralardan alınır. Öyle dikkatli yerleştirmiş ki zaten her şeyi ganimetlerini gözler gibi yarısı boş çantanın.

Kasaba geride kaldı çoktan. Rengarenk ağaçlardan uzaklaşıldı. Tüneller geçildi. Her yerde kar özlemiyle yananlar var, gurbette sayılırsın artık. Tali yoldan otoyola çıkarken keyfi yerine geliyor, radyonun sesini açıyor şoför. Gerçek yolculuk şimdi başladı.

Evreşe Yolları Dar Bana Bakma Benim Yarım Var

Bir Fırın Yaptırdım Doldurdum Ekmekleri

Gel Beraber Yiyelim Yaptırdım Börekleri

Evreşe Yolları Dar Bana Bakma Benim Yarım Var

Sevdiği türkülerden birisini duyunca anıları depreşti, yıllar öncesine gitti Erdal. İlk vukuatları bu olay değildi aslında. Bir seferinde de okuldan kaçmak için o bile kendisini ilime irfana vermişti. Taner çok meraklıydı o zaman böyle şeylere. Erdal’ınsa umurunda bile değildi. O Amerika’da bir yıl nasıl geçirilir sorusunu cevaplamaya çalışırken, Taner haldır haldır projeler hazırlar, yarışmalara katılırdı. İşte, bu yarışmalardan bir tanesinde tam bir hafta okuldan kaçma ihtimalleri vardı. Bunu öğrenen Erdal bırakmıştı diğer her şeyi ve ikna etmişti Taner’i, “Bir proje de bana bul. Ben de kaçayım.”

O senelerde bir anlamı olmasa da güneş enerjisine çok meraklıydı Taner. Allah’tan esas mevzuyu kurcalarken ışığa bağlı olarak direnci azalan devrelerle de uğraşmıştı. Erdal’a vermek için aklına onlardan birisi geldi. Basit bir şeydi zaten. Tünele girince otomatik yanan, tünelden çıkınca otomatik sönen far projesi Erdal’ın oldu böylece.

Oyun planları şöyleydi: Okuldan izin alıp Ankara'ya gidecekler. TÜBİTAK binasında bir yerde stantları olacak. ODTÜ'den falan hocalar gelecek sorular sormak için. Sonra bunlar projelere puan verecekler. Bir ödül töreni olacak. Artık, kim kazanırsa kutlayacak. Bu arada, bizimkiler sık sık arazi olup eğlenecekler. Bir hafta tatil yapmış olacaklar. Olur da derece falan alırlarsa bunun sevinciyle hocaları onlara sorularını bildikleri sınavlar verecek.

Çok hoşlarına gitmişti okuldan herkesin teşvik ettiği bir şekilde kaçabilmek. Aptal gardiyanların suratına gülererek hapisten kaçmak gibi bir şeydi. Ankara'ya gidince işin rengi değişti tabii. Salak olmak gerekirdi bir sürü ineğin arasında bütün gün pineklemek. Bu yüzden, stantlarının başında oturup saatlerce Jüriyi beklemek yerine Ankara sokaklarında sürtmeye başladılar. Vur patlasın çal oynasın eğleniyorlardı. Olur da dışarıya kaçamazlarsa daha çok kızların projeleriyle projelerin kızlarıyla ilgileniyor, sululuk yapıyorlardı. Herkesin sivilceli ineklere benzediği yerde Erdal kızlara tanrının hediyesini her an verebileceğini söylüyordu, "Yani, artık nasıl istersen... Yarışmayı kazanma şansını artırmak için ben çekilebilirim. Tabii, bir şekilde borcunu ödemen gerekir."

Orada tanıştıkları bir hemşerileriye ciddiyeti korumuş, kendi imkânlarıyla bir EKG cihazı yapmıştı. Taner devreyi incelediğinde ağzı açık kalmıştı, "Birinciyi bulduk sayın seyirciler". Tek dişe dokunur proje de herhalde buydu. Ancak, evrende adalet yok hesabı en çok ilgiyi Erdal'ınki çekiyordu. Çok basitti çünkü. Projeleri bir heyetle beraber gezen bakan bile EKG cihazının odluğu masayı pas geçip onunla ilgilenmiş ve "Eğer buna kırmızı yeşil mavi LED takarsan, daha çok dikkat çeker" demişti. "Pembe daha iyi olmaz mı?" diye cevap vermişti Erdal. Korumaları kendisiyle konuşulunca cevap veren insan türünü ilk defa görüyormuş gibi şaşırmışlardı. Bakan da duymazlıktan gelmişti zaten. Ters yöne dönmesine rağmen EKG cihazı projesini yine pas geçip yapay zekâ masasındaki geveze robota doğru gitmişti, "Amma çok konuşuyorsun sen. Biraz sus bakayım."

Derken, hafta güle oynaya bitti ve ödül töreni günü geldi çattı. Daha çok vakitleri vardı ama akla kara akşama doğru saat dörtte belli olacaktı. İneklerle eğlenmek keyif verdiği için bizimkiler birkaç tanesini seçip onlarla kafa buldular, "Birinci olmuşsun lan. Git bir kravat al." Gerçekten de popolarına şaplağı yemiş gibi al al olmuştu yanakları da bir koşu yandaki mağazaya gidip ucuzundan yün kravat almıştı bazı aptallar. Dönüşü muhteşem olan deneklerini izlerken neredeyse yerlerdeydi Erdal'la Taner, gözlerinden yaş geliyordu gülmekten.

Her şey bitti derken, kel başı ve keçi sakalının ciddiyetini daha da bir vurguladığı bir jüri üyesi yaklaştı Erdal'ın standına. Belli ki son puanlar verilmemişti. Parmağıyla panodaki devre çiziminin bir yerini işaret edip, "İlginç... Bir şey bir şey köprüsü kullanmışsın... Bunu biraz izah eder misin?" Nasıl izah edecek ki Çince gibi gelmiş zaten adamın dedikleri. Projeye ilgili olarak tek bildiği şey Zonguldak'tan Ankara'ya giderken Taner'in birkaç saat içinde anlattıkları. Onu da sonunculuğu hedeflediği için dinlememişti zaten. Herhangi bir konuda herhangi bir zamanda herhangi bir yerde üfurebilme kabiliyetine güvenmişti.

Cesur çocuktü. Gözünü bile kırpmadan hemen bir hikâye yazdı, "İki kişiydi bizim takım. Arkadaş hastalanınca ben yalnız geldim. O daha iyi bilirdi bu tür şeyleri." Kafasını sallayarak uzaklaşan jüri üyesi günlerdir uğruyordu onun standına. Bir türlü yakalayamadığı öğrenciyi görünce ondan mantıklı cevaplar alacağını düşünmüştü ama yanılmıştı. Yine de etkilenmişti ondan. Diğerlerindeki kekemeliğin titremenin eseri yoktu. Omuzları genişti ama sporcuya da benzemiyordu. Sanki yeni bir insan türüyle karşılaşmıştı. "İlerler bu çocuk hayatta" diye düşünerek yürüdü gitti başka tarafa.

O gün de her Cuma gibi arzusuz telaşsız geldi öğle. İzmir köfte, yanında cacıkla mercimek çorbası ve dilber dudağı tatlısı. Aklından artık ne geçmişse aşçının, özenmiş dudaklara. Ağzına götürürken aklından onları yemekten başka her şey geçiyor insanın.

Bakan ileride ona ayrılmış bir masaya teşrif ederek yemeğine başlıyor. İleri gelenlerle oynak neşeli bir ritmi paylaşıırken, bir test yapıyormuş gibi bir onu bir bunu dışlıyor. Herkes kariyer yapma telaşıyla dil atıyor öpücük yolluyor. Salyayla sıvanmış vücudu duyarsızlaşmış bakanın umursamıyor. Köftesini çiğnerken başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Birden yüzünü buruşturarak ülkenin geleceğine dair mühim bir şey soracakmış gibi direktöre doğru sokuluyor, "Bilim insanları nasıl yiyor bu köfteyi?" Kendilerini anladığı, burada harcadıklarını farketmediği için titremeler geçiriyor bilim insancıkları.

O akşam da uzayıp içmeye gidebilirlerdi ama ödül törenine sürükledi onları ayakları. Oskarlar gibi önemsemedikleri bir etkinlikte buldular Erdal’la Taner kendilerini, “It’s rigged, man. It’s rigged.” Bir de üstüne üstlük ortaokuldan eski matematik hocaları gelmiş onları izlemeye. Daha sonra kolejin Ankara şubesine geçen, Erdal’ın seks pratiklerinden hiç hazzetmeyen Fatma Öğretmen. Özenle hazırladığı sınavlarda sorulara bakarken herkes “Ya, bir siktir git” derken, eğlenceli geldiği için Erdal bir üçgenden diğerinin açısını bularak bir saat kanırtırdı. Soruların hepsini çözerdi. Bu yüzden severdi Erdal’ı bazen onu Taner’e örnek göstererek, “Onun matematiği daha iyidir ama nedense ciddi görünmüyor. Sen bilim adamı çıktın.” Bu ilk olsa da Erdal daha sonra insanlarda hep çelişkili duygulara neden olacaktı, “I love him! I hate him!”

Bütün inekler heyecanla sonuçları bekliyor Taner dahil, Erdal hariç, “Sıktı amına koyayım. Bitse de gitsek.”

Ödüller açıklanmaya başlıyor birer birer. Matematik alanında bu... biyoloji alanında şu... kimya alanında o... Birinci Kezban, ikinci Kazım, üçüncü Neriman. Bir de dördüncü ödül oluyor hep teselli hediyesi gibi. On dakika sonra sonunda sıra fizik ödüllerine geliyor, bizimkilerin dalına... Birinci Zonguldak TED Koleji’nden Taner Erdal, “değişken koşullarda optimum güneş pili konfigürasyonlarını yakalamak” adlı projesiyle... “Buraya kadar normal” diye düşünüyor Erdal esneyerek. Nedense TÜBİTAK direktörünün sesi daha duygulu bir ifadeyle titriyor ikinciye açıklarken, “İkinci, aynı okuldan... takım arkadaşının hasta olmasına rağmen bilimsel çalışmalarına ara vermeyen... özverili... pırl pırl... bir genç, Erdal İlktürk”.

Halk kahramana aç. Halk duygu şelalesi seviyor. Alkışlardan yıkılıyor ortalık. Az önce bir koşu kravat alıp gelenler küfrediyor ödülü küçümseyerek. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor Fatma öğretmen, “Öğrencilerim benim”. Öyle duygulu öyle sarsıntılı ağlıyor ki sanırsın onca yıl kendisini sakladı da kimseye vermedi, yıllar sonra yolları kesişen lise aşkıyla evlendi de o aldı bekaretini düşün gecesi.

“Hay, kafanızı sikeyim” diye homurdanarak yerinden kalkıyor Erdal. Diğer öğrencilere benzemiyor, öyle kravat falan hak getire. Yavaş yavaş inerken merdivenleri ödülü almayı değil almamayı düşünüyor. “Daha karizmatik olur” diyor, “Arkadaşım hasta yatağında yatarken ben bu ödülü alamam. Reddediyorum. O daha sonra gelip alır.” Belli belirsiz gülüyor, “Belli mi olur, belki birkaç hatun düşer?” Yine de boş verip alıyor ödülünü yaka bağır açık. Dönüp bakıyor ödüsüzler yığına. Öylece aralarında oturuyor EKG’ci hemşeri şaşkın. Teselli ödülü bile yok. “Vay dümeni bozuk dünya vay” diye düşünüyor. Ödül almış, almamış, gelecek sene almayı ümit eden ne kadar bilim kadını varsa iç geçiriyor, “Biliyordum evet! Seksi olabilir bilim erkekleri de!” Sırıttırıyor Erdal, “Bu gece beni düşünerek istediğiniz kadar kendinizi okşayabilirsiniz kızlar. Seneye tekrar görüşürüz.”



Sabahın körü. Daha karga bokunu yememiş. Sırtlarında çantalar, birisinin elinde gevrek bir simit Sirkeci Garı’nda buluşurlar.

Çok ciddi bir konuymuş gibi sert bir sesle soruyor Taner, “Simit yer misin?”

Sadece gülümsüyor Erdal.

Hisleriyle oynandığını düşündüğü için birden agresifleşen bir sesle konuyu bitiriyor Taner, “Yeer misin? Tamam, yemiyosun o zaman.”

Bir simidin onun ruhunda yarattığı çalkantıları garipseyen Erdal, “Ne dedin sizinkilere?”

“Almanya’da staj yap’cam dedim. Staj bitince de biraz gez’cem.”

Gülerek, “iyi demişsin. Kaç Mark çarptın?”

“500”.

“Demek ki benim dokuzda birimsin. Bende de 4500 var. Uzay’ın eşyaları da sattık 500’e.”

“Adam başı 2750 eder!”

İkisi birden, “Teşekkürler Uzay!”

Hemen bölüşürler Markları. Olur ya gidip de dönmek var. Seferlerden dönemeyenler Türkün hafızasına kazılı.

Erdal, “Yürü bakiim. Treni kaçırmayalım.”

Duruyor Taner, “Bir şeyi unuttuk ama ne unuttuk?” Sonra bir tanesini hatırlıyor, “Su alalım”.

“Çöle mi gidiyoruz lan? Yürrüü!”

“Yine de şahlanıyor aman, kolbaşının yandım da kır atı...

Görülüyor yandım aman, bize de sefer yolları...”



Yıllar önce, Zonguldak

Bir tane bile ortak tarafları yok. Zaten en başta arkadaş da değildiler. Birisi o minik kasabanın ilindeki zengin okulunun sınavını kazanınca dayısının yanında okula başlamıştı. Diğeriyse tam bir sene sonra olay mahalline gelmişti. Babasının işi geziciydi. Sık sık yer değiştiriyorlardı o yüzden.

Sıkıcı bir günün... sıkıcı bir dersin ortasında kapı çalınır. Müdürün yanında şaşkın görünüşlü esmer bir çocuk vardır.

“Arkadaşlar, Taner aramıza Kayseri’den katılıyor. Kayseri kolejimizin takdir alan öğrencilerinden.”

Taner’i dürtünce kekeleyerek konuşuyor, “Mer... hab... a”.

Sınıfta tık yok. Kimsenin umurunda değil. Bir tek Erdal bu fırsattan bir malzeme çıkarıp yapııştırıyor lafı, “Ulan, leş gibi pastırma koktu burası”.

Üç yıl sonra ortaokul bitince ikisinin arkadaşları da başka liseye gitmez mi? Bir gün otobüse binerler, bakarlar başka hiç kimse yok. O gün bugün en iyi arkadaş olurlar.

Bir sene sonra okuldan eve giderken, sık sık tekrarladığı şikayetini bir daha söyler Taner, “Ulan, bana bir Superman resmi çizmemiştin”.

“Çizeriz oğlum. Orası kolay. Sen radyoyu yaptın mı?”

Devlet radyosu... devlet televizyonu... devlet töreni... en ufak bir zekâ pırıltısına sahipse, çıldırabileceği yıllar insanın. On Kasımlarda ağlayıp titreyenlerin bazılarının hakikaten ağlayıp titrediği yıllar. Girişimciliğin taşak istediği yıllar. Her şeyin taşak istediği yıllar. Kimseye müdanaları yok bizimkilerin. Sanki her şey onlara kolay.

Bir günün daha özetini yapıyor Erdal, “Ulan, amma çok mal var!”

“Siktiret. Yakında bizim radyoyla gıcık ederiz hepsini.”

Birisi onları görse iki ayrı dünyadan der. İnanmaz arkadaş olduklarına. Erdal her zaman bir iş toplantısından gelirmiş gibi ütülü pantolonlar, gömleklerle dolaşır. Karakteri? Tam tersi!

“Kumaş pantolon daha rahat oğlum. Hem kamuflaj iyidir.”

Taner, sanki az önce laboratuvarından çıkmış gibi hep “causal smart” ama onda da karakter tam tersi! Birkaç laftan oluşan bir kelime haznesi var, “Evet efendim”, “Öğretmenim”, “Bilim adamı olacağım”, “Şimdi idareye gidiyorum” ...

“Bilim adamı olacağım oğlum ben. Öyle grand tuvalet dolaşamam.”

“Yatırım alamazsın bu kafayla”.

Bilim adamı olmak istemeyen sanatkâr ruhlu. Müziğe, resme, edebiyata meraklı. Önce jokey sonra paleontoloğ olmak istemiş, çocukken vaktini hep dinozorlarla geçirmiş. Taner’le birlikte bilgisayar oyunlarını keşfeder keşfetmez en derin bilgiye erişen Ecclesiastes gibi demiş ki, “Her şey boş”.

Ünlü mü ünlüler oyun dünyasında. Her Atari salonu sahibi kapıda karşılıyor, tanıyor bunları, “Vaaay, abiler gelmiş”. Başka yetmişer jeton alan yok ki. Adamların en yağlı müşterileri. Nereden geliyor peki arpanın suyu? Erdal’ın babasının devasa kütüphanesinden araklıyorlar kitapları, sonra satıyorlar sokakta! Her hırsızlıktan geliyor 140 - 150 jeton. Birkaç haftalığına köreliyor nefisleri.

Bilim adamı olmak isteyen, azıcık daha kısa, belki iki belki de üç santim. Tık naz, daha güçlü görünüşlü. Kara gözlü kara kaşlı kara saçlı. Saçları yana doğru taralı. Komiser Kemal hissi veren bir bıyığı var. Suratına bakınca bir şeyleri itiraf etmek istiyor insan.

Sanatkâr olan, biraz daha ince. Sanki Japonlarla Ruslar sarhoşken bir gece çılgınca seks yapmışlar gibi bir görüntüsü var. Aslen Çerkes. Daha doğrusu yüzde elli Çerkes. Yüzde elli Türk. O bir hibrit. Diğer Birleşmiş Milletler gibi, çeyrek Türk, çeyrek Laz, çeyrek Kürt, çeyrek Çerkes. O genlerin özgül ağırlığı daha yüksek olduğu için Çerkes olan, kendisine alternatif maziler uydurmaya düşkün. Kızına göre ya Rus anıları anlatıyor ya da Çerkes. Japonluğu bile denemişliği var puştun.

Bir arkadaşlarını ziyaret ettikleri bir gün daha sonra gelenlerden bir kız, “Arkadaş Japon mu?”

Askeri bir tonla bağıyor Erdal, “Watashi wa Erdarudes!”

İşe yarıyor her zaman. Her seferinde gülümseyerek içinden, “Teşekkürler dede” diyor Çerkes olanını kastederek. Ancak, sülalesinin o tarafını anlamak için dedesini değil, asıl dedesinin babasını iyi tanımak lazım. Çerkesler Ruslarla kapışınca neredeyse yüz sene sürüyor savaş. Sonunda Çerkesler kaybediyor savaşı ve her dara düşen gibi çoğu Türkiye’ye göç ediyor. Orası çok tehlikeli olduğu için doğusundan giremiyorlar. Taaa Kırım’dan dolaşıp Bulgaristan’dan çıkıp, İstanbul’a öyle geliyorlar.

Yalnız, işin başında daha memleketlerinden yola çıkmadan Erdal’ın dedesinin babası yanındakilere diyor ki, “Bu yolda ölmek de var. Gidip Kâbe’yi bir göreyim. Yetişirim size.” Onu yolcu ettikten sonra ailenin büyüğü diye kimse bir yere gitmiyor. Onu bekliyorlar aylarca. Allah’tan ölen kalan olmuyor da o gelince düşüyorlar yollara bilmeksizin neler olduğunu bittiğini oralarda. Merak da etmez ki böyle şeyleri Çerkesler. Etseler bile utanırlar sormazlar. Konu bile olmuyor bu mevzu daha sonra.

Oysa neler oluyor neler Kâbe ziyareti esnasında. Bizimkinin dedesinin babası Kâbe’ye gittikten sonra, bünyesi uygun değil, sıkılıyor onca duadan törenden. Bu sırada gözüne çarpıyor esmer bir dilber. Tutamıyor kendisini seviyor bunu. Yıllar sonra, ellisine merdiven dayamışken öğreniyor bu aile sırrını Erdal. Onun sayesinde de herkes. Sırf aslında Çerkes olmadıklarını ispat edip biraz eğlenmek için yaptırdığı DNA testinin sonuçları Erdal’a Suudi Arabistan’da beklenmedik bir akraba buldurduğu için ulaşıyorlar gerçeğe. Meğer dedesinin babası Kâbe’ye gidiyorum derken karıya kıza gitmiş aslında!

Taner’in dedesinde de var bir tuhafılık. Herkes ilk çocuğuna onun adını veriyor o sülalede Taner Erdal diye. Bir sürü Taner Erdal var yani. Rivayete göre Birinci Taner zengin bir dokumacı ama “Ben daha iyi şeylere layığım” diye mucitlik işlerine başlıyor. Ölümüne kadar bir türlü tamamlayamadığı dokuma makinesi bütün parasını yiyor adamın. Yine de takdir etmek lazım Tanerleri. Çoğu çocuk ecdadına söver paraları böyle yedi diye, onlar takdirle anıyorlar dedelerini.

Belki de bu sıra dışılıklar birbirine yaklaştırıyor Erdal’la Taner’i. Birinde bir gariplik varsa, ötekinde de var çünkü. Bu yüzden, zamanla birisi ötekinin yerine geçmeye başlıyor diğeri yokken ortalıkta. Erdal’ı bulan Taner’i bulmuş oluyor. Taner’i bulan Erdal’ı.

Birini yakalayan hemen soruyor:

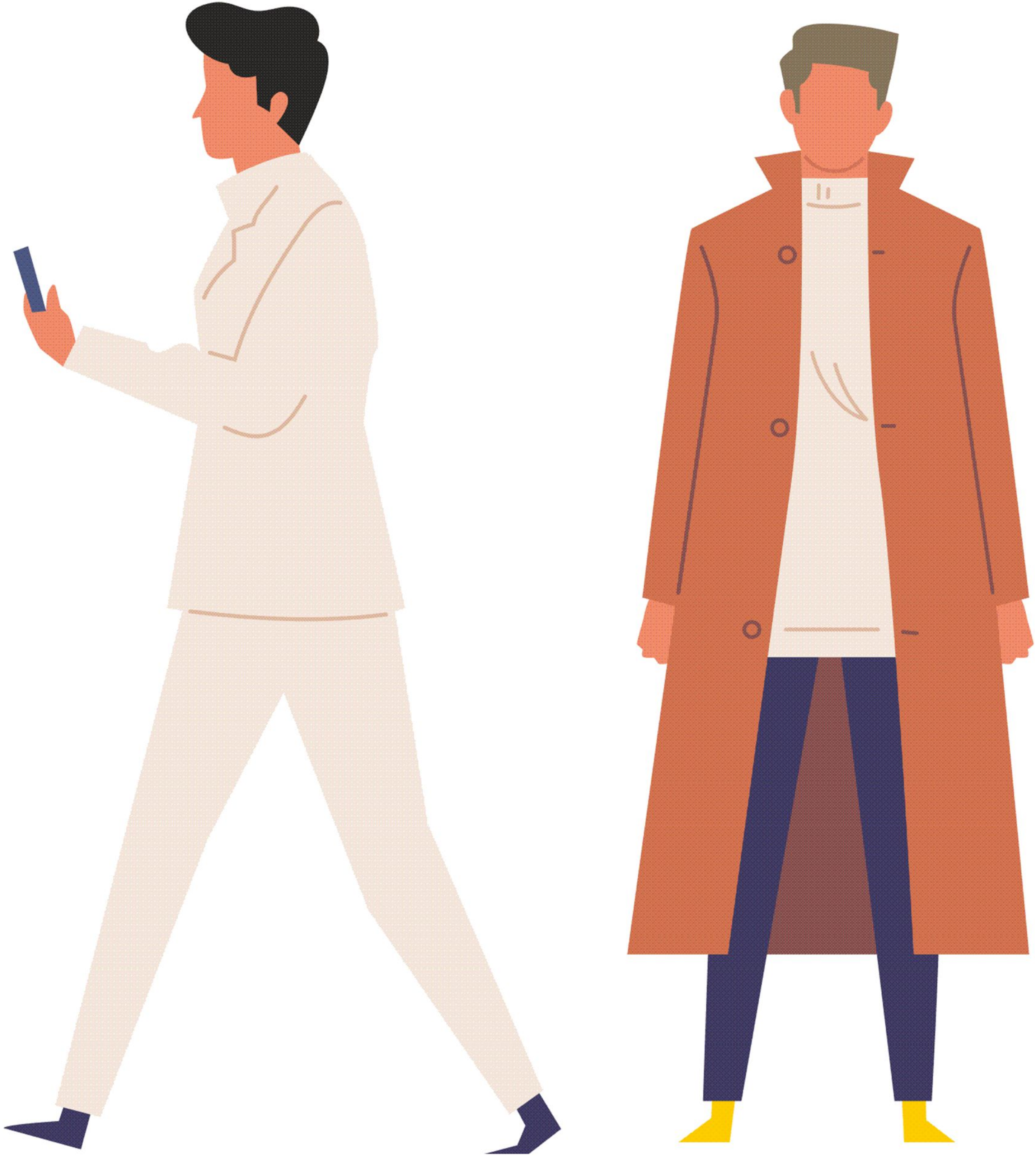
“Taner n’apıyor?”

“Erdal n’apıyor?”

Yan yana geldiklerinde çoğu zaman konuşmuyorlar. İkisi de diğerrinin o anda ne düşündüğünü zaten biliyor. İşte böyle bir şey, konuşmanın ötesindeki dostluklar.

Erdal + Tamer

bir zıtlıklar senfonisi



Taner Erdal

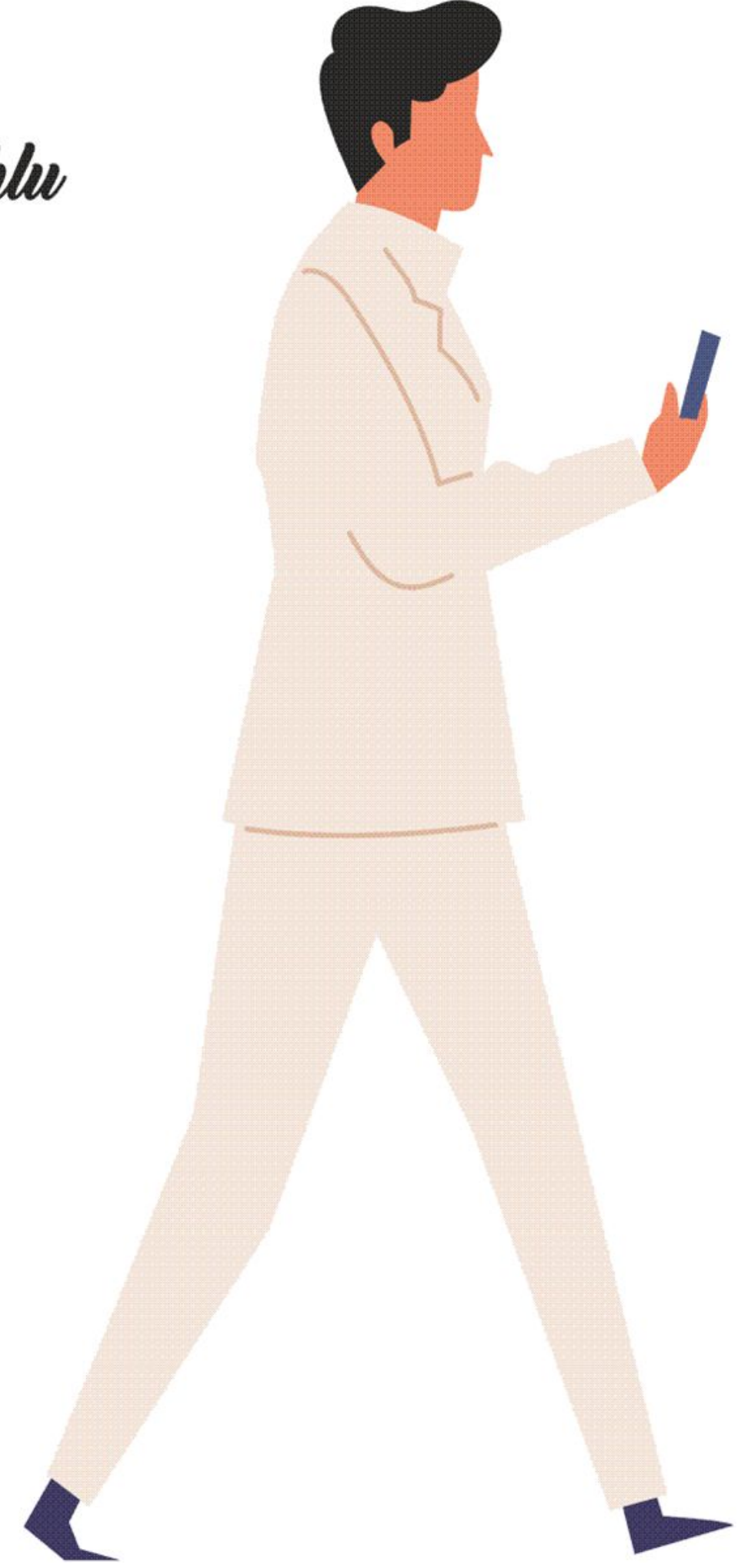


*Bilim adamı
olmak isteyen
aile babası.*



Erdal İltürk

*Sanatkar ruhlu
köprü attı
filozofu*



Açlık

Bulgaristan geride kaldı, Yugoslavya topraklarındayız. Televizyonda izledikleri Sarayevo Kış Olimpiyatları dışında hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir yer. Öteki gibi kasvetli, insanın içini karartıyor. Nerede olimpiyatlardaki gülümseyen yüzler nerede bunlar? Alışkanlıkla tekrar elini cebine atıyor Erdal ama çoktan bitmiş sigarası. Tren yavaşlamaya başlayınca koridora fırlıyor. Sanki birazdan duracak tren. Geriye dönüp, “Ne kadar durur burada amca?”

“Durur üç beş dak’ka”.

Sanki onu dinleyenler varmış gibi konuşmasına devam eden amca kimse olmadığını farkederek susuyor. Onun cevabını beklemeden fırlayan bizimkiler çoktan yerde. Saniyeler içinde bakkal olamayacak pespayelikte bir dükkânın önündeler. Vitrinde sahte oldukları her hallerinden belli bir sürü sigara paketi var.

Erdal, “Öldürmez herhalde?”

“İyidir oğlum komünistlerde böyle şeyler. Yoksa tutamazlar halkı.”

Tam tersinin doğru olduğunu düşünen Erdal biraz göz gezdirdikten sonra Pall Mall diye bir sigara görür. Nedense bu isim zihninde hoş bir şeyler çağrıştırır, “Pall Mall alalım” der. Paketi işaret ettiği satıcı daha insanlık konuşmaya başlamamış gibi ifadesiz bir yüzle ona bakar. Arkasındaki bir yerden çıkardığı bir kartonu uzatır. Erdal’la Taner böyle bir şey beklememiş olsalar da itiraz etmeyip ellerini kaça gibi sallarlar. Birden şakımaya başlayan satıcı, “Zehn...” diye söze başlar ama sonra bizimkilerin tipine bir daha bakıp, “... Fünfzehn” diye hatasını düzeltir. Çaresizce toka ederler Markları bir taraftan “Encapsulation engellilerin hayatta başarısız olması lazım aslında” diye düşünerek. Aklın sınırlarında anlamaya çalıştıkları dünyayı anlamalarına daha çok uzun bir zaman vardır. Kartonu alıp etraflarına baka baka trene doğru yürürler. Ancak, o da birden zilini çalması mı? Gene başlar bir koşu. Kanırtan bir yüz metre deparından sonra derin bir “Oh” çeken Erdal, “Ulan, bu sefer kaçırıyorduk ha!”

“Neyse kavuştun sigaralarına”.

Onu duymazdan gelerek paketten bir tane çekip burnuna götürür, “Şarap kokuyor”.

Bir tane de öteki alıp koklar hevesli hevesli, “Aferin lan Yugoslavlara”.

Kompartımanlarının azcık ilerisinde bir kalabalık var. Birkaç kişi hayatından bezmiş kondüktörün başına üşüşmüş onunla eğleniyor. Alışık ama o da bu tür ağır iltifatlara. Bana mısın demiyor. Arada bir yanındaki çirkin üniformasıyla güzelliği bastırılmış kadınla konuşarak teker teker yolcuları ziyaret ediyor. Aralarında iş bölümü yapmışlar. O pasaportlara bakarken kadın da yolcuların yüzlerine bakıyor. Sonra birbirlerine bakıp son kararlarını veriyorlar. Bir kafa sallanırsa bir sorun var. İki kafa sallanırsa pasaportları iade edip diğer kompartımana geçiyorlar. Bir kişilik işten on kişi ekmek yesin diye işleri ufak parçalara bölmüşler.

Kadını inceleyen Erdal, “Demek ki bu komünistlerin kadınlara çirkin üniforma vermek gibi bir huyu var. Yazık olmuş hatuna. Seksiymiş aslında.”

Eskiden beri tarihe meraklı olan Taner açıklama ihtiyacı hissediyor, “Bir sürü millet var bur’da. Boşnak var. Sırp var. Slovak var. Hırvat var. Macar var. Var oğlu var.”

“Hatun nerelidir?”

Koklayınca anlayacakmış gibi burnunu çekerek, “Sırp’tır o”.

“Demek ki Osmanlı boşuna dadanmamış bu Sırlara”.

“Mallar erkeklerini yeniçeri yapacaklarına hatunları transfer etseydi bari”.

“Edilmiştir muhakkak. Padişah etmiştir.”

“Sigarayı satan herif amma acayıpti. Mafyada var öyle konuşamayan orangutan gibi tipler.”

“Konuşmadan iş görmek racondur. Ağır adam hissi verir. Göksal hiç konuşmazdı.”

“Yanında ileri geri konuşan olunca çiziliyor ama o karizma disko olayını hatırlarsan”.

Daha lise biteli çok olmamıştı. Göksal’ın Ankara’da bir diskoyu kiraladığını haber almışlardı. Lisedeyken bile kabadayılık hizmetlerini kiralayan Göksal, atletizm hayatı bitmeye yüz tutunca “Peygamberimiz de ticaretle uğraşmıştı” diyerek kendisini iş dünyasına adamıştı. Konuşmaması yüzünden kolayca yanındakilerin gözünde o çöplüğün ilahı seviyesine yükselmişti.

Bir gün oradan geçerken yanına uğrayan Erdal’la Taner’in sululuklarını tahmin edememiş olacak ki bütün bu yatırım bir çırpıda bitmişti. Tam Göksal tayfasına dönüp her zamanki gibi söze dökmeden çay kahve ısmarlayacaktı ki Erdal araya girerek bağışmıştı, “Vaaay, Vites Göksal! N’aber?” Bir milyonerin ıstıraplı gençlik hayatından sonra sosyetik bir kokteylde açılış konuşması yaparken birden utandığı takma isminin ortaya çıkması gibi bu birkaç kelime Göksal’ın gazino krallığı hayallerini bitirmeye yetmişti.

Erdal, “Ama bizim Kadir çok konuşurdu”.

“Sonu da o yüzden oldu ya”.

Kadir’le aynı okuldanlardı. Çok sıkı fıkı olmasalar da kolej yıllarını beraber geçirmişlerdi. Ufak tefek bir çocuktu o zamanlar. Ne etliye ne de sütlüye karışırdı. Hoş, karışsa ne olacaktı ki? Sopayı yer otururdu aşağıya. Akıllı bir yol izledi o da. Kenar mahalleden geldiği için, “My grandmother has more attitude than you” havalarında durmadan ukalalık eden ama her seferinde bir mağlubiyet yaşayarak geri püskürtülen Orhan’ın yamacına bıraktı kendisini. Biliyordu yenilgiye doymayanların yamaçlarının bereketli olduğunu.

Kadir, Orhan, Sertan... Aynı hikâyenin üç yüzü. Orhan sınıf atlama heyecanı ile okula ilk gün papyonla gelme gafletinde bulununca mimlemişti Sertan onu. Birisi uzun birisi kısa. Birisinin babası gurbetçi. Diğeri öz yurdunda yaşamış gurbetin hasını. Bu yüzden kendini geliştirmiş delikanlılık hususlarında Orhan. Atik tetik seri olmuş ama bu iddialarını destekleyemiyor bir türlü. Çok çelimsiz. Tekniği de çok kötü kültürsüz bir aileden geldiğinden. Gözüne bir kere kestirmiş bunu Sertan, artık nerede yakalarsa basıyor sopayı. Can sıkıntısını böyle gideriyor. Seveni de yok ki Orhan’ın kurtulsun gariban. Tek çare ortaokul sonda atıyor kendisini başka bir liseye.

God works in mysterious ways hesabı Sertan da gitmesin mi aynı liseye! Bir fark var ama bu sefer. Kafa yine tamtakır belki ama Orhan oldu mu deve kadar. Bu sefer o yakalıyor Sertan’ı geçerken. O basıyor sopayı. Yılların Sertan’ı feminen yanını keşfediyor da heykeltıraş oluyor böylece. Kadir? Artık, bütün kolej onun!

Zafer onundu ama beklenmedik bir anda fethedilen bu krallık için hazır mıydı? Sanki bu günlerin geleceğini çok önceden sezmiş gibi Orhan’ın yanında yavaş yavaş kök salmış, kendini geliştirmişti. Herkes hormonları yüzünden enerjisini boşa harcarken, bidonlara su tenekelere toprak doldurarak çalışmış, kendini vücut geliştirmeye adamıştı. Yok o zaman öyle her yerde jimnastik salonu falan ama her nedense bu il ünlüydü bu bakımdan. Her isteyen gidebildiği büyük bir kapalı spor salonu vardı. Bir sürü atlet vardı orada her gün ter atan. Ortadoğu ve balkanların birincisi ikincisi üçüncüsü hep bu ilden çıkardı. Tabii, bir Göksal değildi Kadir ama Kadir’di en azından. Ev egzersizleri pazılarını görünür yapınca buradaki ağabeyleri tarafından beğenilmiş, güreş takımına alınmıştı.

“Sadece güç yetmez” diyerek başka hinlikler öğrenmiş, kamuflaj kabiliyetini geliştirmişti. Göksal olsa hemen belli olurdu kalabalığın içinde ne kadar uzakta olursa olsun. Üçgen bir figür her cümlesinin başına sonuna “amına kayayım” ekleyen. Rakiplerini mindere davet eden... Kadir’in tarzı değil ama dikkat çekerek giriş yapmak. O gerektiğinde usulca bitiveriyor insanın yanı başında aniden. Dikkatleri çıkış yaparken çekmek taraftarı.

İşte bu Kadir'i görmüşlerdi kaşı bıyığı olmayanların durumun vahimliğini anlayamayacakları kadar soğuk bir Ankara gecesinde Maltepe'de. Öyle tuhaf bir semtti ki orası da. Bir market, bir lokanta, bir pavyon, bir düğün evi, bir beyaz eşya satıcısı, bir market, bir lokanta, bir pavyon... nakarat bir türlü değişmezdi. Nerede durduğuna dikkat etmen gerekirdi. Etmezsen gelirdi başına bir şeyler. Mekânı daha iyi anlamak istediğinden, sorardı Taner bazen yanından geçen abartılı kıyafetler giymiş kadınlara, "Pardon, orospu musunuz yoksa düğüne mi gidiyorsunuz?"

Taner, "Vaaay, Kadir. N'apıyorsun buralarda?"

Acelesi var Kadir'in. Her halinden bir yere gitmeye çalıştığı belli, "Vaaay, Erdalım, Tanerim... Artık, Ankaralıyım ben de. Görüşelim... Kapatayım size bir gazino... Felekten bir gece çalalım."

"Olur... olur..."

Sonra tık çıkmamıştı ama Kadir'den. Tam bizimkiler tamamen unutacakken mevzuyu, bir de haber aldılar ki bizim Cep Herkülü esip kükrerken Ankara'nın bir çöplüğünde, pat diye oracıkta alivermişler canını.

Erdal, "Kaşınıyordu hıyar".

"Eeeh, köyden gelip şehirdekini kovmıcan..."

"Aynen... ya da al'can birkaç itin canını önce, sonra esip gürlücen".



Uzun yolculuktan sıkılmaya başlayan Erdal, "Yugoslavya'dan nereye geçiyoduk?"

Bu tür sorulardan dolayı onda yön duygusu olmadığını zanneden Taner, onun nerede olduğunu, nereden geldiğini veya nereye gittiğini önemsemediğini anlamayarak durumu izah ediyor her zamanki gibi, "Buradan Avusturya'ya gireceğiz. Sonra ver elini Almanya."

Tıkır, tıkır, tıkır...

Tıkır, tıkır, tıkır...

Pıst... Şşşşş... Gacırt.

Daha Yugoslavya'dalar. Camın kenarına giden Erdal kafasını çıkarıp bakıyor, "Durduk ama durak yok burada. Bir sürü asker var. Yolu kesmişler. Gel bak!"

Ne olduğunu anlayamayan Taner, "Devrim yaptılar dicem ama bunlar zaten devrim yapmıştı".

"Git sor bakiim, ne olmuş?"

Fırılıyor Taner. Beş dakika... on dakika... on beş dakika geçiyor. Dönen yok seferinden.

Erdal daha fazla sabredemiyor. Hiç oralı olmayan amcaya dönüp, "Bi de ben bakiim ne olmuş".

Koridorda ilerlerken yolculara bakıyor. "Tren Allah'ın siktirettiği bir yerde durmuş, takan yok!" Birisi kırıntılarını üstüne döke döke köfte ekmek yeme peşinde. Diğeri fırsat bu fırsattır diye birini sismeye çalışıyor. Yerliler için her şey normal. Her şey tıkırında. Krizler bir kere normalleşince insan için, alışkanlık yapıyor, zevk veriyor herhalde? Derken, uzaktan bir karaltı görüyor... Taner!

"Ne olmuş?"

"Savaş çıkmış lan!"

"Ne?"

“Sırlarla Boşnaklar birbirine girmiş”.

“Neden sadece olimpiyatlarda gülümsediklerini öğrenmiş olduk böylece”.

“Eh, geri mi döncez şimdi Bulgaristan’a?”

“Yok. Tren yolunu değiştirecekmiş. Macaristan üzerinden gideceğiz.”

“İyi. Boşuna mı aldık Macar vizesini?”

Vizeleri alırken öğrenmişlerdi ki açlıktan nefesi kokan ülkeler sınırda da vize veriyor. Zaten amaç biraz para kazanmak. Tabii bu sefer yolcuların kaçacak yeri olmadığı için biraz geçiriyorlar. Allah’tan Türklere çekmiş, biraz salak bu Macarlar. Asmışlar konsolosluğun kapısına gitmeden kaç a giderken kaç a oluyor bu işler diye. Belki de Türkiye’deki memurlar hasılatı artırıp göze girmek istiyorlar. Bizimkiler de bu yüzden almış gidiş vizesini önceden. Kaçarı yok ama ödeyecekler borçlarını dönerken. Sırtarak veriyor zaten Macar gidiş vizesini bu yüzden, “Diğer vizeyi dönerken”. Umumi helaya girer gibi ülkeye nereden gidersen gir dert etmiyorlar ama birisi her zaman kapıda para bekliyor senden.

Uzun süre sikilen herkesin davranışı üç aşağı beş yukarı aynı birkaç istisna hariç. Sikilen fırsatını bulur bulmaz birilerini sismeye çalışarak kendi sikilişinin isteği üzerine gerçekleştiği hissini yaşamaya çalışıyor. Bir şeylere koşulup köpek gibi yaşamak o zaman insanın sanatı. Gerçi her şey yüzünden bu kadar kolay travma yaşamasa başka bir hayat çok kolay. Aklını korumanın çaresi takmamak öyle her şeyi.

Tıkır, tıkır, tıkır...

Tıkır, tıkır, tıkır...

Tıkır, tıkır, tıkır...

Tıkır, tıkır, tıkır...

Saatler süren ninni beklediği an gelmiş gibi birden kesilir, “Pıst... Şşşşş... Gacırt”. Biraz sonra koridorda Kemal Sunal’a benzeyen açlıktan avurtları çökmüş iki adam görünür... Macarlar! Birisi heyecanla içinde ziynetleri varmış gibi özenle tahta bir kutu taşıyordur. Diğerindeyse bir sürü mühür damga falan vardır. Arkalarındaysa bir afet... yine kötü bir üniformayla ne kadar kirletilmiş olduğundan habersiz biyometri hizmeti veriyor. İlgisizliğe alışık. Buruşmuş dudaklarıyla önüne bakarken Taner’le Erdal’ın hayran bakışlarıyla karşılaşınca şaşırıyor. Düşünüyor “Demek ki kadınların değeri var başka yerlerde”.

Kemallerse kendi rutinleri dışında hiçbir şeyi önemsemeden selamsız sabahsız oturuyor Erdal’la Taner’in karşısına. Karşılarına oturan... oturan... ilk kondüktörler. Bizimkilerin merak dolu bakışlarına rağmen suratlarına bile bakmıyorlar. Belgeleri hazırlıyorlar onlara hiçbir şey sormadan kaçınılmaz son hesabı. Tahta kutunun üstü müdür masası sanırsın. Dizmiş oraya her şeyi süreç adımlarına uygun bir şekilde ilk hamlesini yapıyor her şey hazır diye düşününce. Suratında keyifli bir gülümsemeyle soruyor, “Vizum?”

Taner’le Erdal onun hamlesine pis bir gülüşle karşılık verip pasaportlarını uzatıyorlar, “Vizum!”

Vizeyi gören herif anasına sövülmüş gibi bir tavırla, “Hah” diyerek kalkıyor yerinden. Diğeri o şaşkınlıkla yere düşürdüğü damgaların mühürlerin peşinde. Amcadan da metelik alamamışlar bu bereketsiz kompartımanda.

“Bugün Macaristan için kara bir gün” diye Kemalleri tiye alırken, zaferlerini biraz daha perçinlemek istiyor Erdal. Kadının artık anlamsızlaşan biyometri testini yarıda keserek ona çakmak işareti yapıyor, “Got a light... madam?”

“Madam?” diye düşünüyor kadın, “Bu Türkler ne kadar kibar”.

Sigaradan bir nefes çekip arkalarından bakıyor Erdal, “İnek mi acaba burada?”

“Komünist bunlar oğlum. Bir bok yoktur buralarda.”

“Ulan amma karartıyor burası da insanın içini. Ne biçim Avrupa lan burası?”



Erdal’ın ayağını bile sürmek istemediği için Taner’i devam etmeye ikna ettiği Avusturya ilgisiz bakışları altında her geçen dakika biraz daha uzaklaşıyordu, “Sevmem zaten şu Strauss denilen herifi”.

“Zorla vals yaptırıldığı anlar geldi galiba aklına?”

“Aynen!”

Her Mayıs av sezonuyla başlardı. Yakalandıklarında bir mazeret uydurarak kurtulamayan lise öğrencileri Nazilerin bile gözlerini yaşartacak işkencelere tabi tutulurlardı. Erdal’la Taner kafalarını kullandıkları için defalarca bu nahoş sondan kaçmayı başarmışlardı. Ancak, bir gün hiç beklemedikleri bir şekilde yakalandılar.

Olaylar şöyle gelişmişti. Okulun geriye kalanı düzülürken onlar yine her zamanki gizlenme yerlerine kaçmışlardı. Fizik laboratuvarında elektrik deneyleri yaparak eğleniyorlardı. Erdal elektrikten her ne kadar hazzetmese de Bilim Kulübünün bu faydasını farkedince hemen gidip o da yazılmıştı. Yoksa gönülden bir Newtoncuydu o. Mekanikten başka şeyle uğraşmazdı.

Tam aksine elektrik elektronik aşığı olan Taner önce yapılacak deneyi ona izah eder sonra da konuyla ilgili veya ilgisiz olarak bir kondansatör patlatırdı. Okula zarar vermekten her zaman zevk alan Erdal, Nietzsche’nin sözünü tüyleri ürperten bir sesle tekrarlayarak ona hemen başka bir kondansatör uzatırdı, “Öyle susamışım ki kötülüğe!”

Böyle bir iki saat eğlenirlerdi işte her Cuma öğleden sonra. Sonrası zaten paydos olurdu. Ancak, muayyen güne denk gelince eğlenceleri çok kısa sürmüştü bu sefer. Önce laboratuvarın önünde bir koşuşturmaca olmuştu. Patır patır ayak sesleri bir oraya bir buraya gitmişti. Bir sessizlikten sonra her adımda daha güçlü çıkan ayak sesleri bu kez takır tukur kapının önüne kadar gelip durmuştu. Erdal’la Taner kapalı bir otoparkta tecavüzcüleriyle akıl oyunları oynayıp kaçabileceklerini düşünürken çabalarının nafile tecavüzün kaçınılmaz olduğunu anlayan kurbanlar gibiydiler. Başlarına geleceklerden zevk almanın yollarını aramak zorunda kalmamak için son bir hamle yapmaya hazırlanırken tırraaak diye açılan kapıdan içeriye giren Gestapo haykırdı, “Buradalar!” Uzaklardan efendisinin sesi duyuluyordu, “Getirin onları!”

Ne olduğunu anlamışlardı anlamasına da anlamamış gibi şaşkın yüz ifadeleriyle yürümüşlerdi tören meydanına. Koca bir meydan. Okulun tamamı orada. Bayraklar, flamalar hiddetle dalgalanıyor. Sanki Nürnberg meydanı mübarek. Ben diyeyim beş yüz sen de altı yüz öğrenci var. Bütün gözler bizimkilerin üzerinde ama serde delikanlılık var. Korkudan eser yok bizimkilerde. Arkalarında ödlelerin karanlık ordusu, önlerinde daha beş altı yıl önce aynı ordunun parçası olan birkaç zavallı öğretmen... ikisinin arasında durmuş, öylece beklemişlerdi. Savunacak bir şey yoktu. Savunma da istenmiyordu zaten.

Kürsüden onlara dik dik bakan yabancı değil. “Ben aslında bu maaşa muhtaç değilim” Levye, basketçi Levent Hoca’ydı. Neden okumuşlarda daha çok olur bu gaddarlık? Neden okuyanlarda daha çok olur bu köpeklik? O günkü mastürbasyon imkânını yakalamaktan çok memnun konuşmaya başladı. “Siz... ülkemizin... en önemli... bayramında... gününde... görevden kaçanlar...” Her kelimesi zihinlere kazınsın, kabuslarda görülsün diye ağır ağır konuşarak devam etti, “size... hayatınız boyunca... unutamayacağınız... bir... ceza... vereceğim...”

Düşünürler içlerinden, “Ne cezası verecek ki? Ne cezası verebilir ki?”

“Sizi... 19 Mayıs Bayramına... katılmaktan... menediyorum!”

Kendilerini tutamayıp gülüyor bizimkiler. “Teşekkürler Levye!”

Beş yüz silik figür stresle oralarını buralarını çekiştirerek kıskançlıkla sayıklıyor, “Büyüksünüz!”

Ne var ki art arda iki sene tutan kaçış yöntemleri lise sonda tutmamıştı. Çünkü kadını bu sefer spor hocası. Kadınlar da ne yaparlarsa yapsınlar erkekler kadar salak olamıyorlardı. Mezuniyetleri bu kadar yaklaşmışken yakalanacaklarına hiç ihtimal vermeyen Erdal'la Taner tam bu Barbara Hershey benzeri çirkin-güzel dilberi inceleyerek farklı bir kadın türü bulduklarını düşünürken yakalandılar. Keşif arifesi dalgınlığı öldürücü olmuştu onlar için.

Farklı bir tema vardı o senenin 19 Mayıs hazırlıklarında. Devlet okullarına kimin daha Atatürkçü olduğunu göstermek şart olduğu için Vals seçilmişti bu sefer... hem de Viyana usulü. Her gün basket sahasında toplanıp, eşofmanlarla vals yapılmıştı. Bitmeyen provalardan sıkılan öğrenciler kendi aralarında “Boşuna mı yapıldı onca inkılap, ulan?” diye konuşup gülüşürlerdi. Herkes şikayetçi, herkes bıkmış. Bir tek Erdal memnun bu durumdan. Çünkü boy sırasından dolayı okulun en seksi kızı ona düşmüş ... Merve. Çılgınlar gibi vals yapıyor sabah akşam. Gülümseyerek düşünüyor, “Benim olacaksın ulan bayram gelmeden. Olmazsa ben senin olabilirim. Dert değil.”

Okulda mekân çok bu tür aktiviteler için. Kocaman engebeli ağaçlarla çevrili bir bahçe, hiç kimsenin gitmediği sığınaklar, tenis kortları var. Ancak, iki ihtimal de gerçekleşmiyor. Bayram geliyor o muradına eremeden. Onlarca okuldan yüzlerce öğrenci, kulak zarlarını patlatan bando mızıkası eşliğinde şehrin tek futbol stadına doluşuyor. Panayıra dönmüş ortalık. Jimnastik dans akrobasi... her şey var onlar beklerken sıcakta. En son çıkardı kolej sahneye her zaman. Amaç kolay etkilemek yorgun gözlerin sahiplerini. Boş gözlerle bakar çoğu insan. Herkesin aklında kalan son hatıra, “Gösteri dediğin budur işte! Huzur içinde uyu Atam!”

Halk çocuklarının gösterileri bitiyor. Sıra koleje geliyor. Uyuyan hücreler hareketleniyor. Yürümeye başladıklarında birisi bayılmıyor mu sıcaktan. Ne de olsa zengin çocuğu işte, gelemiyor zorluğa. Haydaaa, sıralar değişmiyor mu birden. Başına gelecekleri anlayan Erdal kaderine direnmeye çalışıyor, “Merve, nereye gidiyorsun? Merveee!”

Dur bi dakika, sen kimsin lan?

Okulun en şişman kızı Zara değil mi bu?

Sıçtık ki ne sıçtık. Kim kaldıracak lan bunu havaya şimdi?

Bana doğru gelme lan Zara. Bana doğru gelme!”

Çaresizce yürüyor Erdal düşünceli bir yüzle arenasına. Sanki talihin acımasız bir oyunuyla gladyatör yapılmış bir şair gibi ölümüne gidiyor. Yine de korkusuz bir ifade var yüzünde. Ne yapması gerektiğini biliyor. Kas hafızasında yazılı her adım. Selam ver. Hatunun elini tut ve tam bir daire dön. Dur. Sağa dön, sola dön tekrar et. Geliyor büyük an. Hadi bakalım!

“Ulan, kavranmıyor bile bu kızın beli. Hadi bir zorla bakayım Erdal. Hamal Ahmet'i hatırla.” Herkesin hayatı geçer gözlerinin önünden böyle anlarda ama bizimki deniyor hâlâ, “Ulan, belim!” O zamandan beri beli ağrır işte Erdal'ın savaş yarası gibi ne zaman yağmur yağsa. Tamamen kötü değildi ama beklenmedik iyi bir etkisi daha olmuştu bu deneyimin. Nur topu gibi bir de tombul hatun fetişi olmuştu o hengameden sonra. İnsan psikolojisi işte. Bünye tecavüzü bir şekilde sahiplenmeye çalışıyor kendisini korumak için. Sanki diyor, “Sikildiysem eğer, ben öyle istediğim içindir”. Rahatlatıyor kendisini. Yalanla uzun süre yaşayamıyor ama Erdal. Bir iki dakika sonra isyan ediyor ne zaman kendisini kandırsa, “Hayatımı kararttın lan vicdansız Zara!”

Kalbim aşkınla yanmış

Meğer gönlüm aldanmış

Yalan sevgine kanmış

Alın yazım karaymış

Vicdansız Sabuha Sabuha Sabuha

Trenin sesi değişiyor birden. Sanki rayların kalitesi değişiyor. Anılarından uyanan Erdal, “Almanya’dayız!”

Düzeltilme ihtiyacı duyan Taner, “Avusturya bitiyor”.

Amca ufaktan toparlanmaya başlıyor, “Az kaldı. Toparlanın siz de.”

Yok ki toparlanacak bir şeyleri. Yemedikleri muzları koltuğa bırakıyorlar. Kara sıvı... artık her neyse, ondan hiç kalmamış! Peynir? Taş gibiydi mübarek. Artık, kim nasıl yiyorsa diyerek doğrudan çöpe gidiyor. Belki bayat ekmek gibi adi kanyağa banarak yumuşatarak yiyordu onu Bulgarlar. Bazen hayat geçiyor işte böyle eziyetle... mokoko, patates, adi kanyak, patates, mokoko diye.

Erdal, “Münih’e ne kadar var?”

Amca, “Geliriz bir saate kadar”.

Memnun memnun gerinirler. Ne de olsa ıstırapları bitmiştir.

Taner, “Şöyle soğuk bir bira çekelim”.

Erdal, “Bir de sosisli. Bunların sosisleri iyidir.”

Usulca onları dinleyen amca irkiliyor, “Aman yiğidim, domuz eti vardır onlarda. Dinden çıkarsınız aman dikkat!”

Gülerek, “Sen merak etme amca. Dikkat ederiz biz.”

Tren bile farklı bir şekilde duruyor bu zengin memleketinde. Ne tıkırdama var ne de fısıltı. Bir “pışt” sadece ve duruyor. Atıyorlar sırtlarına çanlarını, günlerden beri uyuşan bacaklarını açmak için ceylanlar gibi sekerek yürüyorlar kapıdan dışarı. Tren istasyonundan çıkmadan biraz duraklıyorlar, harita neyin var mı diye. Bir harita, ucuza kalınacak yerlerin adresleri ve iki tane çikolata alıyorlar.

İlk ısırdıktan hemen sonra bir yorum yapıyor Taner, “Ulan, bizim Nestle’ler daha iyiymiş!”

Çikolatayla gofretle o kadar çok ilgilenmeyen Erdal da teyit ediyor, “Ulan, Naziler!”

Taner, “Oğlum, şur’da bir karı var deminden beri bu tarafa bakıyo derdi her neyse”.

Gerçekten de uzaktaki bir kadın avını seçer gibi trenden inenleri süzüyor birer birer. Nedense sadece kara kafalıları seçiyor, onlar yakınından geçerken usulca kulaklarına bir şeyler fısıldıyor. Onu umursamadan çıkış kapısına yönelince bizimkiler bu fırsatı kaçırmak istemiyor. Aralarındaki mesafeyi görmezden gelip bir çırpıda yanlarına geliyor. Onlarda bir şeyler görmüş demek ki. Kısa bir süre bir şey söylemeden bakışıyorlar. Kartpostallardaki herhangi bir Helga Teyzeye benzeyen bu kadın gerilime daha fazla dayanamayarak bozuk bir Türkçeyle soruyor, “Kadın isten mi?”

Kahkahayı patlatıyor bizimkiler, “No, thanks!”

Çıkıyorlar istasyondan düşünerek, “the roots of civilization, huh?”



Harita öyle gösteriyordu. Dosdoğru git, bir sol yap, bir sol daha, sonra da sağa dön, kendini karşısında bulacaksın. Sanki oraya giden başkası yokmuş gibi yürüdüler önce. Lemmingler gibi özel bir amaçları varmış, sanki bir şeye karar vermişler gibi. Yürüdükçe yakınlarında aynı onlar gibi yürüyen birileri belirdi, birileri kayboldu. Sonucu belirsiz uzun yollarda yürümekten sıkılmayan Taner Erdal’a dönerken bir titreme nöbeti geçiriyor, “Üşümüyor musun lan sen?”

“Dağda yaşamış oğlum benim atalarım”.

“Soba mı var içinde?”

Bir Zamanlar Avrupa

Yürü yürü bitmiyor Almanya'nın yolları. Farklı bir ritimle az önce yakınlarında bitiveren el ele tutuşmuş iki kıza lezbiyen olmalarını ümit ederek bakıp, "Are you going to the youth hostel?"

"Yes".

"Is it far?"

"No, no... it's right there. See..."

İşaret edilen yerde bir şey görmeden kafalarını sallarlar, "OK!"

Tam ümitlerini kesmek üzereyken misyonerlik günlerinden kalma ürkütücü bir bina belirir karşılarında. Bakir pederlerin havası bulaşmış her tarafa, içeri girerken sanki erkeklikleri gidiyor elden. Kim bilir kimleri ağırlamış bunca yıldır? Önemsememiş ama hiç misafirlerini, havası onlarla değişmemiş. Hastalıklı bir yeşille karışık sarıya boyalı duvarlar. Neredeyse ishal olmuş çocuk kakası renginde.

"Bu Almanlar şu renk olayını bir türlü çözemedi. Aynı renkte Mercedes'ler görmüştüm." der Erdal. Sonra da şaşkın şaşkın kafasını sallayarak kafir diyarına bakar, "Hangi tanrıyı arıyorlardı ki bur'da?"

Danışmada tıfıl bir çocuk oturuyor. De ki Hans. Umursamaz bir yüz ifadesiyle bakıyor onlara. İki parmağını kaldırıp, "Zwei?"

Onaylıyor Taner, "Yes, a room for two".

Pişkin pişkin sırtıyor Hans, "How about two beds? We don't have separate rooms here."

Şaşkın bir suratta yankılan bir cevapla öneriyi kabul ediyor bizimkiler "Jawohl!"

Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra lafına kaldığı yerden devam ediyor Hans, "Twenty Marks... each".

Eller gizli ceplere sokulur ve fanilerin daha önce görme şansına nail olmadıkları destelerden yirmişer Mark çıkarılıp, sırayla toka edilir. Hans halinden anlamsız derecede memnun bir şekilde, "Room 101" deyip onları başından savar. Bizimkiler 101 numaralı odayı ararken, o yeni kurbanlarıyla ilgilenmektedir, "Zwei?"

Erdal, "101 numara işkence odasıydı 1984 romanında!"

Gülerler tedirgin tedirgin.

ODTÜ'nün sıkışık öğrenci yurtlarındaki gibi odalar. Sadece pencere pervazlarında saksağanlar yok. Ölü toprağı serpilmiş gibi her yer sessiz. Odalarını bulunca görürler ki birileri çoktan kapağı atmış içeri. Hepsi erkek. Sıfır soluk benizli. Hepsi siyahın farklı tonu.

Canı sıkılan Erdal, "Bu mu lan Avrupa?"

Odadakiler ne dendiğini merak etmeyen ifadesiz gözlerle gelenleri selamlarlar. Kötü oda verilmesini normal bulmuşlar her hallerinden belli.

Taner, "Demek ki bizim Nazi bizi buraya uygun görmüş".

Erdal, "Vay orospu çocuğu vay. Kendince dünya düzeni kuruyor."

Sırt çantaları atarlar altlı üstlü köşedeki ranzaya. En azından manzaralı mübarek. Siyahın elli tonu umursamıyor hiçbir şeyi. Onlar hayallerdeki manzaralara sevk olmuşlar. O yolda itilmişlik normal bir şey onlar için. Hatta zamanla arzuladıkları bir şey olmuş. Bu çilelerinden zevk alanların yarattığı durgunlukla tezat bir türlü yerinde duramayan Taner, "Bir volta atalım oğlum, bakalım nasıl bir yermiş burası".

Geldikleri yoldan geriye döndüler. Ürkütücü koridor İTÜ Makine Mühendisliği bölümünün alt katındaki koridorlar gibi Gestapo işiydi. Sanki birazdan lisedeki o nahoş hatırayı canlandıracak ayak seslerini duyacaklardı. Solda bir kapı, sağda bir kapı, bir türlü bitmeyen bir yolda kapı üstü kapı üstü kapı! Alnındaki teri silerken endişeyle kasılan ağzını gevşetiyor Erdal, “Daralıyor ulan insanın içi burada”. Her adımında daha ufak bir dünyada yaşamayı kendisine amaç edinenlerin mimarisinden tiksiniyor, “Bu Hristiyanlar bizimkilerden boktan”.

Bahçe denemeyecek olana atıyorlar kendilerini biraz hava almak için. Gri gökyüzü tanıdık. Serin hava tanıdık. Onlar sayesinde rahatlatan bir mola havasına bürünüyor bahçe kaçı. Birden büyük bir gizemi çözmüş gibi patlıyor Taner, “SSK Hastanesi lan burası!”

İleride bir şeyi işaret ediyor Erdal. Gözü keskin sanatkarlıktan. Cennetten kovulmuş bir melek gibi çarpılmış bir çam ağacının dallarından birinin çevresinde kargalar uçuşuyor. Tuhaf bir şey göremiyor önce Taner ama biraz daha bakınca, bir salyangoz var orada tek başına.

Taner, “It’s lonely at the top”.

Erdal, “Mükemmel adaptasyon. Kargalara durumu çaktırmamak için kozalakların arasına karışmış. Düşünüyordur şimdi evrildik evrilmesine de yanımızda kimse kalmadı.”

“Gel bir volta atalım Münih’te”.

Ve düştüler yine yola. Başka zamanlar soğuk ve karanlık kuzeye hiç benzemeyen bu Bavyera şehri nedense o gün yeni konuklarını iyi karşılamıyor. O da karanlık ve soğuk. Sanki onları yolculuklarının başına döndürmeyi amaçlayan yolda yürüyor, onunla birlikte nazlı nazlı geriye doğru kıvrılıyorlar. Bir türlü bir yere çıkmayan yolu o kadar da dert etmiyorlar. Manastır geride kaldı ya. O da yeter. Kendini inkarın yarattığı mimari insanın içini paralaya paralaya küçülüp un ufak oluyor artlarında. Geride kalıyor azap kapısı.

Daha fazla direnemiyor, ucundaki ufak tefek dükkanlarla dolu hareketli caddeye teslim oluyor yol sonunda. O kadar harekete rağmen çok sessiz. Birbiriyle konuşmuyor insanlar. Bir işi varmış gibi bir yere koşturanlar yok ama nedense herkes çok ciddi o kadar da önemsemedikleri bir yerlere doğru giderken. Ne güzel şey şu kaybolmuşluk.

Sadece yol oraya döndüğü için girilen bir eczanedeler. Teker teker kokluyor Taner eline aldığı her şeyi. Eczacı bir şey demeden ilgiyle izliyor. Belki de düşünüyor, “Koklayan Türk... bunu daha önce görmemiştim”. Biraz da ötekine bakıp şaşırıyor, “Gerçi Almanya’yı önemsemeyen Türkü de daha önce görmemiştim”.

Erdal, “Oğlum, soyunda itlik mi var?”

Birkaç minik sabunu avcuna doldurup kasaya doğru yürüyor Taner, “Anlarım oğlum ben bir şey iyi mi kötü mü onu koklayınca”.

“N’apcan lan onları? Karı mısın sen?”

“Oğlum, karı gibi çenen durmuyor senin...”

“Oğlum, karı gibi gülme”.

Tıpkı bir makine gibi çevresinde olanlarla arasına mesafe koyan Alman uzun işaret parmağını sabundan sabuna gezdirerek hesabı çıkarıyor, “Neun Mark, bitte”.

“Sabuna dokuz Mark... malsın”.

Lafı değiştirmeye çalışan Taner karşıdaki marketi işaret ediyor, “Şur’dan yiyecek bir şeyler alalım. Elini yıkamıcan tabii sen?”

“Sabun mu yok siktiimin manastırında?”

O zamanlar Türkiye’de benzeri olmayan bir markete giriyorlar. İçerde İnönü rahiplerinin yasakladığı, rahibelerinin gereksiz bulduğu, zengin kocalı kadınların ait oldukları mahalle sakinlerine oraya ait olmadıklarını göstererek koymak için yurtdışı gezilerinde satın aldıkları bir sürü şey var.

Nedense önce çay reyonuna gidiyorlar. Bir sürü değişik çay var... yeşil, beyaz, kuşburnu... mate. Taner sepete bir tane atarken, “Mate çayı ne la?”

Erdal da bilmediğinden, “Şu sade suya limon olayı... bizim kıraathanelerdeki kant gibi. Mate’yi öğreneceğiz.”

Sadece cahillere nasip olan bir huzurla doğru kararlar verdiklerini düşünerek durmadan bir şeyler seçiyorlar. Bir kahve, bir biberli domatesli peynirli kraker, bir cevizli kurabiye, iki domuz konserve... su... çavdardan yapılmış ağır mı ağır bir ekmek... delikli bir İsviçre peyniri ve o günkü istihkak tamamıdır.

Akşamüstü bir manastırda olduklarını unutmaya çalışarak manzaralı bir masayı millileştiriyor Erdal. Birkaç dakika sonra da Taner geliyor buharı tüten çaylarla. Bileğine geçirilmiş poşetse yeni dünyadaki ilk yemekleri, domuz konservelelerinden birisi, güzel kokulu delik deşik bir peynir ve kalınca kesilmiş birkaç dilim çavdar ekmeği.

“Kabiliyetlidir bizimkisi” diye düşünen Erdal konserve içinden çıkan pembeliği ikiye bölmek için sabırsızlanarak sorar “Bıçak?” Taner nereden çıktığı belli olmayan koca bir ekmek bıçağı koyar masaya.

“Ne lan bu kasatura gibi. Adam mı kesicen?” derken bir yandan tam ortadan keser eti. Her şey ortadan, fifty - fifty. Esmer çavdar ekmeklerinin üzerine yerleşen cilveli pembelik titrerken sanki “Nazar değmesin” der gibi üzeri örtülür delikli peynirlerle. Çaylardan birer yudum alırlar. Tadına varmak için dudaklarını şapırdatarak düşünürler. O kadar ki Scotch tadımcısı Richard Paterson bu kadar kafa yormamıştır içtiklerine. Rize çayı gibi acı değil. Güzel kokulu ıhlamur gibi ama daha sert bir içimi var.

Erdal, “Mate bu muymuş?”

Taner, “Uruguay çayıymış”.

Erdal odadaki hayali Uruguaylılara şerefe der gibi çay bardağını havaya kaldırarak, “Danke schön!”



Bir Gestapo marşıyla ezansız bir sabaha uyandılar, “You’re my heart, You’re my soul”. Bangır bangır “Kalkın, siktir olun gidin” diyor şarkı. Önce sol gözünü azıcık açıyor Erdal küfrederek, “Hay kalbini de sikeyim ruhunu da...” Birden dikkatini çekiyor yerdeki tuhaf karaltı. Yerde siyahların bir tonu bilindik bazı hareketler yapmakta. İki fark var ama...Boşalan zemberek gibi doğruluyor bizimkisi yatakta, “Ulan, cahiliz de o kadar değil! Hem daha zamanı değil bu işin hem de donsuz kılınmaz!”

Çabucak toparlanıp fırlıyor bizimkiler manastırdan dışarı bir daha geri dönmemesine. Küfürleri birbirine karıştırıyor. Aşıkâr hislerin ortak olduğu.

“Hay, amına koyduğumun yamyamı!”

“Hay, amına koyduğumun Nazileri!”

Olay mahalliyle aralarına içlerini rahatlatacak kadar mesafe koyduktan sonra sakinleşiyorlar. Kek tarifleriyle müşterileri üzerinde deneyler yapıyorlarmış gibi muzipçe gülümseyerek siparişlerini alamaya çalışan sevimli kızların olduğu bir café’ye oturuyorlar. Bir gezide olduklarını umursamadan hoyratça vakit öldürürken, artık kanındaki demir düşüklüğünden mi bilinmez her tarafını sarıp sarmalamış ufak tefek bir kız geçiyor yanlarından. Sonuna kadar sesi açılmış walkman’inden çıkıp bütün sokağı ele geçiriyor favori şarkısı.

That's me in the corner, that's me in the spotlight

Losing my religion

Trying to keep up with you and I don't know if I can do it

Oh no, I've said too much, I haven't said enough

Amaçsız geçen bir saatten sonra hâlâ höpürdeterek kahve içen Erdal kendi vizyonu için lobi yapabileceği bir fırsat yakaladığını düşünerek Taner'i yokluyor, "Oğlum, itin piçin yanında uzun tatil yapacağımıza, gidelim adam gibi bir otele. Keyfimize bakalım biraz. Bu işlerin sayısı değil kalitesi önemli."

"Çok mu zenginiz lan? Kaç gün yetecek o para?"

Bana mısın demiyor ama Erdal, "Sen siktir git geri dön o zaman. Donsuz namaz kılarırsın."

Tabii, alternatif böyle olunca, daha faz la uzatmıyor tıptış tıptış gidiyor Taner de Hotel Bavaria resepsiyonunun önüne.

Tanıdık bir ses, tanıdık bir tavır... Aynı odada kalan iki erkeğin ibne olmasının gerekmediği bir çağda resepsiyon görevlisi benzerlerinin laflarını tekrar ediyor, "Zwei?"

Erdal, "Standartlara çok düşkün ulan bu Almanlar".

Taşımalarına yardım edebileceği valizleri yok ama yine de otel görevlisi onları asansöre buyur edip üst katlardan birisine çıkarıyor. O odada bir şeyler işaret edip gevezelik yaparken bizimkiler onunla ilgilenmeyip etraflarına bakıyor. Oda odaya benziyor bu sefer. İki koca yatak, büyük bir televizyon, ikramlar... Keyifleri yerine geliyor.

Erdal, "Al bakiim Hans, bir Mark da sana".

"Danke!"

Taner, "En azından odaya karı gelir demiştin".

Dudaklarını buruşturuyor Erdal, sonra da ne zaman mantıklı bir şeyler söylese kendisini alternatif bir evrende bulan birisi gibi titreyen bir sesle, "Alamanya, acı vatan!"

Gülmekten nerdeyse burnundan Alaman birası geliyor Taner'in. Konuyu değiştiriyor, "Aç bakiim televizyonu".

Turgut Ağabey sağolsun epeydir mahkûm değillerdi devlet televizyonuna. Nescafe görmüşlükleri de vardı, Marlboro da. Yine de merakla yaklaştılar aptal kutusuna. Kim bilir neler çıkacaktı karşlarına. Bir kanal, iki kanal, beş kanal... memleketteki kadar sıkıcıydı programlar. Tek hoş tarafı reklamlardı. İnsanların ne kadar benzer olduklarını ispat eden birer belgeseldi sanki her birisi.

Sıkılıp biraz uzandılar. Sonra birer saat kırklandılar. Anlayamamışlardı manastırda dal taşak hep beraber yıkanmayı.

"Hristiyanlıktan bu oğlum. Feminen olur bunlar bize göre." diyen Erdal gülererek lafına devam eder, "Biliyosun Haçlı Seferleri de bu yüzden ortaya çıkmıştı".

"Ha?"

"Ötmüyor oğlum bunların kuşu. Aldanma öyle din savaşları falan diyenlere. Alakası yok, seks savaşlarıydı onlar. Askerlerin atları bile farklı cinsiyettir dikkat edersen. Erkekliğe bok sürülmesin diye beygir bunları. Bizimkilerinse kısarak, çünkü ispata ihtiyacı yok erkekliğimizin. Açık ara öndeyiz zaten."

Gevezelikten yorgun, yavaş yavaş kapandı gözleri. Kat ettikleri kilometrelerin acısını çıkarırcasına sabaha kadar ölü gibi uyudular. Ne Almanya ne de medeniyet umurlarında, uyurken çocuklar gibi masum mırıldanıp durdular. Birisi bazen

öyle bir horluyordu ki sanırsın Uçan Hollandalı operasının girişiydi duyulan. Diğeriyse sadece nefes alıyordu hırıltılı hırıltılı. Aslanlarla yürüyordu herhalde o da uykusunda derin derin Afrika'da.

Saatler sonra güneş tepeye doğru yol alırken gerinerek uyanıyorlar. Biraz azıkları kalmış önceki günden. Halis domuz pastırması var bu sefer. Doyamamışlar sanki atalarına yasak olan meyveye. Canları hep onu çekiyor.

Erdal, "İyiymiş lan bu domuz eti".

Apaçık olanla soru arasında her zaman bir ilişki kurmaya meyilli olan mühendisler gibi cevap veriyor Taner, "Çölde yoktu tabii. Bulması zordu. Akıllıdır bizimkisi. Kendine almıştır hepsini."

Hemfikir olduğunu gösteren bir şekilde gülüyor Erdal, "Tavuğu hastasına horozu kendisine yazan doktorlar gibi".

Çabuk bitiyorlar kahvaltılarını. Hızla toparlanıyor Taner söylenerek, "Çabuk ol. Bugünün parasını da ödemeyelim."

Asansöre doğru yürüyorlar telaşla. Bir öğlen kaçamağı sonrası ofise dönenlere benzeyen erkeksi bir kadınla onun tarafından fethedildiğinde cinsiyeti değişmiş gibi kadınsı bir erkek onlarla birlikte lobiye iniyor. Daha öğlen olmadığına göre sanki bir cinsel taciz gerçekleşmiş. Sık görülen bir manzara değil. Sanki bir hemcinsleri kirletilmiş. "Allah kurtarsın" der gibi selamlaşıp bir çırpıda resepsiyona geçiyorlar. Bir gece daha kalınmayacak. Lafı fazla uzatmıyor resepsiyon görevlisi. Değeri kalmamış artık kısa dostluklarının. Heyecanla kendini attığı sokağa çıkar çıkmaz keyfi kaçıyor Taner'in, "Lan, yine güneş yok siktiiimin memleketinde".

Erdal, "Sonbaharlar Bavyera usulü olmuyor demek ki".

Mutluluğu hareketli olmakta bulan Taner adımlarının hızını düşürmeksizin çaresizce vadedilmiş topraklarını arıyor, "Gidelim oğlum bu şehirden. Bir bok yok burada. Hangisi vardı sırada?"

Bir gazete büfesinin az ilerisinde durup haritayı açıyor Erdal, "Köln var".

Taner'in "Ne varmış orada?" demesine aldırmadan omzuna vuruyor "Hadi" der gibi, "Gidelim. Görelim."

Bu sefer onları farklı bir tren istasyonu karşılar. Daha temiz. Daha düzenli. Daha تنها. Sanki bir yere gitmek için değil gitmemek için, süs olsun diye yapılmış. Bu hali daha da karıştırıyor bizimkilerin kafasını. Çok şeyi biliyorlar ama neden ve nereye soruları hep cevapsız. Wagner'i biliyorlar. Nietzsche'yi biliyorlar, Beethoven'i biliyorlar, Bach'ı biliyorlar ama nereye gitmek lazım, neden gitmek lazım bilmiyorlar. Daha toylar. Bu yüzden, bunu bilmemenin önemini de bilmiyorlar.

Taner, "Interrail biletini işletmek lazım".

Erdal, "Git işlet oğlum. Seri ol. Hadi bakiim."

Birkaç dakika sonra geri gelen Taner, "Bu saatte sadece hızlı tren varmış. ICE diye bir şey."

"Onunla gidelim".

"Fark vermek gerekiyormuş ama".

"Verelim".

"Oğlum, seri olacağım diye salak salak kararlar veriyorsun. Bitireceksin bütün parayı bir haftada."

"Ben bitirip dönerim. Sen biraz daha gezersin."

Tren kalkış saatleri biraz acayip. Birinde 14:01 yazıyor. Diğerinde 14:07, ötekinde 14:13.

Şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlar "Ne demek lan bu? Üç beş dakika arayla tren mi olur? Bizde rötar bir iki saat sürüyor."

Göbek adı Zeki olmasa da nöronlarına fazla mesai yaptırıyor Taner, “İyi mühendistir Almanlar. Bir fark vardır muhakkak. Hepsi aynı yere gittiğine göre ortadakini seçelim... Peron 4.” Neyle karşılaşacaklarını bilmeden oraya doğru yürüyorlar. Trenden çok füzeye benzeyen bir meret sessiz sessiz yaklaşıyor onlara doğru katil balina gibi. Hiçbir yanı tanıdık değil. Ne dumanı çıkıyor ne de cilveli hatunlar gibi gerdanını titretiyor. Geliyor, geliyor, geliyor ve zınk diye önlerinde duruyor. Tipinde bir aciliyet olduğundan emin olamıyorlar, “Durdu galiba?”

Taner, “Gevezeliği kes, çabuk ol. Duruşu dakika hesabıyla olduğuna göre, kalkışı da saniye hesabıyla olur bunun!”

Atıyorlar kendilerini bir vagondan içeriye cumburlop! Koltukları süzüyor Erdal birer birer, “Hangisi bizimkisi?”

“İki vagon sonra...” diyor gözünün ucuyla sıra numaralarına bakmaya devam eden Taner, “...ortada sağda”.

Sonunda koltuklarını bulup iki ifadesiz yüzü Alman’ın karşına oturuyorlar. Erdal birisine ters ters bakarak, “Adam merhaba der” diye mırıldanıyor. Hiçbir şey duymamış gibi gazetesinde bir şeyleri karalayan kırçıl keçi sakallı adam bir şahinin gagasına benzeyen küçük burnunu kaşıyor. Sanki alışık olmadığı bir iklimde yaşıyormuş gibi sıkı sıkıya giyinmiş. Yanındaki kadınınsa ondan alabildiğine sıkıldığı her halinden belli. Maceraya açık, bizim kara yağız Anadolu çocuklarını süzüyor. Kim bilir, aklından neler geçiyor?

İnsanların hislerini incitmeyi seven Erdal kendisine fısıldar gibi kadının zihnindeki ne olduğunu bilmedikleri soruları cevaplıyor, “Şu anda hizmet dışıyım, kusura bakma abla”.

İki kişinin koca ülkeyi vatandaşlarına posta koyarak gezmesinden memnun gülüyor Taner, “Tuvalet nerede burada?”

“Oğlum, her gezdiğin yeri işaretliyorsun. Önce koklama, sonra bu... kesin bir itlik var sizin sülalede.”

Taner gideli sadece üç beş dakika olmuş ama tren yavaşlamaya başlıyor. Kara ağaçlar beliriyor. Kara ağaçlar her tarafı kaplıyor. Ne ormanı bu derken birden ortadan kayboluyor kara ağaçlar. Önce bir bina... sonra üç bina... derken bir sürü bina ve artık tahammül edilmez çirkinliğiyle Köln’deyiz.

Taner geliyor apar topar uçkurunu toplayarak, “Nere burası?”

Basıyor kahkahayı Erdal, “Sen işerken Köln’e geldik lan!”



Acemilik dönemleri bitti. Çıraklık dönemindeler. Artık ikisi de daha az para harcamaya yeminli. İnce hesaplar yaparak geziyorlar buldukları hostelleri.

Erdal, “Bu düzğüne benziyor. Hem seksi kızlar var.”

Taner, “Senin sikinin keyfine göre mi yer seçeceğiz?”

“Başka neye göre seçeceksin ki?”

Süreç de artık oturmuş. Her şey belli, “zwei... jawohl... zwainzig für jeden... danke schön... bitte schön” ve odalarına yerleşir yerleşmez dışarıdalar.

“Daha akşama çok var. Biraz gezelim.”

Karaköy’deki bankalar caddesini düşünerek cevap veriyor Taner, “İstanbul’a benziyor burası. Onun çirkinini.”

Erdal da onu destekliyor, “Onun sıkıcısı”.

Derken, kendilerini bir meydanda buluyorlar. Solda duvarları iyice kararmış büyük bir kilise. Hemen yanı başında bir sürü hediyelik eşya satan küçük dükkân.

“Demek ki Türklere has değilmış alakasız her boku aynı anda satmaya çalışmak. Bunların da hepsinde her şey var.” diye hayıflanırken, gözüne ilginç bir dükkân çarpıyor Erdal’ın. Bir süreliğine doğa tarihi müzesinin nerede olduğunu düşünmeyi bırakıyor, “Gel çakılara bakalım. Dedemde vardı bunlardan.”

Artık, ne alakaysa yanık kilise yanında İsviçre çakısı dükkânı... Dükkân sahibi belli ki daha önce böyle bir ilgi görmemiş. Halinden çok memnun diziyor çakıları tezgâha. Her halinden belli Erdal’ın bakıcı değil alıcı olduğu. Tam elini hoşuna giden bir tanesine doğru uzatırken, bir çığlık. “Yandım anam!” diyerek kesilmiş parmaklarına bakıyor Taner. Ortalık kan gölüne dönmüş. Olanları gülererek izliyor Erdal, “Salak mısın nesin?” Türkler acılı. Almanlar telaşlı. Çerkesler sakin. Tezgahtar kızlar ellerinde mendiller biraz uğraştıktan sonra durduruyorlar kanamayı.

Erdal, “Oğlum, kızlar pansuman yapsın diye bileklerini kesmek sapıkça bir davranış oldu”.

“Çok keskinmiş oğlum, anlamadım bile”.

“Parmakla mı bakılır lan keskinliğe, hıyar?”

Ortalığı yatıştırmak için ufağından bir çakı alıyor Erdal olay mahallini terk ederlerken, “Piç ettin ulan Türklüğün şanını”.

Konuyu değiştirmek isteyen Taner, “N’apalım şimdi? Şu kiliseye gidiyor herkes.”

Yıllar sonra Köln Katedrali olduğunu anlayarak pişman olacakları kiliseye ilgisizce bakarak Erdal, “Oğlum, yanmış o zaten. Siktiret.”

Kilisenin arkasındaki dolambaçlı sokaklarda biraz yürüdükten sonra tam bir yere varacaklarından ümidi kesip Titus Andronicus’un söylediklerini hatırlarken, “When wert thou wont to walk alone, Dishonour'd thus, and challenged of wrongs?” kurtuluşları ileride bitiverir.

“Bak, şu kilise daha güzel”.

Taner’e cevap vermeden içeriye girip duvardaki resimlere bakan Erdal, “Meryem Ana iyi parçaymış”.

“Oğlum, çarpılacaksın”.

Gerçekten de temel bir fark var Müslüman mabetleriyle Hristiyanlarınki arasında. Müslümanların izleri hayatla ilgili, Hristiyanlarınkiyse ölümle. Bunun belirtilerinden birisinin önünde gördüklerini anlamaya çalışıyor Taner, “Bunlar ne lan? Kafatasları falan var.”

“Belki metalcilerin kilisesidir bu. The Church of Venom Spitting Heavy Metal”.

Biri elinde her an bir şeyleri ölümsüzleştirmeye hazır bir Zenit 19 fotoğraf makinesi özel görüntüler beklerken diğeri sanki onları engellemek için önlerine konmuş her kapıyı zorlayarak yolu açıyor. Sonunda ayin bölümündeler. Türkün gurbetteyken bile kendisini evde hissetmesinin verdiği rahatlıkla, neden dolu olduğunu önemsemedikleri kiliseyi gezerek fotoğraflar çekiyorlar. Sanki bir hayvanat bahçesindeler. Bir süre sabreden peder daha fazla dayanamıyor. Vaazını yarıda keserek yüzünde kızgın bir ifadeyle onlara bakıyor, “Was ist los? Siehst du nicht? Es gibt eine Zeremonie!”

Taner, “Ne diyo lan bu?”

“Oğlum, ayin varken girmişiz hıyar gibi kiliseye”. Kapıyı işaret ediyor, “Hadi çabuk... çabuk.”

“Sorry!”

“Sorry!”

Kapıya doğru koştururlarken birden duruyor Taner. Pedere dönerek, “Where do we get our 100 Marks sir?”

Daha vaaza döneli bir dakika olmamış ama süratle sakinleşmiş adam sanki mantıklı bir soruyu cevaplıyormuş gibi, “What 100 Marks?”

“Well, back in Turkey they told us when a Muslim becomes a Christian, he **gets 100 Marks**”.

Bir süre hiçbir şey diyemiyor peder bir taraftan kızarıp bozarırken, “Get out! Please, get out.”

Kendini kaybettiği için ona şaşkın şaşkın bakan müritlerinden özür dileyerek devam ediyor vaazına kaldığı yerden. Her din adamının durumdan bağımsız sergilemesi gereken tavırlar var. Hristiyanlar tokat yediklerinde diğer yanaklarını gösterebilmeliler. Müslümanlar her an cihat için hazır olmalılar. Pederin keskin gözlerini sırtlarında gezen nişan alma lazerleri gibi hissederek çıkıyorlar kiliseden.

Erdal, “Namaz kılanların götünün resmini çekmeye benzedi”.

Gülerek Taner, “Onların ayini sayılmaz. Bir şeyi bozmuş olmadık. Zaten Cehennemlik onlar.”

Öyle her zaman başına dert açmazdı fotoğraf çekme huyu Erdal’ın. En güzel hatıralarının bazılarını fotoğraf çekerken veya film banyosu yaparken yaşamıştı. Aile hobisiydi zaten bu, pul toplamak aptallara özgü görüldüğünden. Sadece fotoğraf makinesi yoktu, Rus malı her şeyi normalin tersi olan bir agrandisörü ve farklı çekim ihtiyaçları için bir sürü objektifi vardı. Aile derken, normal bir ailenin mensubu olduğunu düşünmeyin. Çerkeslerle Türklerin kültürlerinin her an birbiriyle yarıştığı farklı bir türdü onunki. Arka ceplerinde o ay okunması gereken kitapların listesini taşıyanlardan bahsediyoruz yani, yoksa çekirdek çitlerken anlamadıkları konular hakkında gevezelik yapanlardan değil.

Günlerden bir gün okula götürmüştü fotoğraf makinesini işte bu aile vizyonu. Kültürel hegemonyalarını genişletmek istemişti. Daha lise bire yeni geçmişlerdi. Kısa ömürlerinde mühim bir eşik hissi verdiğiinden hatırası ölmemeliydi. Serbest çalışmalar adı altında piç edilen herhangi bir Cuma öğleden sonrası toplu fotoğraf çekimine ayrılmış, fotoğrafçılık işi de ona verilmişti.

Önemsenen şeyleri kendi önemsediği başka bir şeyleri yapmak için mazeret olarak kullanmakta ustalaşmış bizimkisi. Boş boş bahçede dolaşırken onları görmüştü. Bir kızıl saçlı kız. Yanında da esmer bir afet. Normalde kızıl saçlıya asılırdı az bulunduğundan ama felaket bir şeydi esmer olanı. “Siktiret yıllığı” diye düşünüp o tarafa doğru gitmişti herkes özel pozlar verip onu beklerken girişteki büyük sinema salonunda. Bir süre hiçbir şey demeden ona bakmıştı, “Nasıl bir güzellik bu?”

Görmemiş ki kız da sıfır stratejiyle karşısına geçip açık açık onu beğeneni. Gülümsüyor o da sanki birincilik kazanmış gibi kiraz güzeli yarışmasında. Bir gülü dalından koparmadan takdir edebilecek birisinin olgunluğuyla başını iki yana sallayıp mırıldanıyor Erdal, “Mmm... Birkaç poz?”

O da onu süzerek poz veriyor. Anlamaya çalışıyor bu farklı erkek türünü, “İçi dışı bir... insan ona nasıl hayır der?” Sınıf zili çalınca gülümseyerek vedalaşılıyor, “Playboy”.

“See you later”.

Yıllar geçtikten sonra bile arada bir bakardı Erdal bu fotoğrafa. Gerçeğini merak etmez fotoğrafını yeğlerdi. “Seyyare aynı Seyyare’dir muhakkak ama kalmamıştır eser o bakıştan, o duruştan” derdi. “Büyümüştür. Kaybetmiştir bir şeyleri.”

Ne zaman sarhoşken olur da laf oraya gelirse, “Seyyare... bizim için bir idealdir” derdi. Hatta bir seferinde Taner Ukrayna’dan getirdiği votkalarla kokteyl hazırlarken onu duyup mutfaktan gelmişti bir koşu, “Kim hatırlattı lan o kariyı buna? Şimdi susmaz bu herif.”

Erdal, “Seyyaaareee... biziim... iç’n... bir... hıck... idealdir!”

Diğer herkes, “Git zıbar lan. Kafa siktin artık!”



Bir şehre gidince oranın en ünlü yerlerini görmemiş olmayı dert etmeden kafasına göre takılanları anlamak kolay olmayabilir. Çoğu kişi gittiği yerleri gezer çünkü, bizimkilerin gezileriyse her zaman kendileri içinde. Bunun nedenini

anlamak için ortaokul yıllarına dönmek lazım. Erdal'ın sık sık tekrar ettiği bir lafın arkasındaki bilgeliği anlamak lazım, "On bir yaşından sonra hiçbir şey öğrenmedim".

Öğleme Sanatı

Her zaman aynı şekilde başlar ve öyle devam ederdi müzik dersleri... sıkıcı. Müzik odası diğer sınıflardan uzakta تنها bir yerdeydi. Birinci kat olduğu için, Mozart Murat o gün dalgınsa atlayıp kaçarlardı pencerelerden. Pencereden kaçır sonra tekrar gelip sınıfın kapısını çalar, geç kaldığı için fırça yer ve yapılan hakaretlerden sanki birer savaş yarasıymışlar gibi özel bir zevk alarak tekrar yerine otururdu.

Çocuklar erken öğrenir beğenmedikleri kişilerin hakaretlerinin övgülerinden daha değerli olduğunu. Her kaçış ve geri geliş o öğrenciyi karizma sıralamasında yukarılara doğru taşırdı. Bu davranışın bir tık yukarısı (iki tık yukarısı yoktu) aynı kaçışı fizik dersinde denemektir. Bu versiyonu daha zor kılan iki şey vardı. Birincisi, fizik hocası Kâmil mini minnacık bir şey olsa da keskin gözlüydü, ağır elliydi. İkincisiyse, mesafe uzun olmasa da atlama dört kat yüksekliğindeki uçurumun üstünde gerçekleşiyordu. Dolayısıyla, müzik dersinden kaçtıktan sonra sırtarak geriye dönmek fizik dersinden kaçmak kadar havalı değildi. Kaçarlardı ama yine de. Kanlarında vardı özgürlük öğrencilerin.

O gün kimse kaçamamıştı ama sözlü yüzünden. Onlara zorla çaldırılan blok flütle nefret ettikleri melodileri üfleyeceklerdi. Ancak, sınıfta gerçekten flüt çalabilen sadece birkaç kişi vardı. Birisi Melahat'tı. Çocuklarını deney amaçlı üretmiş olan sapık ana babası yüzünden sınıf birincisi olması gerektiğinden, zaten Mozart'tan özel ders alıyordu. Zenginliklerini Melahat'ın her boku iyi yapması için harcayan ana baba ona fiziki zararlar vermeye başlamıştı ama kaçacak ne yeri ne de cesareti vardı kızın. Bir gözünde tik çabalar dururdu her ders daha iyi bir şeyler yapmak için. Diğer ineklerin aksine güzel kalçalı olduğundan tembellerin hışmına uğramazdı. Hatta "Biraz kıllı ama yine de güzel" diyerek onu taklit etmeye çalışan bir hayran kitlesi bile vardı. Hayranları üzerindeki en kalıcı etkiyi bir soruyu cevaplamak için ayağa kalktığında yaratırdı. Uzun cevaplar verdiğinden o sırada poposunu sıranın köşesine dayardı. Buna şahit olanlar görsel bir şölen yaşarken adeta dua ederlerdi, "Allah'ım, keşke herkes böyle cevap verse sorulara!"

Flüt çalma engelli olmayan diğer kişi Oya'ydı. O da fakirlerin çalışkan öğrenci modeliydi. Babası alkolik olduğu için çok terbiyeli bir görüntü arz ederdi her zaman. Sanki her tavırla derdi, "O orospu çocuğuna benzemiyorum ben!" Muhtemelen ana kız alkolik etmişlerdir o herifi diye düşünürdü Erdal'la Taner. "Böyle bir kızla insan seks yapamaz, çünkü düşer adamın" diye düşünürlerdi. Gariban adam bir gün alkol komasına girip ölünce Oya'nın cenaze davetini reddetmişler, adam kurtuldu diye sevinmişlerdi.

Sözlü yapacaktı o gün Mozart Murat ama bıkmıştı kötü flüt seslerinden. Bu yüzden, elinden geldiğince geciktiriyordu sözlüyü. Kulak tırmalamasına hazırlıyordu kendisini. Almış Melahat'ı piyanonun başına mırıldanıyordu, "Çal bakiim Tuna Dalgalarını bir daha... Valurile Dunării... evet... nefis, nefis."

Bütün sınıf özlemle pencerelerden dışarıya bakarken "Siktirip gitsek" diye, "Ulan, yarım saat daha takılırsalar böyle de sözlüden yırtsak yine" diyor Taner Erdal'ın kulağına.

"Olmayacak duaya âmin deme. Sözlüden kaçan hoca nedeniyle dönem bitti neredeyse."

Gerçekten de çok geçmeden kaçınılmaz olanı hocaları da kabul ediyor, "Evet. Sözlümüzü yapalım arkadaşlar." Biliyor tabii bu sınıftan bir bok olmayacağını. O yüzden sözlü yapıyormuş gibi bir düzenek icat etmiş. Seçiyor bir flüt çalabilen ve beş çalamayan, hep beraber çaldırıyor bunlara şarkıları. Milli Vanilli'nin gözünü yaşartacak bir performans sergiliyor flüt çalamayanlar. Erdal çalamadığı bir şarkının ritmiyle flüt titretiyor, ayağıyla ritim tutuyor. Taner sanki Ian Anderson olmuş. Çalamadığı şarkıya öksürük tıksırık caz tadı katıyor. Daha fazla tahammül edemeyen Mozart Murat masasına elinin tersiyle tık tık tık diye vurup, "Yeter. Melahat 10, diğerleri 5. Geçin yerinize. Diğer grup..."

ODTÜ günlerinde de beraber oldukları İmam kolejden beri arkadaşlarıydı. Gerçek adını neredeyse unutmuşlardı, Muzaffer Tozkoparan. Bir yolunu bulup baba mesleğine devam etmeye çalışırken başarısız olunca, hıncını çıkartmak için kendini olimpiyat hazırlıklarına adanmıştı İmam, Zihinsel Engelliler için Seks Olimpiyatları.

Yeter ki bir hoca onun için esin kaynağı olsun, hemen kaldığı yerden çalışmalara devam ederdi. Daha tavuk eklenmemişti bu çok bilinmeyenli denkleme ama parmak sporunda ilerlemek için elinden geleni yapıyordu İmam. En yaratıcı performanslarından birisi edebiyat dersinde olmuştu. Diğer pek çok erkek öğrencinin de ilgisini çeken edebiyatçı Hale tipik bir çirkin-güzeliydi. De ki Barbara Hershey. Bacaklar şahane, göğüsler efsane, surat... görmesen de olur. Hele bir de karanlıkta kötü bir açıdan görürsen hatunu aklın çıkar, korkudan çükün düşer.

Bu ders farklı bir enerjisi var İmam'ın. Belli ki bir şeylere gebe o gün. Meğer herkesten önce gelip bacaklara Fox TV kamerası gibi yakın çekimler yapabilmek için hocanın masasının önündeki tahtayı yerinden söküyor İmam. Masayı ayarladıktan sonra geriye dönüp sırasına oturuyor, açığı kontrol ediyor. Düzeltmeler yapıyor. Beş dakika sonra yayın için her şey hazır. Beş dakika daha sonra... herkes hazır. Sırf ona yaramıyor onca emek tabii, çok dua alıyor o gün, çoook.

Durumdan habersiz, başlıyor Hale Hoca gene nakarata, “Fâilâtün Fâilâtün Fâilün”.

Daha ders başlamadan sıkıntıdan patlayan Erdal, “Hay sikeyim bunu ders kitabına koyanı”.

Taner gülerek, “Diğerinden iyidir oğlum. Tombul Edebiyatçı Neriman herkese zorla okutmuştu ya onuncu yıl marşını, Evren Paşa öyle buyurduğu için sike sike.”

“Evet” diyor Erdal, “Soyadın İltürk çok korkunç derdi bana da”. Gülüyor, “Her tarafı titrerdi arkasını dönüp tahtaya bir şeyler yazarken. Çok bakınca virajlı bir yolda gidiyormuş gibi midesi bulanırdı insanın.”

Konuşmayı kısa kesiyorlar. Kulakları dikiliyor birden ikisinin de. Uzaktan tanıdık bir ses gelmekte şakır şukur şakır şukur. Mezhebi geniş o zaman insanların. Kimse ilgilenmiyor ne oluyor sıraların arkasında diye. Hele bir de birisi onları yönlendiriyorsa başka tarafa bakın diye, o zaman kulakları tek bir şey duyuyor, “Fâilâtün Fâilâtün Fâilün”. Toleransının kaynağı buydu işte Türklerin, idraksizlikle karışık umursamazlık. Bu yüzden ne faşizm tam olarak tutmuştu ülkede ne de komünizm. Hani derler ya, aptallara yardım ediyordu Tanrı.

Değişmeyen hobisi müzik olan Erdal, “Sanki ambient müzik akımına sardırды herkes amına koyayım. Bizden başka durumu garipseyen yok.” Ancak yıllar sonra çözecekti o anların sihrini Erdal. Autonomous Sensory Meridian Response olayını keşfedecekti. Youtube’da bir buçuk milyon hit almış bir videoyu anlamakta zorluk çekerek gerçeğe yaklaşacaktı. “Ulan karı soyunmuyor etmiyor, olay nedir burada?” Suratı bile gözükmeyen birisi bir saat boyunca bir şeyler yiyor şapır şupur. Yediği de elma, armut falan. “Bundan zevk alan sapıklar var demek ki” diyecekti. “Hadi muz yese anlarım” diye hayıflanacaktı.

Böyle durumlarda insan psikolojisiyle çok ilgilenmez, daha tarihsel bir yorum yapardı Taner. Ortaokulda lisede tüm vaktini elektroniğe harcadıktan sonra elektronik mühendisliği bölümüne girince, iş işten geçince farkedecekti bu durumu, “Ulan, yanlış meslek seçmişiz. Tarihçi olsaydım keşke.” diyerek dizlerini dövecekti. Mümkün değildi tabii bu ait oldukları sosyolojide. Türkiye bilmem kaçınıcı olan birisi mühendis olmalıydı mutlaka, vaktini ayıramazdı öyle önemsiz şeylere. Böyle heba edilmişti kaç çocuğun hayatı. Geleceklerinde görmezdi o zamanlar kimse gerçeği. Herkes geçmişinde arardı onu.

Din ve Ahlak dersleri başka hiçbir dersin olmadığı kadar eğlenceliydi. Kolejde okudukları için ahlaksızlıkları ailece tescillenmiş öğrencilere o kadar ilişmezdi çünkü hocalar. Yine de ellerinde olmadan renk katarlardı onların hayatlarına. Hele iki hoca unutulmaz olmuştu öğrenciler için.

Birincisine Füzeler diyebiliriz. Bir Filipinli boyundaki kadın neredeyse boyuyla eşit büyüklükteki göğüsleriyle öğrencilerin ilk seks sembolü olmuştu. “Haydi derse” diye koridora seslendiğinde şevkle sınıfa koşan öğrenciler diğer hocaların hepsini kıskançlıktan çatlatırdı. Hocaları mevzuyu nedense çıkmazdı. Göğüslerine gereken önemi vermezdi. Bütün ders boyunca ona baygın baygın bakan öğrencileri anlamaya çalışarak düşünürdü, “Ne ahlaklı ne dikkatli çocuklar. Bir de bok atarlar bunlara kolejli diye.”

İkincisiyse, Allah’ın vurup insanları eğlendirsın diye dünyaya saldığı bir karikatürdü. Onu paragraflarla anlatmak mümkün değil, vukuatlarının bir listesini vermek en iyisi:

- Her dersin sonuna doğru kara kaplı defterini açar ve sürekli olarak güncellediğı bir listeye göre birisini sözlüye kaldırırdı. Listedeki sıralama öğrencinin sözlüden kaçma kabiliyetiyle doğru orantılıydı. Bu kaçakları olur da bir seferinde yakalarsa, aksiyon filmlerindeki esas oğlanlar gibi önce bir yorum yapardı, “Güller açmış burada Cemil. Gel, seni Cennete veya Cehenneme havale edelim.”
- Olur da Taner’i sözlüye kaldırırsa, her seferinde onu geçirsın mı bıraksın mı bir türlü bilemezdi. Yorum yapmakla yetinirdi, “Sende bir cevher var da onu işleyecek mühendis yok. Not alın çocuklar bunu, not alın.” derdi. Sonra da geçer not verdiğı için sevinen öğrencisine bakarak bunu kendi başına başarmadığını göstermek için gülerken, “Yahu, neee biçiiim hocanız vaaar be!” derdi.
- Ağzından tükürükler saçarak feyz verirdi sık sık. Bir kelimenin eşanlamlılarını tekrarlayanın onu Sokrates katına çıkardığına inanırdı. “Ama fakat ancak bu şekilde...” diye geveler dururdu hep. O kaptırmış giderken Erdal onu durdururdu bazen, “Hocam, lütfen yavaş. Bu özlü sözleri kaçırmayalım.” Bir gün onunla taşak geçtiğini anlamıştı da ekstra tükürükle “Sus, yezittt” bağırırken, Erdal cevap vermişti restine tükürükleri kravatından silerek. Efsane olmuştu o hafta.

Bir keresinde işgüzar bir müfettiş mühim gördüğü için diğerlerini pas geçip din dersinde ziyaret etmişti sınıfı. Sıkıştırmak amacıyla hocayı, “Bakalım hanginiz biliyor İslam’ın 32 farzını?” diye sormuştu. Heyecanla kalkan ilk el Erdal’inki olunca çok sevinmişti. Bayram Hoca’nın tedirgin bakışlarını görmezden gelerek “Buyur evladım” demişti. Gülümseyerek ayağa kalkıp “Bilmiyorum” demişti Erdal. “Bilmiyorum amına koyayım!” etkisi yaratmıştı bu sınıfta. Paydos zili çalınca rahatlamıştı Bayram. Sık sık arkasına takılan öğrenciler tarafından anlaşılmak istenmişti Erdal bütün hafta boyunca.

Böyle garip figürlerle yaşamak herkesi törpüleyerek başkalarının arzuladığı hayatlara hazırlarken, bizimkilerde tam tersi bir etki yaratmıştı. Bitmeyen çileleri onları filozof yapmıştı. Birisi biraz daha sanatkâr, diğeri biraz daha bilgin olunca tarzları biraz farklılaşmıştı ama hayattan istedikleri şey aynıydı, kafalarına göre yaşamak. Bugün şöyle geriye dönüp baksalar gençken yaşadıkları şeyleri anlatmak için onlara bir iki cümle yeterdi, “Ait olduğu gerçeğe arasına mesafe koyarak bir varlığa sahip olabileceğini düşünen köle ruhlular yaşamadan ölürler. Ya ait olduğun gerçeği sen yaratacaksın ya da gerçek seni baştan yaratacak layık olduğun şekilde.”



Bir süre amaçsız yürürler. Navigasyon falan da yok ki o zaman. Ne nereden geldikleri belli ne de nereye gidecekleri. Bir amaçları olsa yine bilirler nereye gideceklerini belki de amacı yok ki bizimkilerin. Masumlar bu yüzden. Öylece yürüyorlar işte. Birden geniş kaldırımlı ıslak bir akşamüstünde gözleri bir acayıpliğe takılıyor. Kaldırımlar... kırık değildir.

Taner, “Oğlum, niye kırık yok bu kaldırımda?”

Erdal da mevzuyu anlayamaz bir türlü, “Harbiden, bir tek kırık yok”. Düşünceli bir tavırla Taner’in analizindeki eksikliği vurgular, “Daha da önemlisi, kaldırım düz. Tabii, serde cengaverlik olduğundan vakitleri olmamış, öğrenememiş bizimkiler bu tür ilimleri.”

“Deme lan? Viyana’dan mal mal döneceklerine öğrenseydi ibneler.”

Trendeki hatunu düşünerek Erdal, “Macar dilberlerini görünce konuyu unutmuştur bizimkiler. Kültürümüz farklı bizim. Hedefimiz farklı.”

Taner küfreder gibi, “Neymiş hedefimiz?”

Bir peygamber havasına bürünerek Erdal, “Erkek görmeyen kadın kalmasın”.

Yürümeye devam ederler oraların sakinlerinde olmayan gözlerle çevrelerini tarayarak. Bilime meraklı olan bisiklet yollarına bakar. Ana babadan gelmediğinden hayranlıkla yanından geçenlerin kalkık burunlarını beğenir. Hep bir şeylerin kokusunu almaya, hayatta yönünü bulmaya çalışır, “Sende yön duygusu yoktur”.

Güler sanatkâr ruhlu olan, “Allah yönümüzü farklı kılmışsa suç bende mi?”

Onun da dikkatini heykeli dikilmeye değmeyecek vücutların heykelleri çekiyor. Yunanlıların estetik anlayışından alabildiğine uzak olan tanrı taklitleri çirkin olmasına çirkin ama yine de ruhunu okşuyor insanın. Bir kişinin ülkeyi virüs gibi kaplamış heykellerine alışık olanlar için tam anlamıyla bir panzehir. Niyetine göre, aynı şey insanın ufkunu bir fareninki kadar yapmaya da yarıyor tanrınıniki kadar da. Aklına *Bir Çalgıcının Seyahati* geliyor. Gülümseyerek düşünüyor, “Biz evden kovulmadık ama bizim de yok ne yerimiz ne de yurdumuz. Bırak kendini Allah’a. O gösterecek yolunu. Türkün değişmez pusulası bu.” Gündüz rüyasından uyanıyor çok geçmeden, “Doğa tarihi müzesini bulsaydık iyiydi. Jeolog çekiciyle pusula alırdım.”

Taner, “Pahalıdır burada. Başka yerden alırsın.”

“Ner’den biliyorsun amına koyiim? Hemen bir şey uyduruyorsun ha...”

Açar açmaz kesen çakılar kalmadı artık ama yanından geçtikleri dükkanlarda hâlâ var tüylü şapkalar, süslü kapaklı metal kupalar. Birisine giriyorlar sırf görmek için içeride ne var ne yok. Mazbut aile babası görünümlü patronla sevecen karısı beklemedikleri bir hediyelik eşyayla uğraşıyorlar. Ellerindekileri diziyorlar raflara, hayvanlı, hayvansız, işemeli, sıçmalı... ilginç neşriyatları. Görmemiş bizimkiler böyle rahatlığı, utanıp bir an önce normal bulmak ümidiyle en komik kapaklısını ellerine alıyorlar, “Mutter, die ich ficken möchte”. Çok iyi bir tercih yaptıklarını belli ederek mal bulmuş mağribi gibi tebessüm ediyor teyze.

Taner dürtüyor Erdal’ı, “Dikkat et lan. Seni sikecek gibi bakıyor teyze.”

Eski bir hatıra geliyor Erdal’ın aklına. Bir akşam yapacak başka bir iş yok diye o zamanlar çok ünlü olan bir filme gitmişlerdi. İşte, annesi çocuğu çok seviyor falan, o kadar ki kazara kendilerini seks yaparken buluyorlar... “one thing led to another” hesabı.

Tıklım tıklım doluydu sinema o akşam entel dantel tiplerle. Hepsi organik, hepsi sportif, hepsi kendinden mütevellit hayat koçu. “Aslında kötü bir film ama...”, “Ben sinematografik açıdan beğendim ama aslında üstadın eski filmleri açık ara öndedir ...” vesaire vesaire.

Nasıl da kolay anlamışlardı onun farklı bir hayvan olduğunu kokusunu alır gibi. Kolay belli oluyor tabii, adamın bir yere zincirlenmemişi. Sırf gıcık etmek için onları, arkadaşlarına diyormuş gibi bağıra bağıra duyguların şelale olmasına yol açmıştı, “Ulan, amma çok kişi sikmek istiyormuş anasını!”

Eski hatıranın göbeğini titretmediğini görünce homurdandı sanki önemli bir yorum yapıyormuş gibi, “Demek ananı sikeyim desek iltifat gibi gelecek bunlara”. Bakmamalı gerçi her ağızdan çıkana. Söyledikleriyle ters duygular yaşırdı bazen. Üzgününü çok gördüğünden olsa gerek. Bari orgazm olsun garibanlar diye analarla meşgul olurdu hep. Demek ki insan her şeyi söyleyebiliyor geçiştirmek için bir şeyleri.



Erdal’ın her şehrin doğa tarihi müzesi olmasının imkansızlığını kabul etmesi kolay olmamıştı. Sahiplerinden daha önemli olsalar gerek, hayalleri hep böyle peşinde sürüklüyor işte insanları. Bazılarını özledikleri çekiyor, diğerlerini unutmak istedikleri itiyor. Bu yüzden vazgeçmek gerekir bazen hayallerden kabul edip gerçeği. Erdal tam bu evreyi atlatıp kendisine yeni bir amaç edinmek üzereyken, bunu farkedenden Taner onu affetmiyor, “Burada büyük bir bitpazarı varmış”.

“Gide gide bitpazarına mı gideceğiz?”

Şah ve mat çok kolay bu sefer, “Ya, nereye gidelim?”

Rastgele bir öneri değil belli ki, tüm güzergahı çalışmış seninki. Değme Könlü gibi yolu tarif ediyor. Önce bir sol, sonra bir sol daha ve bir buçuk kilometre dümdüz... Önce hâkî kumaşlar üzerine serpiştirilmiş madalyalar görünüyor.

Erdal, “Kim madalyalarını satar ki?”

“Doğu Almanlarıdır. Onlara para lazım.”

Birden gözleri parlıyor Taner’in ve hiçbir şey söylemeden fırlayıp gidiyor böyle anlarda hep yaptığı gibi. De ki parlayan bir cisim görmüş bir karga. De ki diğer kutbunu bulmuş bir mıknaş. Onu kaybetmemek için çekim merkezini kafasına kaydedip hızla 360° çevresine bakarak bir gezi kılavuzu çıkarıyor Erdal. Solda itibarını kaybetmişlerin madalyaları var satılık. Çoluk çocuğun para verip yaptırdığı dövmeler gibi isteyenine üzerine ilâştirebileceği semboller kahraman olduğunu düşünenleri bekliyor. Sağda onları takdir edecek kimse kalmadığından üzgün üzgün alıcısını bekleyen kitaplar, plaklar, kasetler sahipleri onlardan sıkıldığı için sokağa bırakılan kediler köpekler gibi. Kırık hayaller çarşısındalar. Sevmez bu yüzden Erdal ne sahafları ne de sokak pazarlarını. “Sahip çıkacaksın böyle şeylere” der. “Diğer her şey zaten satılık bu dünyada!”

Tabii, herkes onun gibi değildir. Bazısı da ganimet toplamaya bayılır. Hazine avcısıdır. Mezar soyucusudur. Sanki hasbelkader ıssız bir kovboy kasabasından geçen yalnız bir kovboy, ona hakaret edilince bunu kendisine yediremeyip düelloya tutuşmuştur. Bekledikleri zaten bu olan kasabalılar, o silahına davranana kadar yakındaki bir evin çatısından ateş edip onu sırtından vurmuştur. Can çekişerek ölüren düştüğü yerde, koşarak gelenlerden birisi çizmelerini çekip alır. Diğer şapkasıyla silahını. Geç kalanlar ellerinde kerpeten altın dişi var mı diye bakarlar.

İnsanların en kötüsü bu hırsızlar değildir. Ne düelloya tutuşan ne de yalnız kovboyu kurtarmaya girişenlerdir. Akıllıca kararlar ala ala kendilerini minicik dünyalara hapsetmişlerdir. Bazen bunu unutmak için halkın arasına karışır, onlarla aynı suçları işlerken kendilerini hayatta hissederek. Şempanzelerle ilgili belgeseller sağolsun, ibretle baktığı hayatları kovboy kasabası metafiziğiyle çözüp anlamayı öğrenmiştir Erdal. Anlar anlamaz da hiç sevmemiştir. Oralarda olmamak, oralara gitmemek, oraların olmamak olmuştur amacı.

Taner sevinçle yanına yaklaşır ganimetini göstererek, “Süper bir lamba buldum!”

“Lan, taaa Türkiye’ye masa lambası mı taşıyacaksın? Manyak mısın?”

Konuşmadan yürürler biraz daha. Taner’in gözü, gözü dışarıda kalmış kocalar gibi başka masa lambalarında. Sokağa düşmüş olmaları yetmiyormuş gibi tekrar tekrar birbirleriyle karşılaştırılıyor lambalar. Fiyatları soruluyor. Pazarlık yapılıyor. Zeki hissediliyor. İhanet edip rahatlaması lazım bir an önce ilk göz ağrısına.

Erdal da bir şey görür derken... sustalı bıçaklar. “Onlar suç aleti en azından” diye düşünerek oraya doğru yürür. Demek ki onu çekecek hâkî kumaşlar da varmış aslında. Birkaç tanesini eline alıp dener. Bir tarafını kesmediğini Taner’e göstererek güler. Birazdan bira parasını çıkartacağını anlayan sabırsız satıcıya dönüp, “How much?”

“Zwei”.

“Her şey zwei dinine yandığının memleketinde”.

Havada birkaç artistik hareket yapar sustalısıyla, “Amm baktan bir şeymiş. Bununla adam şişlenmez.”

“Nerden bil’cen lan?”

“Öyle deme oğlum. En iyilerden eğitim aldım ben.

Bir gün gideceğiz bizim kasabadan şehre, dayımın oğlunun bir arkadaşı varmış, geze geze zeytincilik yapıyormuş yakındaki kasabalarda... bizi o götürdü Zonguldak’a. Çenesi düşük eğlenceli bir herifti. Bizim gözlerde bir gelecek gördü demek ki, durup dururken adam nasıl şişlenir onu anlattı.

Bak, böyle böğrüne sokacaksın bıçağı yan. Sonra çekeceksin öteki tarafa doğru. Hiiiçbir şey yapamaz. Geberir gider puşt dedi.”

Yıllar sonra anlayacaktı Erdal adamın seppuku usulü can aldığını. Gülerek başını salladı, “Hani Meltemlimeşe’deki evlerin çatıları yok ya... Bu herif oralardan birisinin kızına hasta olmuş. Gitmiş istemiş. Zeytinci diye vermemişler. Tabii, kızın gönlünden geçenler hakkında bir bilgimiz yok. Neyse, bozulmuş bizimki. İntikamını yoldan geçenlerle aynı hizada kalan evin damına kamyonu indirmekle almış. Sonrasını bilemiyoruz.”

Gevrek gevrek gülererek Taner, “Yaratıcı bir intikam olmuş. Bir de bizde romancılık gelişmedi derler.”

“Bizim memleket paso yaratıcı zaten. Hani, bir berber vardı hatırlar mısın?”

“Kırpıcı mı?”

“Evet. Sen ona gitmiş miydin?”

“Gitmedim ama şanını çok duydum”.

“Ben hep ona giderdim. Daha boktan berber görmemişsindir ama muhabbeti süperdi. Bir gün gene gittik buna. O gün punk modundaydı. Başladı yanlardan kırmaya. Derken, nereden aklına geldiyse başladı feyz vermeye.

Erdalcım, bak iyi dinle. Bir gün Avrupa’ya gidersen... olur da içinden içmek geçerse... bunlar kritik. Bunları bileceksin. Öyle paldır küldür içilmez esrar denen bu meret. Önce kaynatacaksın yavaş yavaş. Köpürdesin, eyleşme biraz. Sonra içeceksin.

Saç kesiyorum derken kulak kestikten sonra, Unutma bunları. Unutma!

Tırcıymış eskiden. Bunalmış direksiyon başında sağa çevir, sola çevir, düz git, geri gel... başlamış ufaktan esrar falan...

Anlatırdı hangi ülkenin karısıyla ne yap’can... Hep derdi, Aman Erdalım, dikkat et kendine. Yakışıklı çocuksun. Olur da bir gün gidersen oralara bu haspalar tecavüz ederler sana.”

Bir türlü anlayamazdı Erdal berberin tavsiyelerini, “Kadın erkeğe nasıl tecavüz eder ki?” derdi. “Her hâlükârda win-win değil mi bu anasını satıim?” derdi.

Kahkahayı basarak anılarını anlatmayı bitirdi Erdal, “İbneye tıraş olmaya gideni görmedim. Herkes ilim almaya giderdi.”

Düşünceli bir bilim adamı ifadesiyle Taner, “Amma çok it kopuk vardı senin çevrende”.

Elinden kaçmış fırsatlara hayıflanarak Erdal, “Evet, suç dünyasına girmeye çok çalıştım ben”.

“Keşke girseydin. Neden olmadı? Gaddar değil mi dediler?”

“Tohumuna para mı verdim puştların? Ne gaddar olmicam, amına koyayım. Entelektüel kaldık yine. Opera seven tetikçiyi hazmedemediler!”

Basarlar kahkahayı. Derken Erdal ilgisini çeken bir hâkî kumaş daha görür, oraya doğru ilerler.

“Oğlum, o kadar artistlik yapmıştın bitpazarına neden gidiyoruz diye?”

Bu sefer de Taner ilgilenmez sorusuna yanıt bile vermeye üşenen Erdal’la. O da çevresine bakar sanki başkalarının göremediği bir şeyleri görür, kokusunu alır gibi... De ki terminator mübarek! Beş dakika sonra o hâlâ çevresini analiz ederken geriye döner Erdal elinde küçük bir kutuyla.

“O ne lan?”

Herkesin değerini anlamayacağını düşündüğünden gururla cevap verir Erdal, “İşte bu dünyanın en büyük kınkatlısı”.

Taner şöyle bir böceğe bakıp, “Bok böceği lan bu! Ala ala bok böceği mi aldın?”

Ganimetiyle kendisini daha fazla kandıramayan Erdal, “Oğlum, sarmadı beni bu Almanya. Basıp gidelim İngiltere’ye.”

“Beni de çok sarmadı” der Taner, “O zamaaan... hadi trene”.



Ertesi gün biraz sorup soruşturduktan sonra anladılar ki, önce trenle Köln’den Belçika’ya gidecekler. Sonra da Ostend diye bir yerden vapura binecekler ve ver elini İngiltere.

Halkla ilişkileri her zaman Taner’e bırakan Erdal, “Kaçtaymış?”

“Birazdan. On beş yirmi dakika var. Şanslıymışız.”

Sıkıcı bir şehri geride bırakmanın sevinciyle gülümserler. Yine bir trendeler. Tam yerini söylemek gerekirse kapının iç mandalının önünde. Kendisini içgüveysi gibi hissedip rahatsız olan Taner hareketleniyor, “Hadi bulalım bizim koltukları”. Biraz gidince bir de bakıyor Erdal arkasında yok. Geriye dönüyor ne olduğunu anlamak için. Öylece olduğu yerde bekliyor Erdal. Pişmiş kelle gibi sırtmasından işkillenerek, “Ne var?” diye soruyor ama cevap yok. Sessizce kaldırdığı işaret parmağının gösterdiği yere bakınca mevzuyu anlıyor Taner, “Ulan, ne yaptın!”

Tıkır tıkır tıkır... tıkır tıkır tıkır... ve bitpazarı ganimeti olan lamba istasyondaki bir bankın üstünde süratle onlardan uzaklaşmaktadır.

“Ulan, sana bir daha bir şey emanet edenin”.

Masa lambasını orada unutmadığını, bunu bilerek isteyerek yaptığını iyice belli etmek için “Zaten yerimiz dar diye düşünmüştüm” diyor Erdal.

“Kafanı sikiim!”

*Evlerinde lambaları yanıyor
Göz göz olmuş ciğerlerim kanıyor
Beni gören deli olmuş sanıyor
Ölürüm de ayrılamam yar senden
Evlerinin önü boyalı direk
Yerden yere vurdun sen beni felek
Her acıya dayanamaz bu yürek
Ölürüm de ayrılamam yar senden*

Önce hangi yöne gideceklerini bilemiyorlar. Aksi halde her şeyi kılını kırt yarıp düşünecek olan Taner, yaşadığı kayıp duygusuyla bizimkileri kazara birinci sınıf vagonuna yönlendiriyor. Birisi yaşadığı şoktan, diğeri umursamazlıktan kapısında durup bir dakika bile düşünmeden ezelden beri oraya aitlermiş gibi gidip iki seksi Alman kızının karşısına oturuyorlar. Buruşuk bir Köln beyefendisiyle aralarına mesafe koyarak tercihlerini belirginleştiriyorlar. Kızlar da memnun bu işten. Kedileri miyavlıyor kara yağız Türklere iştahla bakarken. Erdal bu durumdan pek memnun düşünüyor,

“Demek ki Allah varmış ulan”. Yılışık yılışık kopya çektiği Almanca dersi notlarını hatırlamaya çalışarak “Neydi... Wie geht’s?”

“Danke, gut”.

İçinden, “Yedim ulan seni Fräulein”.

Taner evlat acısı gibi koyan lambayı unutarak, “Guuut, guut”.

“Gıdıklama lan, tam ben hatunla bir frekans yakalamışken”.

“Wo giby es ein?”

“Bülbül oldun karyı görünce. Hep bir iki alıyordun kopya çekmezken o dersten.”

Tık... sluuurp.

“Ulan başka açılıyor şu zengin trenlerinin kapısı”.

Daha öncekilerin aksine, hemen biletleri sormuyor bu kondüktör. Önce herkese birer kâğıt veriyor. Önü Almanca arkası İngilizce. Sonra da belli belirsiz tebessüm ederek bizimkilerin cevabını bekliyor.

Taner, “Oku bakiim”.

“Değerli eşyalarınızı sigorta ettirmek için...”

Sıfır alacak kâğıdı bile boş vermeyi sevmeyen Erdal hemen yazıyor değerli eşyalar başlığının altına, “One pack of Pall Mall cigarettes”. Kondüktörün gülüşü görülmeye değer. Vagonun dışını işaret ediyor nazikçe bizimkilere, “Bitte herren... hier lang”. Tercümesine gerek yok bazı şeylerin. Çıkmadan o kapıdan yanık bir sesle söyleniyor Erdal, “Sheisse”. Hüzünlü kızlar da. Onlar da yapıştırıyor lafı, “Verdammt!” Tıpış tıpış ait oldukları yere doğru yürüyor bizimkiler.

Bu sefer de Erdal’a çökmüş bir hüzün. “Biraz daha Almancam olsaydı çok farklı bir yerde olurdum” diye düşünüyor. Aklına geliyor okuldaki Almanca sınavlarından bir tanesi. Almancacı Tekin Hoca, yine çıkmış sıraların üstüne bağıyor, “Ben kül yutmam! Ben kopya çektirmem!”

Gülmekten gözlerinden yaş geliyor öğrencilerin. Düşünüyor hepsi içinden, “Ulan lavuk, sen gelmeden bütün oturma düzeni ayarlandı zaten. Bir bilen beş bilmeyen.” Herkes çekiyor kopyayı rahat rahat. Osman kendisini aşmayı deniyor bu sefer. Herifin paçasına yerleştiriyor kopyayı. İlerideki talihsiz grup koşturuyor paçanın ardından. Saatine bakıyor herif, “Biiitti! Kalemleri bırakın. Kalemleri bırakın!” Bir hışımla topluyor kâğıtları. Paçadaki kopyaya zamanında ulaşamayanlar kederli. Gülüyor Erdal. Gülüyor Taner. “Ulan yine on aldık!”

Taner’in kopya olayını hatırlatması üzerine, Erdal da ona başka bir seferkini hatırlatıyor, “Coğrafyada da sen kopya çekmiştin!”

“Bir ben çekmemiştim oğlum!”

Özel kolej falan hak getire. Çetelerin zamanıydı o zamanlar. Çete olup da öyle çok iddialı bir şeyler değil. West Side Story şarkılarını danslarını beklememek lazım. Her birinde benzer şahsiyetler var. Birkaç tane salak it. Bir sorunlu aile iti. Bir çalışkan it. Genellikle çete lideri bu ikisinden biri. Bir de tembel bir it. O kadar.

Bu itlerin hobisi ders başlamadan önce veya bittikten sonra ona buna hırlamaktı. Bazen eve dönerken kaçınılmaz olarak inilen uzun merdivenleri tercih ederlerdi acılar tüneli olarak. Hasmına yukarıdan bakabilmek öyle bir avantaj verirdi ki insana en terbiyeliler bile bu merdivenlerde yakmıştı birkaç kişinin canını. İt olmayanlarla it olanlar birbirlerini anarlardı bu yüzden. Ancak, daha genç oldukları için bu anlayış aydınlanmayla sonuçlanmazdı. Oysa, insan herkesin nasıl kolayca kötülük yapabileceğini bir anlasa her şey değişir bu hayatta.

Bir tek Taner’le Erdal’a bulaşmazlardı. Kimseye benzemediklerinden olsa gerek onlara yakınlık duyarlardı. Beyin takımı olarak görürlerdi. Birinin lakabı Doktor, diğerinin ki Profesör olmuştu o yüzden. Daha kolay anladıklarını düşündükleri için Taner’e Doktor demişlerdi. Bazıları ona eski defterleri karıştırma takıntısı yüzünden Sandıkçı da derdi. Erdal daha o zamanlarda bile çağını aştığı için ne dediğini kimse anlamazdı. Bu yüzden o da olmuştu Profesör. Oysa çetedeekiler farketmeseler de Erdal’la Taner her zaman birlikte düşünür ve karar verirlerdi arkadaşlarını seçerken, “Bunun anası iyi... bunun kız kardeşi...”

Çetelerden birisi o geceki operasyonlarında beyin gücü gerekebileceğinden Erdal’ı da yanına alıp bir operasyon gerçekleştirmişti. Ertesi günkü Coğrafya sınavı sorularını çalmıştı. Taner Coğrafya sınavlarına çalıştığı için hep dokuz alırdı. Bu yüzden, ibnelik olsun diye soruları bir ona vermemişlerdi. Sonuçta Taner yine dokuz almıştı ama geriye kalan herkes on! Bundan kuşkulanan Hanife Hoca “Kobyne olayı mı var” diyerek bir tek Taner’i sözlüye kaldırmıştı.

Erdal, “Bir tek senden kuşkulandı Hoca”.

“Sikeyim Hanife’yi”.

“Beni sözlüye kaldırsaydı hiçbir şeyi kanıtlayamazdı” diye düşündü Erdal. Çünkü iki önemli şey öğrenmişti ortaokuldayken. Birincisi bir şeyi unutabilmeyi, diğeryse tavır koymayı. Kazara bir söz verince, daha sonra o sözü tutmamak için karşısındaki kişinin gözlerinin içine bakarak unuttuğunu söyleyebileceğini anladığında güneş gibi doğmuştu birinci idrak. Eğer bir gaflet anında evdekilere bir şeyi unuttuğunu söylese en fazla poposuna bir şaplak yerdı ama karşısındaki kişi bunu umursamamıştı bile. Gayet mantıklı bulup basıp gitmişti. İşte kültür farkı denilen şey buydu.

Diğeri idrakse bir gün canı sıkıldığında sıraya çizdiği çılgınca seks yapan öğrencilerin resminin bulunmasıyla ortaya çıkmıştı. Yakalanınca ömründe hiç orgazm olmadığı her halinden belli olan hocalarının “Yazıklar olsun” lafı üzerine sırtıtamayacağını anlayıp, bir şey yapmak istemiş ve dolaylı bir vurun kahpeye rutini keşfetmişti. Suç ortağına içli içli bakmış, bir süre sonra da sırf bu yüzden suçundan tamamen arınmıştı. Suç ortağı mı? O zaten kadersizdi. Bir mokoko daha koymazdı Orhan’a!

Taner Erdal’ın kendi kendine neden güldüğünü anlamaya çalışırken, unutmaya çalıştıkları az önceki deneyim ikinci sınıf vagonunun kapısında tokat gibi yüzlerine çarptı. Yine keyfi kaçmıştı ikisinin de.

Erdal hayıflanarak, “Demek ki zencilerle köpekler bu tarafta yolculuk yapıyor”.

“Oğlum, bak bunları not al. Sonra ben yaptım diye anlatacaksın.” diye uyarıyor her şeyi hayallerindeki gibi hatırlayan Taner.

“Winston Smith gibi çikolata istihkakıyla oynuyor ibne” diye düşünüp patlıyor Erdal, “Ulan, ben yaptım zaten!”

Dar mı dar bu seferki kompartıman. Yine içerde birileri var. Bu sefer Köln beyefendisi yok Allahtan. Üç tane... şişman kız var. Yanakları al al aşırı beslenmekten. Sarı saçları özenle örülmüş sarkıtılmış iki taraflarına doğru. Renkli, alacalı bulacalı gömlekler, fırfırlı etekler, şaşkın suratlarında çiller ... Oyuncak gibiler.

Taner, “Üçüz mü lan bunlar?”

Kafası bozuk bizimkinin. Onlara bakmıyor bile Erdal. Omzunu cama dayayıp dışarıya bakıyor. Zaten kondüktör bile gelmiyor Belçika sınırında. Yolun devamı birbirlerinin aynısı olan evlere bakarak geçiyor. Üç beş kat, dar, kendi başına duramayacağı için sağındaki solundaki diğer evlere korkuyla yapışmış, sıkıcılığını gizlemek için parlak renklerle makyajını tamamlamış ihtiyarlar gibi olan binaların ardı arkası kesilmiyor. Çatıları bile aynı hepsinin. Bazen sanki ev bitiyor da çatısı devam ediyor. Aşağıya doğru sarkmış, üst üste binmiş, yağmurdan bıkmış midye kabukları gibiler.

Daha fazla sabredemeyen Erdal, “Ufak değil miydi bu ülke?”

“Ufaaak... ama o kadar da çabuk geçilmez ki”.

“Bir saat geçti bitmedi”.

“Acıktım”.

“Oğlum, senin Avrupa hatıran da bu olacak ha... açlık” derken acıkmıştır aslında Erdal da. Sabretmeye çalışıyordur limana kadar, “Yeriz limanda bir şeyler”.

“Midye vardır belki?”

“Belki”.

Cııırt. Bir fermuar açılır. Bir tane daha. Bir tane daha. Cııırt. Cııırt.

Besili Alman kızları çantalarında bir şeyler arıyor. O da ne? Birisi ekmek çıkarmış, diğeri bal, öteki salam. Tipik Alman ciddiyetiyle diziyorlar hepsini önlerine. Soran yok “Aç mısın?” diye. En soldaki başlıyor ekmekleri yağlamaya. Bu yetersiz geliyor tabii. Birisinin üstüne bal sürüyor ötekinin reçel. Diğerleri hâlâ bir şeyler arıyorlar çantalarında. Birisi süt çıkartıyor üç minik karton kutuda. Diğeriyse iki elma bir armut. Hemen de yemiyor namussuzlar çıldırtmak için insanı. Onlardan üç bilemedin dört karış ötedeki masaya diziyorlar hepsini.

Erdal, “Müzayedeye çıkaracak ekmekleri sanki seninki”.

Taner, “Lan, kokusu geliyor burnuma buram buram. İnsan verir biraz.”

Kıvranıyor bizimkiler kızların karşısında dikkat çekmemek için. Fakir ama gururlu olduklarından yüzlerinde yalvarır gibi bir ifade yok ama acı çektikleri çok bariz. Tınmıyor bile kızlar. Masaya bakıyorlar şöyle bir. Her şey tamam. Her şey hazır. Derken, birden yıldırım çakarcasına yumulmuyor mu Valküreler ekmeklere.

Taner, “Ulan boşanıp da semerinizi yiyin”.

Erdal, “Ulan o nasıl bacak, o nasıl bilek, bir de kız olacaksın! Benim bacaklarım daha güzel.”

Kızlar sanki bu durumu anlamış gibi kıkırdayıp duruyorlar. Biri diyor, “bir şey bir şey bir şey Turkei”. Basıyor hepsi kahkahayı. Bir iki ısırdıktan sonra diğeri diyor, “Turkei bir şey bir şey”, basıyorlar kahkahayı. İsyan ediyor bizimkiler, “Yediniz ulan bizi!”

Dostluğun adını saflık koymuşlar

Yazın beni yoğa gayrı

Kendim vazgeçtim ben kendimden

Yazın beni yoğa gayrı

Yalanmış yârimin yeminleri

Dul çıktı şu şehir gelinleri

Kararmış dostlarımın elleri

Yazın beni yoğa gayrı



Erdal

*Yapmak değil çözmek
çektii hep onu.
Bu yüzden yazmanın her
türüsüne bayıldı ;ç)*



Analist Erdal



Yazar Erdal



Gitarist Erdal



Tamer

*Yapmak daha önemliydi
onun için. Her şeyi
yapabileceğine gönülden
inanmıştı ;o)*



Viski Tadımcısı Tamer



Kumarbaz Tamer



Hayat Erkeği Tamer

Medeniyet Dediğin

Tıkırtısız tren sinsi bir ısıklık çalarak son nefesini verdi. İstasyonun dışında, birbirine yapışık evlerin alacalı bulacalı renkleri hayatından bezmiş yaşlı bir orospuya benziyordu. Bir gün bütün Avrupa'nın merkezi olacak bu ülke sadece temsil ettiklerinin çirkinliklerinden ibaretti. Bir o kadar da ukalaydı.

Daracık sokakların ıslak alacakaranlığında yürüdüler bir süre konuşmadan. Gri gökyüzü tanıdıktı, yoksa çoktan anlarlardı hayallerindeki Avrupa... sadece hayallerde. O hayal ki nerede olursan ol sana yol göstermek için vardır zaten. Yoksa ara ara bulunmaz. Onu yoktan var edersin sen ömrün yavaş yavaş tükenirken.

Bir sokağın ucuna davet edilmeden ilişmiş, içi bin bir türlü ekmekle bezeli bir dükkânın önünde durdular. Kapısı açılır açılmaz biraz önce Hansel'le Gretel'i baştan çıkarmış gibi edepsizce kendilerini sergileyen salamların sosislerin arasından yürüdüler. Nefislerine hâkim olmaya çalışarak onlara tanıdık gelen Macar **salamı** işaret edip birer sandviç istediler. Turist olduklarını anlayan satıcı merak edip sordu, "Where are you from?"

"Turkey".

Az önceki Macar salamı isteğini yanlış anladığını zanneden satıcı, "We're out of turkey sandwiches. How about ham?"

"Turkey, man... We are from Turkey."

Yüzünde beliren memnuniyet sorusunun aptallığını gizlemekten aciz, "I see... Big difference, huh? Biiig difference."

Saniye tereddüt etmeden cevabı yapıştırdı Erdal, "No, it's pretty much the same".

Oxford aksanlı kara yağız delikanlının tavrından rahatsız olan satıcı her kuyruk acısı depreştirilenin yaptığı gibi diğer tarafa döndü, sanki hiçbir şey olmamıştı. Deniz kıyısına doğru yürüdüler. Yan yana dizili bir sürü bank vardı. Birine kurulup sandviçlerini martılarla paylaşırken denizi seyrettiler.

Erdal, "Aynı Zonguldak burası".

"Onun çirkini".

"Onun düzü".

"Martılara attık hepsini ha!"

"Yeriz oğlum gemide bir şeyler. Hadi, ufaktan gidelim. Yoksa vapuru kaçıracamız."

Kat kat giyinmiş olmasına rağmen sanki kutuplardaymış gibi daha da bir sarıp sarmalanan Taner, deneysel müzik yapan bir bestekarın elinden çıkmış karmaşık bir müzikle dans eder gibi titremeler geçirdikten sonra, "Hasta olmam inşallah... Oğlum sen hiç üşümüyon mu?"

Beş dakikalık bir yoldan sonra kendilerini herhangi bir etkileyciliği olmayan loş bir koridorda buluyorlar. Burası gemiye bineceklerin bekleme yeri. Farklı olan neler var sorusunu cevaplamaya çalışan meraklı gözlerinin gördüğü tek şey dalgalı denizin kıyısında dolanıp duruyor, Hovercraft! Birkaç tane minik bir tane devasa araç ana ördekle yavrularına benziyor. Büyüğü nereye giderse diğerleri de onu takip ediyor. Portakal rengi tabanları Belçika'nın soğuk griliğini gizliyor biraz. Bu İngilizler daha eğlenceli olsa gerek diye düşünüyor ikisi de. Ne de olsa artlarında bırakmışlar yılların Oxford İngilizcesi derslerini, sanki evlerine gidiyorlar. Sabırsızlanıp kapıya dayanıyorlar. İngilizler pratik millet. Gemiye girişte kontrol ediyorlar kim geçecek Manş'ı, kim girecek İngiltere'ye diye. Sıska görevli lacivert giysisi içinde herhangi bir büyükelçiden farksız. Yüzünde ne alaycı bir ifade var ne de çok dostane. Zihninden geçenleri tahmin etmek gerekmiyor Almanlar gibi. Türkler gibi "Siz ne düşünmemi arzu edersiniz?" diyerek de bakmıyor. Apaçık konuşuyor adam, "Business or pleasure?"

Bizimkiler gülerek temennilerini paylaşıyorlar, “Pleasure!”

Birkaç saniye içinde yok olan belli belirsiz bir gülümsemeyle topraklarına giriş izni veriyor büyükelçi, “Welcome to United Kingdom. Enjoy your stay.” Zihnini kısa süreliğine meşgul eden düşünceler daha bir dakika dolmadan temizleniyor. O yeni ilgi odağı olan Perululara doğru dönerken bizimkiler de iskeleyle arasında nelerin olduğunu anlamadan kendilerini geminin güvertesine atıyorlar. Hoş, anlasalar ne olacak ki? Yeni oyuncaklarla kolay aldatılan gözlerin sahipleri için ufuklarını aşan bir soru bu. Bir yere kök salamayanlar gezinir durur işte böyle rüzgârda savrulan küller gibi. Ateşini kaybetmiş, her gördüğü yeni küle kara sevdalı. Akli bilmesede tüm benliği biliyor neden bu halde olduğunu. Kim bilir, belki bir gün akli da öğrenir.

Yirmi derece sıcak İngilizler için. Güneşi kaçırmak istemeyen herkes güvertede. Gülüyor bizimkiler bunlara bakarak. “Evet” diyor Taner “Harbiden çok sıcak amına koyayım. Kaçırmayın bu havayı.” Onsuz ne olurdu diye düşünürcesine fermuarını sonuna kadar çekiyor polarının. “Bitmedi şu açlık” diye hayıflanıyor “Hâlâ karnım aç”. Veriyor sırt çantasını Erdal’a, “Ben gidip bir şeyler alıp geleyim”. Koşarak uzaklaşıyor ömrü boyunca hep bir şeylerden koşarak uzaklaştığı gibi. Allah amaçtan daha kötü ceza vermesin insana.

“Hep bir yerlere gitmeye çalışıyor bizimkisi” diye düşünüyor Erdal. Sonra da Ken Russell’ın ünlü sözünü tekrarlıyor, “You cannot run away from your fears”. Çevresine bakıyor kraliyet belirtileri görmeyi bekleyerek. Bu gemide işi olmaz kraliyetin tabii ama vardır en azından bir düğün, bir düğün veya onların uzaktan bir akrabası diye düşünüyor. Çok dikkatli bakmak gerekmiyor. Hemen seçiliyor kim Amerikalı kim İngiliz. Daha önce hiç görmemiş Amerikalı ama hemen ayırt ediyor onları. Rahat görünümlü birileri. Kastırmayan, hoş sohbet... gürültülü. Eğleniyorlar Türkler gibi şen şakrak umursamamaya evden çok uzakta olduklarını. Onların tam aksi İngilizler. Güneşte enerji toplamaya çalışan kertenkeleler gibi hareketsizler. Bir tanesi yüzükoyun uzanmış Erdal’ın bir metre gerisinde. Çatır çatır osuruyor mendebur!

“Hay, amına koyayım ben senin aristokratlığının!” deyip biraz uzağa kaçıyor Erdal. Denize bakıyor. Renksiz mi renksiz. Bir şeyleri eksik. Nerede memleketinin yeşile maviye laciverte çalan, durmadan rengi değişen, yerinde duramayan dalgaları. Gerçi grilik de bir malzeme. Belki de bunun öcünü almak istedi İngilizler tüm dünyadan da o yüzden sömürdüler herkesi. Güneşin ülkelerinde unutmak istediler kim olduklarını, nereden geldiklerini.

İnsanlar kuyruk acılarının izin verdiği kadar görüyor ve herkesin bir kuyruk acısı var. Bütün uğraşları aynı, göze gözükmeyi yeter ki o acı. Olur da gözükmürse azıcık, o da dert değil. Hemen bulunur bir meşguliyet, artık hangisi daha kolay unutturuyorsa o anıları. Kuyruk acısının sonsuz çevriminde yaşamak... unutarak yaşamayı... mutluluğun tanımı.

Bilim adamları tespit etmiş. Sadece otuz sekiz yıllıkmış aslında insanın ömrü. Hayat kolaylaşıp öylesine yaşamaya başlayınca gelmiş bütün tasalar. Kaplanların ömrü de on beş yılmiş. Dört beş yaşında yetişkin. On beşinde Allah rahmet eylesin. Sadece mahpusta yirmi yılmiş bu ömür. Özgürken kısa. Köleyken uzun. Ne kadar da benziyor insaninkine.

Hüzünlü hayatlarından kaçabilmek için oraya buraya koşuşturuyor insanlar. Sanki en büyük cezaları varlıkları, gittikleri yerlerde bir şeylere ulaşacaklarmış, bir şeyler olacaklarmış gibi. Tek olan şeyse hafıza kaybı oluyor eninde sonunda. Hep işarete bakmak yerine onun işaret ettiği yere baksa insan bir gün cesaret edip, o zaman gördüğünü görmediğine kendisini inandırmaya çalışmasa... görecekti aslında hakikati. Gerek yok bir yere gitmeye veya bir yerde durmaya. Kaçmadıktan sonra insan yazıyor hikâyesini her yerde. Kartlar karıldı. Düştü sana bir Maça bir de Papaz. Bütün dünya izliyor bak. Ne yapacaksın şimdi? Masayı değiştirmek tabii ki işin en kolayı. Her zaman zafer hissi veren bir korkaklık bu.

Karnı guruldayınca derin düşüncelerden uyanıp saatine bakıyor Erdal, “Ner’de kaldı lan bu? Yirmi dakika olmuş gideli.” Midesini sıvazlayarak güvertedekilere bakıyor açlığını bastırmak için. Bir tane ilginç şahsiyet yok ilaç niyetine. Gurulduyor midesi bir kez daha. Bazılarının ilacı dışarıdadır. Onunkisi içinde, “Rüzgâr ne yumuşak esiyor burada”.

On beş yirmi dakika daha geçer. Vardır herhalde bu kadar gecikmenin bir nedeni. Dover’in tebeşir kayalıkları gözükmeye başlamıştır, “Ne güzelmiş. Tam Wuthering Heights havası.” Yıldırım şimşegi sevdiğinden hemen içi ısınır İngiltere’ye, “İşte, burası güzelmiş!”

O manzaranın tadını çıkarırken birisi homurdanarak arkasında ona doğru yürüyor. Sol elinin parmak aralarına sıkıştırılmış sosislilerin düşmelerini beceriyle engelleyerek Taner geliyor. Diğer elinde de altlarından kavranmış iki küçük plastik bardak var. Yarısi sahibine uzatılıyor, “Al bakiim. Miden şenlensin.”

Bir sosisliyle içinde Coca Cola olduğu anlaşılan bardaklardan birini alıyor. Sosisliye bakıyor. İstanbul Pastanesi örneklerinden çok uzağa düşmüş bir sandviç. İçindeki ketçap mayoneze boğulmuş sosis sanki can havliyle hardala sarılmış araya mesafe koymaya çalışıyor. Kare şeklinde kesilip oraya buraya atılmış soğanlar ne yaparlarsa yapsınlar olay mahallini kirletemiyorlar. İşlenen suçu gizleyemiyorlar. Yine de açken artistlik yapmak zor. Sandviçten büyük bir ısırik alıp soruyor Erdal, “Ner’de kaldın lan?”

“Yahudi lan bunlar! Markla satış yapmadılar. Döviz bürosundaki ibne de öğle arası diye siktirip gitmiş camiye gittim geleceğim hesabı. Onu bekledim yarım saat.”

İngilizce dersinde izledikleri filmleri hatırlayan Erdal, “Nasıl İngiliz lan bunlar? Benim bildiğim bu ibneler yağmur yağarken bahçe sular.”

“Onlar filmlerde herhalde bizim Cüneyt’in kahramanlıkları gibi. Hadi aşağıya inelim. Üşüdüm burada.”

“Lan burada da üşüyorsan sen...”

Havanın sıcak mı soğuk mu olduğunu tartışarak İnerler güvertenin altına ve tam geldik diye düşünürken bir saat daha giderler denizde. Sıkıcı mı sıkıcı bir yolculuk. Konya yolu gibi hiçbir şey olmuyor ne kadar gidersen git. Bir fırtına çıksa bari. Heyecan olsa. Ümitle bakıyor Erdal bulutlara kararsalar diye, “En azından Konya yolunda ağaçkakanlar var”. Kafası önüne düşmüş uyuklarken kendisine gelir Taner, “Ne Konya’sı oğlum, kafayı mı yedin?” Cevabı önemsemeden sağına soluna bakar Coca Cola’sı güvende mi diye. Bardağını avuçlayıp güvenceye alır ve yine düşer kafası.

Sıkıntıdan patlayan Erdal manzaradan ümidini kesip yolcuları izlemeye başlar. İlginç birisi var en azından bu katta. Sportif giyinmiş bir kadın. Öyle olup olmadığı belli değil ama giyiniş tarzından Amerikalı olduğu hissini yaratıyor. Başka kim giyer üst üste iki tişörtü? Dört tane velet var yanında. Hepsi kız. İkisi birbirlerine ters yönlerde daireler çizerek koşuyor bir saat boyunca. Adamın birisi gözlerinde bir ümitle her attıkları turda daha fazla homurdanarak izliyor bunları, “Belki düşer bu sefer piç kuruları”. Üçüncü veledin derdiyse dışarıya doğru bombeli camın kovuğuna girip oturmak. O da bir saat boyunca kovuğa girmeye çalışıp başarısız oluyor düşüyor, tekrar deniyor başarısız olup düşüyor, tekrar deniyor... Sonuncusuysa öylece oturmuş donuk gözlerle kardeşlerini izliyor. Diğerlerinin bitmeyen haşarılıkları onu genç yaşında ihtiyarlaştırmış. Dudağı bir tarafa büzülmüş minik kafasını sallayarak takip ediyor gelişmeleri. Merak ediyor insan, nerede bunların annesi.

Horuldamaya başlayan Taner’in omzuna bir yumruk vuran Erdal, “Vazgeçmiyor bir türlü eşşolusu!”

Enerji ihtiyacını gidermiş olduğu belli olan Taner esneyerek, “Analık zor iş”. İçmeye devam ediyor Cola’sını kaldığı yerden.

Saatlerin en uzununu sonunda bitiyor. “Demek ki her şeyin bir sonu varmış!” diye sevinerek hızla çıkıyorlar gemiden. O da ne? Bir kontrol de burada mı var?

“Yaman çıktı bu İngilizler. Ya geçemezsek sınırı, denize mi dökcekler bizi?”

Yine giriyorlar bir sıraya. Her sıranın daimî üyeleri olan Perulular önlerde bir yerde. Anlaşılmaz bir iyimserlikle bir kez daha başarılı olmayı deniyorlar. Bir kere bile ilk seferinde geçemedikleri sıralara tekrar tekrar girmekten usanmıyorlar. Gümrük görevlisinin yüzünü gördükten sonra her zamanki gibi dönüyorlar gerisin geriye. One fine morning... başka bir yerde başka bir stratejiyle başka bir sıraya tekrar giriyorlar. Kuvayı Milliye ruhu var onlarda. Görünecektir elbet bir gün o sıranın sonu. Belki yarın, belki yarından da yakın.

Şimdi bilmiyorlar tabii ama bir tek Türkiye’de tutmayacak bu hesap. Yıllar sonra yine çaba sarf ederek girebildikleri bir başka ülke olan bu yerde kalakalacaklar. Başka bir yere gidemeyecekler. Onların yaşadığı dramdan habersiz olan

İstanbullular önlerinden eğlenerek geçecek. Demirbaşların arasında görecekt onları Beyoğlu'nda gezerken... horon çeken Lazlar, halay çeken Kürtler, nostalji yapan trompetçi ve saksafoncu abiler, Arapça şarkılar söyleyen Suriyeliler, yanındaki beatnik köpeğiyle oturmuş viyolonsel çalan kız, kemençesiyle hep aynı notayı çalan kırçıl sakallı abi, sadece körlükle gelen bet seslerle elektronik orgun kulak zarlarına zarar otomatik ritimlerine eşlik eden ikili, CD çalarından gelen müziğe kemaniyle eşlik eden Rus kadın, her ikisi de birer kovuğa yerleşmiş iki zıt figür... saz virtüözü bir kız Marshall amplisiyle keyif veriyor, Safinaz'ın erkek kardeşi görünümündeki yaşlı bir adamsa sanki herkesin aradığı notayı bulmuş gibi tek tele indirgemiş sazı, onu Dutar gibi çalıyor... ve Perulular. İşte İstiklal Caddesi'nin ücretsiz keyifleri.

Sıranın en önündeyse bizim beş çocuklu anne. Kolları sıvanmış tişörtünün altında zıt renkli diğer tişörtü, botlarının içine sokulmuş kot pantolonuyla kadından çok erkeğe benziyor. Koyu kestane renkli saçları at kuyruğu bağlanmış. Çok az kadına nasip olan arasına kot kaçmış kalp şekli kalçalarıyla itaat emreden bir figür. Ne yaparsa yapsın, veletler kâle almıyor ama. Erken ihtiyarlamış kızının her anının acısını ayrı ayrı hissettiği ıstırap dolu anlarda azgın üçlüyü hizaya getirmeye çalışıyor.

Tam her şeyi kontrol alan anne boğazın diğer kıyısındaki lacivertli büyükelçinin ruh ikizine pasaportunu uzatacak, daha fazla sabredemiyor veletler, bir koşu geçiyorlar sınırı. O da ne? Dördüncüsü de onlara katılmış. O da geçmiş sınırı. Uzaktan görevlinin ciddi bir yüz ifadesiyle annesine bakmasının tadını çıkarıyor. Her ne kadar sınırın öteki tarafında barışmış olsalar da anneliğe dair iki farklı düşünce okulu sürekli olarak yarışıyor.

Bizimkiler sıkıntılı sıkıntılı sıralarının gelmesini bekliyor. Sıkılacak bir şey yok aslında ama her şeyleri hazır olsa da geri çevrilebileceklermiş gibi geliyor onlara ama kolayca geçiyorlar çapraz sorguyu. Sınırı geçerken iyice hissediliyor artık Avrupa'yla İngiltere'nin farkı. İlk hedefleri Dover'den Londra'ya gidecek treni bulmak. İstasyona giderken birden yoğun bir sis çöküyor üzerlerine. Öyle bir sis ki sanki her an bir yerden bir kurt adam çıkacakmış gibi. İngilizler sisin içinde yaşamaya alışık. Umurlarında bile değil. Her beklenmedik olayda uzaylıların olaya el koymasını ümit eden Erdal, "Sanki akli var mübareğin. Bizi takip ediyor."

Televizyonda gördükleri oyuncak gibi şirin taksiler yok. Birbirinin ardında sıraya girmiş orta sınıf sedanlar müşterilerinin onları bulmasını bekliyor. Tren istasyonunun önünde hem uzun bir sıra var hem de hiç sıra yok. Sol taraftan geçen dosdoğru gidiyor trene. Sağ taraftaysa upuzun bir sıra. Sıradakilerin hepsinde var bir acayiplik. Gergin gergin burnunu kaşıyor Taner kokusuyla çözemeyeceği bulmacaya bakarken, "Delisi çok galiba buranın?"

Çok vakit kaybetmeden atlıyorlar trene. Öyle ahım şahım bir şeye benzemiyor vagonları. Altı üstü bir banliyö treni işte. Oturacak bir yer ararken İngiliz misafirperverliğiyle tanışıyorlar. İleride bir yerde iki tane boş koltuk var. Hemen önlerindeyse bir aile ve bir de yaşlı bir kadın. Onun bastonuyla bile ayakta zor durmasından cesaretlenen aile babası koltukları kapması için kucağındaki veledi yere bırakıyor çabucak. Kurulmuş oyuncak gibi piş kurusu. Hemen koşmaya başlıyor. Yalnız, bu sefer o kadar kolay olmayacak bu iş. Yaşlı kadın görüldüğünden çevik. Çelmeyi takıyor hemen. Yere kapaklanıyor küt diye velet. Düşse de durmuyor ama ha gayret hâlâ sürünmekte koltuğa doğru. Belli ki alışık bu tür koltuk kapmaca oyunlarına yaşlı kadın da. Kafasına indiriveriyor bastonun öbür tarafını. Yıldızları sayıyor başını sıvazlarken. Nerede olduğunu unutuyor velet. Bu savaşı kaybettiğini anlayan baba da üstelemiyor, tekrar kucağına alıyor veledi. Başka bir vagona gidiyor.

Onu hak etmesine rağmen cam kenarına geçmiyor yaşlı kadın. O yaşta hep bir yerden esiyor muhakkak. Ayakta durmayı çoktan kabul etmiş Erdal'la Taner ayaklarını sürüyerek yürüyorlar. Ancak, bir de bakıyorlar ki kadının karşısındaki koltuklar boş! Onlar oraya yerleşirken, kadının sağına da onun kadar yaşlı bir bey oturuyor. Tipine baksan lortlar kamarasından Sir Humphrey ama donuk gözleri cama kilitlenmiş, dili sarkmış ağzından dışarı. Akli başında değil herhalde. Gürültülü deli değil Allahtan... İngilizler gürültülü deli değil.

Bir taraftan yolcuları süzüyor Erdal, bir taraftan da gözünün ucuyla camdan dışarıya bakıyor. Kimsenin özel bir görünüşü yok, Almanların Alman Macarların Macar Türklerin Türk görünmeleri gibi. "Herhangi bir şehirde herhangi bir trende olabilirdi bunlar..." diye düşünüyor "...esmerlerin çok olmadığı herhangi bir ülkede". Bazen evlerin yakınından geçiyor tren. İki katlı minicik evlerin önlerinde ne olduğu anlaşılmayan iki metreye iki metre yeşil kahverengi lekeler, "Halk için bahçe bu demek herhalde".

Titreye titreye gidiyor tren ama bir melodi çıkmıyor. Sanki nezle olmuş ondan titriyor. Şöyle bir iki velet çıkıp da şarkı söylemeye başlasa de ki Winston Julia'yla buluşmaya gidiyor. Durmadan birileri iniyor birileri biniyor. Lort, leydi kalmadı ortalıkta. Halkla boğuldu vagon. Sadece uzakta garip giysili uzun boylu orta yaşlı bir adam var. Nedeni meçhul büyük bir muhabbetle bakıyor bizimkilere. Onlar yüz vermese de daha fazla dayanamıyor adam, yaklaşmaya başlıyor onlara.

Yaklaştıkça neye benzediği daha iyi seçiliyor. Uzun boylu sıska bir Çinli. Eski püskü bir takım elbisesi var. Pantolonunun dikiş yerleri atmış, iplikleri görülüyor. Avurtları çökmüş hüzünlü yüzüne uymayan bir tebessümle Erdal'a bakıyor. Sanki amcaoğlunu görmüş gurbette. Gülüyor Taner, "Seni akrabası zannetti". Yüz vermiyor Erdal. Taner'i işaret ediyor, "Chinese". Hatırlıyor Taner'in İngilizceyi Arapça Çince Almanca veya Rusça gibi konuşabildiğini. Taner de kaçırmıyor bu fırsatı. Önce kapıyı işaret ediyor, "The Doooooor". Sonra pencereyi işaret ediyor, "The Wiiiindooow".

Seviniyor Çinli. Dikkatini Taner'e yöneltiyor artık. Çince bir şeyler diyor. Cevap veriyor Taner Çince hissi veren İngilizcesiyle, "The Cooaaaach". "The Baaag". Vazgeçmiyor Çinli. Bunlar benimle taşak geçiyor demiyor. Ne yapsın, gurbette yalnız gariban. Bir şeyleri arıyor.

Derken bir anonsla yarıda kesiliyor eğlenceleri, "Attention! If you are heading London, please change your train. Those who are going to Guildford, enjoy your trip with us." Sırt çantalarını ellerine alıp çıkmak üzereyken Taner, "Oğlum, bu herif de Londra'ya gidecek galiba?"

Çinliye dönüp, "Looondraaa?" Heyecanla cevap veren Çinli, "Noondraaa!"

Onu umursamadan yoluna devam eden Erdal, "Siktiret kaybolsun ibne. Dilini bilmiyorsan niye geldin bu ülkeye?"

Gönlü razı olmaz ama Taner'in, yapışır adamın koluna. Onu da dışarıya çıkarıp binecekleri treni işaret eder, "Laandıın. Loondraa".

Abartılı bir tavırla ne kadar müteşekkir olduğunu göstermeye çalışan Çinli tekrar tekrar teşekkür eder, "Noondraa! Xièxie! Xièxie!"

Taner, "Ulan, biz yardım ettik sana teşekkür ediyor salak".

Daha fazla ilgilenmiyor Çinliyle Erdal, "Hadi, kaçırmayalım şunu!"

Bir taraftan trene doğru koşarken hâlâ Çince paralıyor Taner, "Noondraa. Şey şey."

Bu sefer koltuk olimpiyatlarına gerek yok. Tren bomboş. Yorulmuşlar adam akıllı. Nasıl geçtiği belli olmuyor zamanın. Uyuşmuşlar, bir rüya gibi geçiyor yolun geriye kalanı. Sızmış Taner çoktan. Erdal'sa uyuyamıyor hareket halindeyken. Öyle kolay geçmiyor atalarının sürgün travması, "Ulan her yerde uyuyor bu herif. Bir yürürken uyumuyor. Bir de onu becerse tam olacak."

Hâlecik



Leylacık

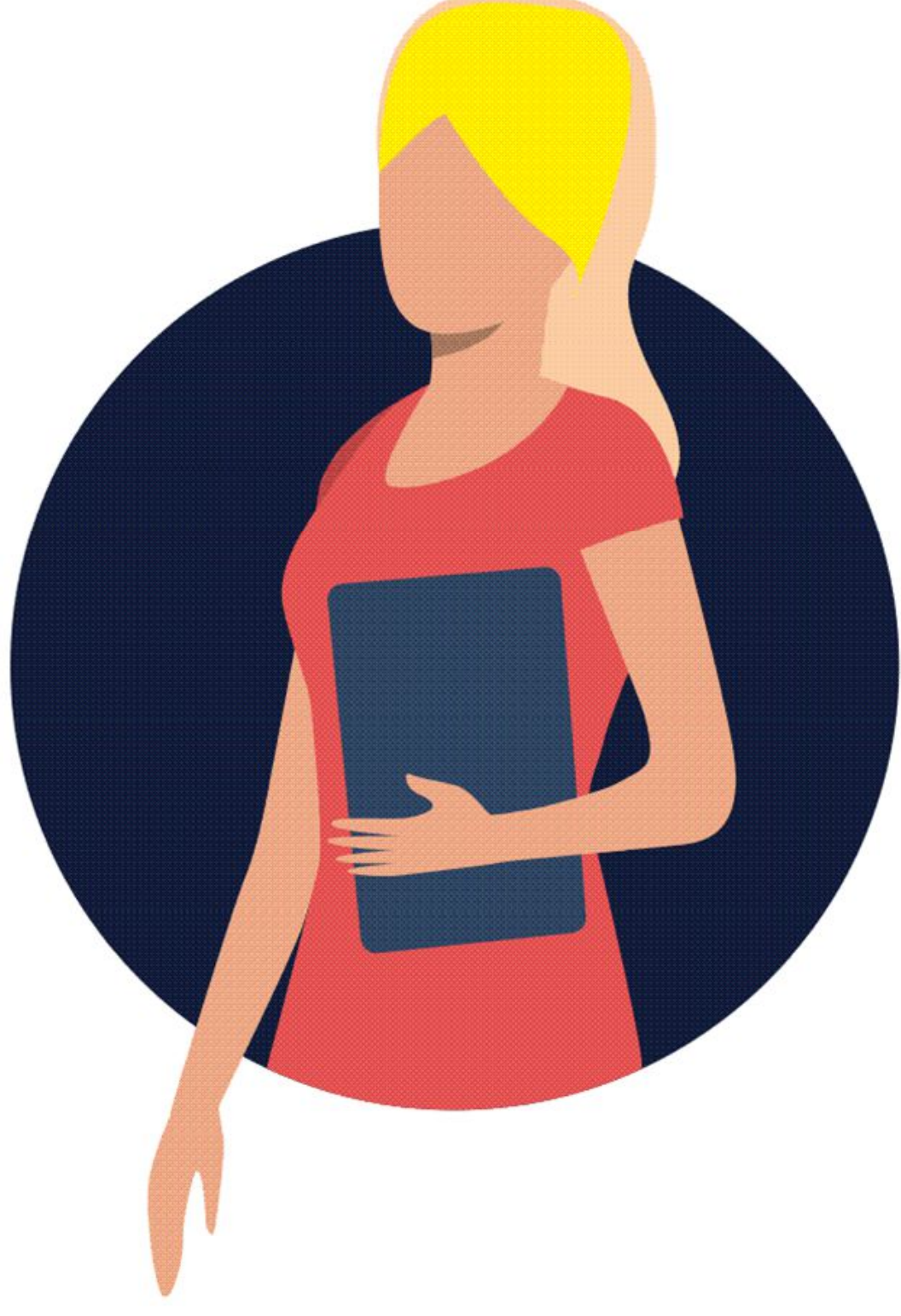


Nikicik



Erdal'ın Büyük Aşkları

Natalya



Sanem



Natali



Taner'in Büyük Aşkları

Beni Siz Delirttiniz

İlginç bir yer bu İngiltere. Sınıflara bölünmüşlüğü'nün atası falan değil ama sanki öyleymiş gibi davranıyor. Belki de insan hesap kitap yapmaya kendisini bu kadar kaptırdığında karşılığında ne kazanırsa kazansın kaybettiği her zaman kendisi oluyor. Aklına çok güvenenler gibi burası da kaskatıymış bir dönem ama halkının mizah anlayışı onu kurtarmış. Her kör saatçi gibi akıllıları dükkân dışındaki dünyayı unutturken, halkı unutmamış hiçbir şeyi. Boş durmamış. Ne kadar devrim varsa geçirmiş. Endüstri devrimi, pop devrimi, Rock devrimi, seks devrimi...

Farklı olduğunu hissetmeye bağımlı olanlar evrimi daha insani-olası, devrimiyse ilahi-imkânsız görür. “Bir şey arzulanınca değil ufak adımlarla yolunda yüründüğünde olur” derler. Oysa devrim evrimin ilk ve son adımlarıdır, kendi başına olan bir şey değil. İlk öpücükle ne olacağını düşünmeye başlamakla, son öpücük sonrası az önce ne olduğunu anlamaya çalışmak gibi. Devrim ateşi bir kere yandığında elde avuçta ne varsa onun üzerinden yürür insan. Başka ne yapabilirler ki? İçlerindeki ateş nereye kadar yanıyor? Yolları nerelere çıkıyor? İşte sana insanlığın evrimi.

Eski yeni, iyi kötü, hayal gerçek... karmakarışık bir arada. Nereye çıkacağını bilmediği bir yolda yürüyor kendisiyle savaşıyor. Düşük ihtimal ama olur da bir ahenk ortaya çıkarsa yönü bile önemli değil. Orada bir tür hayat doğuyor. Eski yeni, iyi kötü, hayal gerçek... hayat umursamıyor.

Sentez bu işin püf noktası ama direnen bir tavrı var Victoria Tren İstasyonunun. Eskiyle diğerine hiç benzemeyen yeni yan yana ama barışık değil. Aralarındaki belli belirsiz ince çizgi sanki aynı dünyaya aitmiş gibi sokaklarda yürüyen insanların gerçekleri arasındaki uçurumlar gibi büyük. Yan yana birbirlerine bulaşmadan karışmadan yaşamadan yaşıyorlar.

“Çarpışan evrenler... hoş olmuş aslında.”

Erdal'ı tasdik ediyor Taner, “Aynen. Bizimkiler sentez özüllüdür ya. Demek ki senteze gerek yokmuş.”

Sanki az önce çürümede yanıltıcı bir güzellik görmüş gibi aksini söylüyor Erdal, “Senteze gerek var”.

Tren istasyonunun çıkışına doğru eski Amerikan filmlerindeki gibi ufak tefek bir adam bağılıyor, “Just like in the Yankee Stadium”. Beyaz sandviç ekmekleri içinde koyu sarı hardala bulanmış sosisler kaderlerine razı. Üzerlerindeki ketçap lekelerinin izlerini sağa sola kayarak yayan soğan küpleri sanki katilin adını yazmaya çalışıyorlar. Bir cinayet mahallini hatırlatan sosisçiye yan gözle bakarak, “Daha iyisini gördük biz bunun” deyip dışarıya çıkıyorlar. Ne kadar açık fikirli olursa olsun, insan nirengi noktalarından kopamıyor. Ömründe ilk defa sarışın bir kadın gören Arap'ın “Bu kadın kaç deve eder” diye düşünmesi gibi bizimkiler de pek çok konuya sosis metrikleri üzerinden bakıyor.

Çıkar çıkmaz bir badireyi daha atlatmış her fakir ama gururlu genç gibi bir sonraki hedefi açıklıyor Erdal, “Her şeyden önce şu açlık işini çözelim. Yoksa kronik olacak.”

Yemek kokularının onları çektiği yerlerde tek gördükleri şey fish & chips satıcıları. Karadenizlilerin anlayabileceği bir şey değil, hele kalkan, lüfer, barbunya kıtlığı görmemiş eski kuşakların. Mezgit gibi tatsız tuzsuz bir balıkla patates kızartması yemek... “Ne biçim imparatorluk ulan bu, doğru dürüst yemekleri bile yok” diye düşünüyorlar.

Derken mantıklı bir alternatif görüyor Taner, “Burada iyi bir şeyler var”.

“Neymiş? Mücvere benziyor aynı.”

Oxford aksanlarına hiç ihtiyaç yok girdikleri lokantada. Kafayı sallayıp “Two” demek yetiyor. Böyle giderse İngilizceleri bozulacak İngiltere’de. “Şu iki takıntısından kurtulamadık” deyip gülüyorlar. Tabaklarına konulan şey gerçekten mücvere çok benziyor. Taner orasını burasını koklayıp yemeğin kimyasal kompozisyonunu anlamaya çalışırken, Erdal çoktan ağzına atmış kocaman bir parçasını keyifle çiğniyor, “Mücver... tek farkı içinde bir de bezelye var nedense. Fusion

yapmış aşçı.” Bezelyeler de isyan etmiş zaten bu duruma. Erdal çatalla ne zaman mücver benzerinin bir tarafını didiklese, kaçırıyor bezelyeler ters yöne. Tokluk hissi yavaş yavaş içlerini kaplıyor. Her şeyi nasıl da değiştiriyor. Çok değil, daha beş on dakika önce bu uğurda her şeyi yapmaya niyetlenmişken, birden aslında medeniymiş, o bir gaflet anıymış gibi davranabiliyor. Açken birbirine daha yakınsın oysa. Seni esir alamazsa açlık açırıyor gözlerini fal taşı gibi dünyaya.

Lord, have mercy on the people in England,

For the terrible food they must eat.

“Adım iki...” diyor Taner. Artık otomatiğe bağlamış bir ülkeden diğerine geçmeyi, “... kalacak bir yer bulmak”. Ne kadar çabuk uyum sağlıyor insan kazara içine düştüğü ortamlara. Ederi bu kadar dersin akli olmasa. Düştüğü yerde kalır, orada ölür. Oysa olmayan toprakların tohumudur aslında insan.

Ne yöne dönmeleri gerektiğini bilmeyen şaşkın tavuklar gibi dolaşırken kendilerini yine tren istasyonunun önünde buluyorlar. Bu sefer daha ilginç tipler var. Bir polis, tıpkı ders kitaplarında gördükleri gibi silahsız, miğfer gibi şapkasıyla yavaş yavaş volta atıyor. Minik bir taksi, tıpkı eski filmlerdeki gibi siyah, komik görünümlü davetkar bir şekilde müşterilerini bekliyor. İkiz kardeşinin içinden şemsiyeli bir adam çıkıyor elinde küçük bir valizle. Modayı reddeden bir tavırla önemli gördüğü bir hedefe doğru sert adımlar atarak ilerliyor. Üç beş tıfıl genç İngiliz’e benzetemedikleri herkese doğru bağılıyor, “Pension? Pension?”

Göz teması kurar kurmaz onları tasdik ediyor Taner, “Pension!” Geçen seneki Fethiye tatilini, otobüs terminalindeki pansiyon çığırkanını öğrencileri hatırlıyor. Düşünüyor, “Same old. Same old..”

Peygamberleri tüccar olmayan milletler nedense konuyu daha iyi anlamış. Satış imkânı olduğunda mal bulmuş mağribi gibi donakalıyorlar. Ms. Piggy’nin ikiz kardeşi olabilecek genç nefes bile almadan onların yanına koşup, “Let’s go then. Come on now. We have a car.” diyor. Bizimkiler sanki kaçırılıyorlarmış gibi arabaya alınıyorlar. İtiraz etmiyorlar ama bu tuhaf banka soygunundan kaçış hali hoşlarına gidiyor.

Hızla dönülen bir viraj başka bir viraja bağlanıyor. Sağlarında sollarında İngilizlik alametleri bir beliriyor bir yok oluyor. Sanki New York’un belalı semtlerinden birisinde öğrenmiş direksiyon sallamayı Mr. Piggy, “Paketi al, paketi teslim et. Gerisi beni bağlamaz.” Ecele gider gibi basıyor gaza. Bilmedikleri bir yere gitmelerine rağmen bir amaç duygusu hâkim oluyor bizimkilere. Birden sakinleşiyor ortalık. Hyde Park gözlerinin hâkimi oluyor. Sanki bir şeylere yaklaştılar, birazdan bitecek yolculuk.

Dört beş katlı apartmanların olduğu bir sokakta duruyor araba. Şoförü takip ederek iniyorlar. Kensington diye bir yerdeler. Apartmanlardan birisinin içine giriyorlar. Otel değil, bir pansiyon. Şoför günün tahsilatını yapmak için neşeyle resepsiyondaki kadına bakıyor. Onun için sıradanlaşmış görüntüyle ilgilenmeyen kadın sınır büyükelçilerini hatırlatan bir tavırla birbirilerinin yüzüne neden konuşmadan baktıklarını izah ediyor, “Welcome to London. 90 pounds, please.” Soğuk değil aslında İngilizler. Sadece her şeye “olur böyle vakalar” diye bakmaya alışmışlar. Akli bedeninden sökülüp alınmış olarak yaşayan her milletin değişmez felsefesi bu.

“Pahalıymış lan burası” diye şikâyet ediyor Taner toka ederken doksan pound’u.

Erdal, “En azından dunsuz namaz kılan yoktur”.

“Sen de taktın o ibneye ha”.

“Second floor, third room on the left. Here’s your keys. If you need a snack or something to drink, we have a cozy coffee shop right there.”

“Thanks”.

İki kat yukarıya çıkıyorlar lobinin etrafında çepeçevre dönen bir merdivenin pervazını sıvazlayarak. Birinci oda, ikinci oda ve odaları. Bir otel odasına benzese de televizyonsuz, tuvaletsiz, duşsuz bir yer. İki yataklı, minik masalı, temiz... Park manzarası bile var. Çantasını yatağın üstüne atıp camdan bakan Erdal, “Sincaplar var”.

Arkasından gelip aynı yere bakmakta olan Taner, “Ben de gördüm”. Parkı kastederek, “Amma büyükmüş. Bak bir sürü kişi köpekleriyle geziyor.” Dayanamayıp, “Hadi gidip yürüyelim biraz. Odada mı pinekleyeceğiz?”

Yürüyelim. Hep yürüyoruz amaç hissi verdiğiinden. Bu kadar işte insanların amacı. Hasbelkader bir yönde biraz devam edersen yürümeye ya hayatım diyorsun ona ya da kariyerim. Herkesi eceli çeker ya, parka gitmek isteyen de bir imtihan bekliyor aşağıda. Karşıya geçip parkta yürümeye başlar başlamaz birisi Doberman, diğeri Boxer iki köpek sanki toplama kampından bunun kaçtığıнын haberini almış gibi üzerine fırlıyor Taner’in. Eskiden beri ödü kopar köpekten. Delikanlılıktan eser kalmıyor, saklanıyor Erdal’ın arkasına, “Sen seversin köpekleri”. Erdal da pek cesur sayılmaz ama güveniyor köpeklerin sahiplerine. Nitekim Tarzan’la Jane olaya müdahale etmek için geliyorlar hemen.

“Boxer sakın köpektir aslında. Kılı bile kıpırdamaz birisi geçerken önünden. Artık, seni kime benzettiysen. Belki de bir Hintli bakkal kışına tekme vurmuştu bir gün, ya da erkekliğe yediremedi Doberman öyle fırlayınca.” Başka bir şeyle uğraşacak hali olmayan beriki cevap vermiyor. O geçen tehlikenin anısını hafızasından silmeye çalışırken, Erdal mırıldanıyor, “Jane iyi parçaymış”.

Yürü yürü bitmiyor park. Sincaplar ilgi bekliyor. Korkmuyorlar insandan. Öyle beleşe kendilerini sevdirmek yok ama. Şöyle bir koklayıp karşılarındaki insanı, sırta kadem basıyorlar bulamazlarsa fındığı fıstığı. Fındık fıstık bulan çıldırmış gibi yiyor. Empati yapmaya çalışıyor bizimkiler ama hiç kimse bu kadar mutlu olmamıştır karnı doyunca. Yemeğini bitirince kendisini bir fırlatıyor o minicik hayvan havaya. Korku nedir bilmiyor. Atlıyor daldan dala... esas Tarzan bu işte!



Birkaç gün sonra İngiltere’ye sadece yürümek için geldiklerini anlıyorlar. Serin havasıyla memleket gibi gelen bu ülkede yürürken içlerinde hep bir yerlere gitmeyecek bir şeyler yapmayacaklarmış gibi bir his var. Kendilerini tatilde hissetmiyorlar. Gördükleri her şey onlardan akrabalarını görmüş gibi ilgi bekliyor, onları görmezden gelmemeleri için adeta kollarına yapışıp yalvarıyor, “Bir şey aramaya gerek yok. Eve döndün artık.”

Amaçbolu Almanlar gibi önemsiz şeylerle güdülemiyorlar burada. Anlıyorlar Almanya’nın değerini. Özgür olduğunda daha zor bu dünya. Yapılacak iki şey var içgüdüsel olarak biliyorlar. Ya eve geldik diye gittiğin yerde kalacaksın ya da durmadan hareket ederek sıra özleminin seni tutsak almasına engel olacaksın. İçindeki özgürlük sesini bastıracaksın. Durmadan yürüyorlardı işte bu yüzden. Birisi Uzay Yolu dizisindeki gibi zifiri karanlıkta nedensiz, diğeriye her yerde nedenli yürüyebiliyordu. Var mı amaç sahibi olmak kadar insanı kirleteni?

Kaptanın seyir defteri, Star Date 41153.7

Herkes haritaya bakarak bir yerlere gidebilir. Marifet haritaya bakmadan bir yerlere gidebilmek. Mizaçları ayrı olsa da masumiyetleri aynı. Akılsız kafalarının cezasını ayakları çekse de farkındalar aslında amaçsızlık en erdemli amaçtır.

Bir nehrin iki yanına kurulmuş Londra Budapeşte gibi. Ona göre daha sıcak bir havası var. Hep sahildeki bir panayıra gidiliyormuş gibi bir heyecan var bu şehirde. Şimdiki kadar göçmen yok o zamanlar. Herkes soluk benizli. Belki birkaç Pakistanlı bakkal, birkaç kara derili tren görevlisi var o kadar. Daha özüne dönmemiş soluk benizliler bu yüzden. Şikâyet etmiyorlar. Yerli yabancı ayırt etmiyorlar. Sakinler. Rahatlar. Erdal’la Taner de sakın. İçlerindeki his onları nereye doğru sürüklerse oraya gidiyorlar. Dünyada evlerindeymiş gibi yürüyorlar. Bu yüzden, ancak memleketlerine döndüklerinde fark ediyorlar, “Ulan, Thames nehrini görmedik!”

Önce kendileri karar veriyormuş gibi iki kere sola döndüler. Sonra ağaçların güzelliği onları iki kere sağa bir kere de sola doğru çekti. Dümdüz, on beş yirmi dakika yürüdüler.

Erdal, “Ulan, amma zengin yermiş. Her tarafta Rolls Royce, Jaguar falan.”

“Aynen. Bu ne? Sen bilirsin.”

“O Panther diye geçiyor. Kedilerle kafayı bozmuş İngilizler... şu süpermiş.”

“Harbiden”.

“1960’ların Jaguari. Onu sevmek için motorunun çalışmasına bile gerek yok. En dandik tarafları bile güzel geliyor insana. Sanki bir hatuna kara sevdalısın da onun çirkin burnuna bakıp diyorsun, ulan ne burun be!”

Arabanın Utanç Koridorunda sergilenebilecek aynalarına biraz daha baktıktan sonra, ortaokul yıllarını hatırlıyor Erdal. Siyah beyaz tek kanal devlet televizyonu Turgut Ağabey sağolsun biraz renklenince, ev eğlenceleri de renklenmişti. Çerkeslerde adettir Ruslar gibi mühim günler uydurmak. Gelenekselleşmiş yarışmaları kaçırmazlardı bu yüzden.

Gene bir güzellik yarışması vardı o gün. Dayısının oğlu herkesi eğlence havasına sokmak için yarışma öncesinde kendi yarışmasını yapıyordu. Yarışmacılar Aydan Şener, Hülya Avşar ve daha eskilerden, Yonca Ebüzziya. Herkes oyunu verecek. Sonra da bakacaklar, aile içi estetik anlayışı hangi yönde diye.

Erdal oldum olası koca burunluları seksi bulduğundan, “Yonca” diye not edip atıyor oyunu bardağın içine. Herkes seçimini yaptıktan sonra açılıyor oylar birer birer. Gizli oy, açık sayım. Farklılıkları teşvik eden sülalede hepsi başka çıkıyor tabii. Gülüyor Ertekin Ağabey, “Şapı kaynatınca şeker olmuyor. Yonca 1, Aydan 1, Hülya 1”.

Birkaç saat sonra buz gibi Tekel biralarını leblebi kaselerinin yanına dizip geçiyorlar televizyonun karşısına. Ailenin şanına yakışmıyor bu kaçamak akşam sofrası ama sorun değil. Büyükler uykuda. Daha yaşı küçük olduğu için Coca Cola içiyor Erdal. Her yudumda sanki o şekerli kara sıvı daha çok kafa yapıyormuş gibi dudaklarını şapırdatıp bir yorum yapıyor, “Filipinli şahaneymiş... Taylandlı da fena değil”. Taaa o zamanlarda çekiyor Asya onu daha bilmesede Tantrik Seksi, Tai Chi’yi.

Bu küçük jürinin tek kadın üyesi, Ertekin Ağabey’in kız kardeşi Jale. Durmadan bok atıyor erkeklerin beğendiği dilberlere, “Fiziği çok güzel ama burnu... fiziği çok güzel ama kaşı” diye. Erdal düşünüyor, “Ulan, onların bir tarafı yamuk. Senin her tarafın!” Arzulanan bir gerçeklik hissi üretmek için mikro duygu ve düşünce müdahaleleri yapılmasıyla ilk karşılaşması bu. Yoksa Çerkes Türk Laz Kürt farketmez, o zamanlar herkes gerçekleri söylerdi küt diye. İşte, böyle bağlıyor insan kendisini hayali şeylere. Kim olduğunu, nereye ait olduğunu seçebileceğini düşünüyor. Kim olduğunu, nereye ait olduğunu unutabileceğini zann ediyor.

Jaguar’la hatıra fotoğrafı çekip yollarına devam edeli neredeyse yarım saat olmuş. Yolun güzelliği değişmemiş. O yüzden farkında değiller avare avare yürüdüklerinin. Bir sürü şirin ev... Yaklaşmayın yaşatmam havası yok hiçbirinde zengin semtlerinde olduğu gibi. Gerçi yaklaşan falan da yok zaten. Bir bizimkiler var sokakta gezinen. Tam “Ulan, ne refah” derken bıçakla kesilmiş gibi bitiyor bütün bu zenginlik.

“Londra’nın sonuna geldik galiba?”

Basıyor kahkahayı Erdal, “Yok, sanki daha yeni başlıyor!”

Bok götüren sokaklarda geziyorlar artık. Halk 1984 filminden fırlamış gibi. Yüzlerinde bir diktatörlüğün izi yok ama başka, anlayamadıkları bir şeylerin izi var. Başka bir şeyler... nedir, ne olabilir? Bizimkilerin havsalası almıyor. Anlayamıyorlar zarûriyâtın izlerini. Az ileride bir alt geçit görüyorlar. Çevresinden de geçebilirler ama o zaman epeyi yürüyecekler. Birkaç dakika düşünüp alt geçite doğru yürümeye başlıyorlar. Zınk diye duruyorlar birden. Geçitte,

karanlığın içinde herifin biri yere oturmuş öylece duruyor. Anlayamadıkları durumla ilgili sorular geçiyor akıllarından, “Yardıma muhtaç? Sızmış? Ölmüş? Canını yakmak için birilerini bekliyor?” Daha önce hiç görmemişler evsiz birisini. Daha ilerlememiş Türkiye o kadar.

Başlarını yan tarafa çevirince görüyorlar ki kadının birisi onlara bakıyor anlamlı anlamlı.

Taner küfreder gibi fısıldıyor, “Yok anam. Karı lazım değil.”

Erdal, gözünü kırpmıyor ne var ne yok der gibi.

“Would you mind walking with me? There’s a bloke sitting in the dirt.”

“Haaa” diye düşünüp tercüme ediyor Erdal, “Hatun bizi erkek zannetti”.

Onların da ona güvendiğini belli ederek, “Well, if you’re going in, we’ll go with you.”

Erkek kalmamış bu dünyada diye düşünerek kendisi dalıyor kadın alt geçite, “Fuck off!”

Kaptanın seyir defteri, Star Date 41157.9

Daha az zamanda daha çok yer gezmek için metroya atılıyorlar. Mühendis olmak zor zanaat, her yeri inceliyor ölçüyor gözleri. Birisi el tutacağıнын helezonik tutacağını beğenmiş, onun ergonomisinden bahsediyor. Diğer Almanların tam zıttı olan lafla değil sembollerle yapılan izahlardan bahsediyor.

Mercan kayalıklarını kaybetmiş canlılar böyledir. Dünya mercan kayalıklarıdır ya hemen üstat havasına bürünürler yolda buldukları herhangi bir konserve kutusunun içinde biraz sürtünce. Ait oldukları yere dönünce başlarlar övmeye o konserve kutusunu. Ne biçim bir kutuydu o bir bilseler. Nereden bilecekler ki o kutuyu bilinçsizler? Dırdırlarıyla yorduklarıysa kayalıklarını kaybetmemiş olanlar aslında. Asıl konuşması gerekenler onlar! Kim olduğunu bilen kaybetmez ki zaten kayalıklarını. Hiç konuşmaz, öylece bakarlar bu yersiz yurtsuz tayfasına, “Ne olmuş ki bunlara? Allah kimseye göstermesin.” derler.

Metrodaki yolcular bizimkiler gibi felsefi düşüncelere dalmış görünmüyor. Sessizler. Telaşsızlar. Sanki bir yere gitmiyormuş gibiler. O kadar ki neredeyse yanlış durakta inseler bunu önemsemeyecekler. Belki de kendisine yabancılaşmış insanların görüntüsü bu da daha ne Erdal ne de Taner bu tür şeyleri anlayacak kadar akıllılar. Paldır küldür durakları geçerken inmeye geçecek durağı bulmaya çalışıyorlar. Erdal “Baker Street” işaretini görür görmez, “Geldik!” diyor. Bir koşu inip çıkışı ararken gördükleri işaretse, “Metroda müzik çalanı yakarım!”

Erdal, “Şu işe bak be. Burası eskiden çalgıcıların gezindiği bir yerin tam altı.”

Didn't make her - with my Baker Street Ruse.

Couldn't shake her - with my Baker Street Bruise.

Like to take her - I'm just a Baker Street Muse.

Bir yere özgü şekli şemali kazıdıkça ortaya hep aynı şey çıkıyor. İnsan kaçamıyor insan olmaktan. Anlar anlamaz bu gerçeği inkâr edilemez bir şekilde sırtıyor hakikat. En büyük derdi gizlemek bunu insanın, kaçmak kaderinden. Kitaplar da bu yüzden gelmiş demek.

Merdivenleri çıkınca bir müzik mağazasının önünde buluyorlar kendileri. Büyülenmiş gibi bakıyor Erdal gitarlara. Sanki çok seviştiler yıllar önce de kaybettiler birbirlerini, kaderin bir cilvesiyle buluştular yine. Fender tanıdık... Gibson tanıdık... ama bir tanesi var ki acayip bir şey. Parlak yeşil renkli... alakasız bir şekilde bazı yerleri pembe.

Erdal, “Bavul gibi tutacak yeri var!”

Baştan çıkarıyor insanı. Çalmalı mı, okşamalı mı bunu?

Taner, “İspanyol gitarı galiba... Ibanez yazıyor üzerinde. Ibanez Jem.”



Yorgun argın pansiyonlarına dönerken herkesin öyle kolayca alışveriş yapamadığı sosyetik dükkanların önünden geçiyorlar. Oralara girip çıkan güzel kadınlarla çevrilmiş etrafları. Allah’tan hiçbirisi benzemiyor o Elizabeth çağı tariflerine. Küçük değil az önce bebek emzirmiş gibi epeyi büyük göğüsler. Öyle şişman zenci poposu gibi değil tam ayarında, kalp şeklinde kalçalar. İnsan bir an nereye gittiğini unutuyor. Beyaz tenli, sarı saçlı, tatlı çakır bakışlarıyla sanki “Nereye gidiyorsan boş ver. Yanıma gel” diyor bu kadınlar.

Pansiyona varıyorlar ki bir kavga bir kıyamet. Herkesin sakın olduğu memlekette ne oldu? Merdivenlere bakınca görülenler tanıdık. İtin birisi başka bir itle kapışmış. Bir it kaybetmiş. Başka bir it kazanmış. Kaybeden it çökmüş basamaklara. O kös kös otururken orada, iki it daha girmiyor mu birbirine!

Erdal “Ulan, gitgide daha çok benziyor burası eve” derken dalmıyor mu Taner araya yıldırım gibi. Kuvvetli gözükten itin yumruğunu sağ eliyle karşılayıp savuşturuyor. Onu kendi gücüyle yere vuruyor. Diğerinin karşısında küt diye sarsınca havayı, “Hadi gel. Ben hazırım her türlü aksiyona.” korkuyor, geri geri gidiyor itin ayakları. Dur bir dakika! Afallamış iri it yerden kalkıyor. Bir süre ağrıyan başını sıvazlayıp aptal aptal yere bakıyor. Derken kendine gelip intikamını almak için Taner’e doğru koşuyor. Yenilen pehlivan güreşe doymazmış. Havadaki titreşimlerden mi anladın arkandan sana doğru geldiğini? Hangi mektepte okudun öğrendin bunları? 180 derecelik bir dönüşün sonunda yapılan iki hızlı hareket birbirini tamamlıyor. İri iti bir daha kışının üstüne oturtuyor. Durumu tamamıyla kontrol altına alınca, yaklaşıyor en baştaki merdiven mutsuzuna. Ulan, tavır koymuyor mu o da. Saniyeler ciğer sökerek geçerken buz gibi bir sesle, “Tavır koyana koyarlar gülüm”. Az önce benzettiklerine bakıyor Taner bu sefer onları onaylayarak, “Sikin lan bunu!”

İnsan bu olanlardan sonra oturup bir kendine gelir değil mi? Belki biraz da düşünür. Oralı bile olmuyor, maceraya alışık bizimkiler. Ortama daha fazla takılmadan odalarına çıkıyorlar. Erdal erzakları kurcalayarak, “Domuz pastırmasına devam. Şimdi dışarıya çıkarma beni.” Taner’in de çok umurunda değil akşam yemeğinin detayları. Söylenmeden yapıyor ekmek aralarını, “Al bakiim”. Sert mizaçlı ama aslında aile babası olmak için yaratılmış. Bulamamış olsa gerek kaderden, durmadan arıyor muradını. Kendini yatağa atıp mırıldanıyor, “Türk lan bunlar!” Gerilip bükülürken, “Herkesin atası Türk amına koyayım!”

Uğrun açık olsun ey serdar-ı mücahid!

Hüda kılınıcı keskin etsin, ömrünü gün gibi medid!

Fahr-i alemi hoşnud ettin;

Hakk, gazay-u ekberin etsin mübarek ve said!



Sonunda büyük gün geldi. Erdal'ın gezinin başından beri gitmek istediği yere gidecekler. Jeolojiyi icat etmiş milletin mabedine, Londra Doğa Tarihi Müzesi'ne! Birazdan fosillerine kavuşacak Erdal. Çocukluğundan beri ezbere bilir pek çoğunun ismini. Kartondan modellerini yapardı ona ilginç gelenlerin onlarla daha yakın arkadaş olmak için. O zamanlar yok tabii öyle Jurassic Park filmleri, dinazor maketleri falan. Herkesin başka dertleri var. Kimsenin umurunda değil dinazor fosilleri. Daha yol yok elektrik yok telefon yok her yerde ama mutlu sınıfsız kaynaşmış kitle yaşıyor kendi hayal aleminde. İstiklal savaşlarını kazandıklarını zannedenlerin ruhları eşir düşmüş. Birilerine koşulmakla uyanmak arasındaki mücadeleyle geçiyor ömürleri. Fosile gerek yok. Herkes olmuş dinazor. Zaten eğer önemli görseydi mevzuyu kendi suretinin yanında bir yere basardı birkaç tanesini ismet, tereddüt etmezdi herhalde.

Ara notaları sever bazıları. Bakar bakmaz anlaşılmayan şeyler çeker onları. Belirsizliklerinden dolayı Brontosaurus doğal ilgi alanı olmuştu bu yüzden. Başının şekli bir muammaydı hayvanın. Diğer tüm sırları çözülmüştü ama her yeni çizimde başının şekli durmadan değişiyordu. Bir sürü alternatif Brontosaurus modeli vardı birbiriyle yarışan. Erdal'ın eli de tetikteydi. Neye benzediği kesinleşir kesinleşmez hatalı olanları çekip alacaktı model müzesinin içinden. Diplodocus? Herkes hemfikir. Dimetrodon? Fazla hayranı yok. T-Rex? O zamanlar başka etçil dinazor gelmiyor zaten kimsenin aklına. Benzerleriyle ilgilenen yok.

Onları İngiltere başbakanı kabul etseydi bu kadar heyecanlanmazdı. Basamakları ikişer ikişer çıkıp, "Yürü oğlum, büyük burası. Bitiremeyiz yoksa akşama kadar."

"On pound'muymuş?", nerdeyse girmelerini engelleyecek Taner.

"Ben verdim. Yürü!"

Gömlüklerine birer çıkartma yapıyor kapıdaki görevli. İçerideler! Bir saray gibi güneş ışığına doymuş bir alan beliriyor önlerinde. Dışarıdaki kasvetli havayı bilmese insan der ki "İskenderiye Kütüphanesi". Her şey insanı başka bir yöne doğru dönmeye çağırıyor. Triassic? Jurassic? Cretaceous? Gözüne ışık tutulmuş geyik gibi önce ne yana gideceğini bilemiyor Erdal. Bir de bakıyor ki Taner uzaklaşmaya başlamış sıkıldığını belli ederek. O da yürüyor çaresizce rastgele seçilmiş tarafa doğru.

Brontosaurus karşılıyor onları olanca ihtişamıyla. Rahat bir yirmi beş otuz metre var iskeletin boyu. En çok başının şeklini merak ettiğinden kemiklerinden anlamaya çalışıyor hangi iddianın doğru olduğunu. Bir süre bakıyorlar sanki ruhu varmış gibi fosille. Gözünü sol tarafa çevirince Allosaurus'u görüyor. Daha güzel T-Rex'ten, tıpkı leoparın aslandan güzel olması gibi. Mırıldanıyor Erdal, "Dişlere bak. On santim var neredeyse."

Taner, "Bütün günü burada mı geçireceğiz?"

"N'apcan amına koyiim, bitpazarına mı gitcen?"

Bir saate yakın geziyorlar müzeyi. Bayılıyor Taner neredeyse sıkıntıdan. Oflayıp pufluyor durmadan. Mineral bölümüne gitmeye vakitleri yok ama onu ikna edip deprem odasına girmeyi başarıyor Erdal. Önce kısa bir video izliyorlar, Kuzey Denzinde petrol arayanlar nasıl altı ay çalışır altı ay tatil yapar diye. Çok zor bir şey diye anlatılan bir arzu nesnesi Erdal için. "Saniye düşünmem" diye düşünüyor. Meyilli oldum olası kendisini ruhun çöllerine atmaya. Tam eğlence bitti derken bir uyarı yapılıyor, "Please, sit down and enjoy the ride. You will experience an earthquake measuring 7.0 on the Richter scale in 10 seconds. Ten... nine... eight... three... two... one." Birden bütün oda titremeye başlıyor. Ortalık yıkılıyor çığlıklardan. İşte bizimkiler ancak o zaman bakıyorlar etraflarına. Seyircilerin hepsi çocuk! Tek büyük onlar. Sadece bir tane kızıl saçlı gözlüklü kadın var arkalarda bir yerde, bir de sarışın uzun boylu sıska iri göğüslü çilli bir başka kadın. Öğretmenleri herhalde? Devam ediyor bu sırada deprem. Hâlâ gülüşüyor çocuklar çığlık çığlığa. Geçen bir dakika bir ömür gibi geliyor insana. Neyse ki can sıkılamaya başlamadan bitiyor deprem simülasyonu. Nasıl da eğlendiriyor felaketler kendi başına bir şey gelmedikçe insanı. Zaten dayanıklı olmasaydı bu kadar, göremezdi muhtemelen bu günleri.

Homurdana homurdan çıkıyor Erdal Taner'in arkasından ayaklarını sürüyerek. Sokağın olmadan kapının birkaç metre önünde zıncı diye duruyor. "Lan, çekiç almayı unutacaktık yine!"

“Sonra alırız oğlum. Almanya’dan alırız dönüşte.”

Yıllar boyunca pişmanlık duyacağı kararı alması nedense birkaç saniye sürüyor Erdal’ın. Tek kelime daha etmeden uzaklaşıyor müzeden. Attı ya Taner kendisini dışarıya, artık kendi dertleriyle uğraşılıyor. İlk işi bir markete dalıp ne var ne yok bakmak, koklamak. Bu meraka bir anlam veremediğinden onu dışarıda bekliyor Erdal. Birazdan geliyor bizimkisi elinde iki kutuyla, “Limonlu biraymış”. İçiyorlar, “Limonluymuş”.

Heyecanlı bir olayı anlatıyormuş gibi devam ediyor Taner, “Kasadaki eleman Hintliler onun tadını beğenmiyor dedi”.

“Almasaydın sen de. Hintli sayılırsın. Hani bizim kasabada çay bahçesine gitmiştik de mahalli sanatçılarımızdan Jilet Necla hep sana yazmıştı. Bu ibne Hintlidir, zengindir diye.”

Gülüyor Taner, “Fakiri ünlü ülkeden zengin beklemek...” Neredeyse burnundan limonlu bira geliyor. Devam ediyor, “Sonra n’oldu biliyon mu?”

“Ha?”

“Ben ne dedim biliyon mu?”

“Ne önemi var ne dediğinin amına koyduğumun Hintlisi!”

Ve burnundan limonlu bira geliyor Taner’in.

Yıllar yalancı kişilik projeksiyonlarının imhasında uzmanlaştırmış Erdal’ı. İlk burundan getirme başarısını Taner’le birlikte ortak bir arkadaşlarının evinde yaşamışlardı. Cep telefonu, Internet öncesi bir çağda Erdal kehanette bulunmuştu, “Şimdi şöyle ufak bir alet olacak, cebine atacaksın. Geziyorsun minding your own business. Derken, merak ediyorsun, giriyorsun bu alete üç beş kelime... Acıbadem’de götten... Şak diye söylüyor sana, Melahat iki yüz metre ileride, aksiyona hazır diye.” Ne gülmüşlerdi.

“Ah, ulan” dedi Erdal, “doğal zekâ gibisi var mı?”

Kaptanın seyir defteri, Star Date 41169.4

Yürümeye devam ediyorlar.

Taner, “Yürütüyor bu memleket adamı”.

Müzeler semti gibi bir yerde olmalı ki sağda solda çeşit çeşit müzeler beliriyor durmadan.

Erdal, “Burası neresi?”

Taner, “Madam Tussauds”.

“On beş pound!”

“Bak, önünde punkçılar dileniyor. Londra hatırası pozu veriyorlar.”

Erdal, “How much?”

Dikkat çekmekten mutlu bir punkçı, “One!”

“Etmezsın o kadar”.

Biraz daha yürüdükten sonra Taner, “Burası... hayvanat bahçesi?”

“Siktiret, bütün ömrümüz belgesellerle geçti”.

Müzeler sokağı bittikten sonra antikacılar sokağı başlıyor. Bazıları dikkat çekmek için önemsedikleri eşyaları sokaktaki tezgahlara dizmişler. Bir tanesi eski bir radyoyu açmış hâlâ çalıştığını göstermek için. Artık, hangi programın sunucusuysa çok heyecanlı birisinin derinden gelen sesi duyuluyor, “What a day! Twenty degrees! Don’t stay at home. Go to the beach! Go to the beach!”

Taner, “Ulan, ibneler Antalya’da olsa kafayı yiyecekler demek ki”.

“Şur’dan bi sigara alayım” deyip uzaklaşıyor, birkaç dakika sonra da geri geliyor Erdal, “Onluk paket dört poundmuş!” Bir tane yakıp, derin bir nefes çekiyor. “Ne lan bu? Çok hafif, herhalde onunu da içmek gerekecek bir seferde.”

Pinball makinesindeki toplar gibi her anı rastlantısal hareketlerle bezeli gezileri akşama kadar sürüyor. Aptallıklarının cezasını çekmekten şişmiş ayakları onları can havliyle pansiyona doğru sürüklüyor. “Yeter salak salak gezdiğimiz” diyor Erdal, “Geriye kalanları yarın gezeriz”. Ancak, belli ki yeni gelişmelere gebe gece. “Oğlum, sen trende uyurken ben bir çizgi gördüyüm Almanya’da” diye konuyu açıyor Taner.

“Ben uyurken? Götünde pireler uçuşuyordu lan trenden inene kadar.”

“Neyse, o çizginin öbür tarafı uzay şehri gibiydi”.

“Uzay şehri gibi derken?”

“Uzay şehri gibiydi oğlum işte. Sıktı bu İngiltere. Almanya’ya gidip biraz da kuzeyini gezelim.”

Erdal’ın ikinci büyük hatası da işte bu oldu, “Gideriz yarın”.

Neden bu kadar mülayimdi o anda daha sonra ne o anladı ne de Taner. Belki onu da korkutmuştu kaderinin efendisi olmak. Belki o da Alman makinesinin içine girip rahatlamak, sadece kölelere nasip olan huzuru yaşamak istiyordu. Bir Karahindiba tohumu gibi rüzgâr nereye doğru eserse o yana gitmek... güçsüz hayatlarından kaçamayışlarını sürekli yer değiştirerek kendilerinden gizlemek... yaşamadan mutlu olmak istiyordu.

Karakterleri böyle türbülânsta rahat etmek için gelişmişti. Beklenmedik olaylara yönelik olarak süratli karar almak ortak özellikleriydi. Tespit, tahlil, icraat... hepsi bütünleşikti. Pek çok ODTÜ – Hacettepe akşamı otobüsle eve dönerken böyle bir anda belirlenmişti. Artık, kimin aklından bir şeyler geçiyorsa o hiçbir hazırlık yapmadan konuyu açardı, “Samsun’a gidip bir pide yiyelim” veya “Adana’ya gidip bir kebab yiyelim” diye. Soruyu cevaplayanın kim olduğunun bir önemi olmazdı. Çünkü cevap her zaman aynıydı, “Tamam”.

İnsan birilerine bakınca çoğu kez onları görmez. Üzerlerine iliştirilmiş, parlaklıklarını korumaları için sürekli bakımları yapılan bazı ideallerin izlerini görür. İnsan aklı erdiğinden beri nadiren insan gibi yaşar çünkü. Çoğu zaman insanı arayan bir kör olarak kalır. Bir an durup aramayı bıraksa bulacak ama içinden gelen ses hiç susmaz, o topallamaya devam ederken onu hep esir alır, “Devam et. Durma.”

Bir ana, bir yere, eline geçtiğinde onu hazla titreten her şeye gönülden bağlıdır. Eğer paramparça değilse bir gün onu titreten şeylerin bir işaret olduğunu görür, işaretin yolunda yürür... yaşar. Püf noktası, o yolda tek başına yaşanmadığıdır. Püf noktası, o yolda tek başına yaşanmadığını sadece yalnızların görebilmesidir.

Bazıları asla yalnız kalamaz ama. Göbekten bağlıdır birilerine, bir şeylere. Onunla dertlenir, onunla keyiflenir. Kendisini ona göre ölçekler, durumunu öyle değerlendirir. İnsanı aramak boşuna orada. Belki de bu yüzden, çoğu zaman arayarak bir şey bulamaz insan. Beklenmedik tehlikeli bir anda, ona rağmen belli olur kim olduğu. Canı acırken korkmazsa eğer, bakar bakmaz gördüklerinden başka şeyler görünür. Yalnız olmayanlar, geleceği olanlar, düşmeyenler göremez doğruyu.

Tehlikeli şey tabii doğru. Bazen acısı öyle ağır gelir ki insana, teslim alır tüm benliğini. Bütün hayatın o doğru olur artık. Doğruyu bilmeyenlerle doğrunun olanlar aynı kişilerdir bu yüzden. Kötü hayatlarını beslerler küçük oyunlarla. Bir

makineye çevirirler kendilerini. İçleri rahatlar birden, keyifleri yerine gelir, yeter ki durmasın tıkırdasın ölene dek o makine.



Erkenden kalktı Erdal’la Taner ertesi gün. Atatürk’ün İsmet infazı kararlarından farklı olsa gerek dün gece yorgunken verdikleri kararı değiştirmediler. Kahvaltılarını yapar yapmaz yola düştüler. Tren bu kararlarına sitem ederek oflaya puflaya Dover’e giderken birkaç ihtiyardan başkası yoktu yanlarında. Hava nedense daha bir karanlık. Sanki az önce doğmamış güneş, birden akşam olmuş.

“Tam kurt adam havası” dedi Erdal ümitle karanlığa bakarak. Sanki her şey onu hatalı kararlarını düzeltmeye çağırıyordu.

“Oğlum sen vampir falan mısın? Kurt adam çıksa şuradan sevineceksin.”

“Fena mı olur lan? Hayatımıza renk gelir işte.”

Tren utangaç bir liseli kız gibi kıkırdayarak durdu. Tınmadı bile Erdal. Bir çırpıda trenden atlayıp yola düşmüşlerdi. Seyyare kartı da işe yaramamıştı.

Kapkara bulutlar bütün gökyüzünü kaplamıştı. Yağmur da yağmıyor ama hava ıslak nedense. İlk sefer gördüklerinden daha yoğun bir sis sanki ısmarlama bir film efektiymiş gibi süratle bastırıyor. Önlerini zor görüyorlar yürürken. Kimseye adres sormadan oraya buraya dönünce kaybediyorlar yollarını. Sağ mı sol mu ileri mi geri mi derken, kaderin bir cilvesi bulmazlar mı kendilerini onlara en uygun yerde. The Engineer’s Pub çöldeki bir vaha gibi onları içeriye buyur ediyor. Hemen soluklanıyorlar içeriye girip. Bir taraftan kapkara Guinness biralalarını çekerken duvarlardaki resimleri inceliyorlar. Bütün endüstri devriminin hikâyesi var karakalemle çizilmiş resimlerde. Halkla lortlar arasında kendi emeğinle söke söke yarattığın yeni bir sınıfın macerası işte bu. Aklının gücüyle ecdadın belirlemiyor artık yarınlarını. Ne kadar orada kalmak isteseler de vapuru kaçırmamak için bu beklenmedik müze gezisini kısa kesiyorlar. Düşüyorlar yine yola.

Garson yolu tarif etmiş etmesine de onlar hâlâ bilemiyor ne tarafa gideceklerini. Taner’in yön duygusu falan kurtarmıyor. Başlıyorlar daireler çizmeye. On beş yirmi dakika sonra, adamın birisi geliyor onlara doğru. Halinden belli kafası biraz kıyak. Sağa sola yalpalıyor. Kendisiyle konuşup gülüyor. Kızarmış burnuyla neşeli ermiş gibi bir suratı var. Yanına gidip soruyor Taner İngilizcesini paralayarak, “Sir, which way is the ferry? It seems, we are lost.” Gülüyor adam, “Don’t worry mate. Unless you dip your feet into the Manche, you’re not lost.” Yalpalayarak uzaklaşırken geriye dönüp bağılıyor, “You’re not lost!” Bir bildiği var demek ki, bizimkiler nereye gittiklerini bilmeden bilinçsiz birkaç tercih daha yapınca kendilerini iskelenin önünde buluyorlar.

Erdal, “Bak bakiim kaç dakika var?”

“On beş, çabuk ol!”

“Ulan, koşarak geçti bu gezi”.

“Yürü!”

Sanatkar Ruh

Bu seferki gemi dönüşlerinin hüznüyle daha sakin. Gidişin heyecanı yok. Sanki aşılmaz bir dağla sınandılar ve kaybettiler. Kayıplarının sessizliğiyle unutulmuş eskiden dert olan şeyler. Şehir seçmek... tren seçmek... vapur yakalamak... geceyi geçirmek için bir yere kapağı atmak... Belki de bilince bir yerin yolunu yordamını, daha fazla sıradanlığa dayanamıyor hayat. Diyor ki, “Hadi, başka yere artık!”

Frankfurt

Hedeflerine varana dek dikkatleri dağılmıyor. Sanki Frankfurt’a kadar arada hiçbir şey yok. Trenden iner inmez mekânı anlamaları altı üstü on dakikalarını alıyor. Onlar için neden hedef olduğu belli olmayan bu şehir Köln’e benziyor ama daha düzenli. Daha yeni. Nasıl demeli, sistematik. Finans merkezi ne de olsa. Her finans merkezi gibi her tarafı finans kokuyor. Bu kokudan kaçmak içinse içinde dehlizler kazılmış alışveriş merkezleriyle. Boka batmış kişilerin bok sayesinde yaşadıklarının bilinciyle parfüme düşkün olmaları gibi ışıltılı caddeleri. Farklı bir şeyler görme ümidiyle dolaşırken bir müzik dükkânı görüyorlar. İtiraz dinlemiyor Erdal, yaka paça sokuyor Taner’i içeri. Sonra da başlıyor yüzlerce kasete birer birer bakmaya. Fenalık geçiriyor Taner. Belli ki başka şeyler var aklında ama hiç belli etmiyor Erdal’a. Korkuyor, “Bir anlarsa bu herif mutlaka maydanoz olur” diyor.

Kasetleri incelemeye sondan başlıyor Erdal. Önce “Z”, Frank Zappa. Joe’s Garage, favorisi oradaki gitar soloları. Studio Tan, kim unutabilir Greggery Peccary’nin maceralarını? Babasından çok sever Zappa’yı ama var bu kasetlerin zaten hepsi. “L” geçiniz. “K”, King Crimson. Bir şey unutmuş gibi geriye dönüyor “M”, Metallica. Son albümleri, o sene çıkan The Black Album var karşısında. Aslında çok hazzetmez bu heriflerden, hele Dave’e yaptıklarından sonra. Yine de merak edip o kaseti almaya karar veriyor. Kasetin kapağının simsiyah olması hoşuna gidiyor. Altında yılan falan var. Tam kasaya gitmek için dönüyor bakıyor ki Taner yok. Çok da merak etmiyor nereye gittiğini. Kaseti alıp şöyle bir daha göz atıyor dükkâna, “Hiçbir yerde yok”. Kapı önündedir diye dükkândan dışarıya çıkıyor ama orada da yok. “Lan, bu manyak herif kendi başına bir yere mi gitti?” Birkaç dakika sonra, “Kaçtı lan bu amcık!”

But I'll take my time anywhere

I'm free to speak my mind anywhere

And I'll never mind anywhere

Anywhere I may roam

Where I lay my head is home

Erdal ne olduğunu anlamaya çalışırsa, o sırada ondan bir kilometre kadar uzakta durup soluklanıyor Taner. Kaçabilmiş olmanın verdiği tatlı heyecandan yanakları al al olmuş, terini siliyor keyifle. Anlık bir karar olduğunu düşünmeyin. Bu anı taaa gezinin başından beri planlamış. Bir ara, Sirkeci Tren Garı’ndaki simit tacizini unutmaya çalışıp “Herhalde gerek olmaz” demiş kendisine ama Erdal’ın masa lambasını piç etmesi bardağı taşıran son damla olmuş. Bir de... delinmiş pabucu. Sol ayağının başparmağı çıkmış dışarıya. İşte o zaman ne kadar haklı olduğuna dair kendisini bir kez daha ikna edip kaçma olayını gerçekleştirmiş, “Şimdi gelmez ki bu herif ayakkabı almaya, tarçınlı diş macunu almaya. Bok var sanki doğa tarihi müzesinde. Her yerde var lan taş!”

Salak değil tabii Taner. Biliyor, eğer normal bir kaçış ‘gerçekleştirirse’ sikine bile sallamaz Erdal, basar gider. Hatta belki de başka ülkeye geçer. O yüzden pasaportları da yanına almış. Onları sıvazlayıp gevrek gevrek gülüyor, “Paran var ama pasaportun yok, gidemezsin bir yere. Bekle bakiim biraz amına koduğum, şehri görelim.”

Kendini tutamayıp çılgın bilim adamları gibi güldü, “NEEHEEHEEHEHAHAHA!” Özgürlüğün tadı başını döndürüyordu. Önce ne yapması gerektiğini düşündü. Dolaşamazdı ki böyle pabucu delik. Bir bot almaya karar verdi. Sarı botlara hastaydı oldum olası. Hiç düşünmezdi, “Elektronik mühendisinin sarı botlarla ne işi olur?” diye. “Jeolog musun inşaatçı mısın?” derdi arkadaşları ona ama o aldırılmazdı hiç. Netice de o da bir zıtlıklar senfonisiydi tıpkı Erdal gibi.

Şansa bak, tam ileride istediği gibi botlar satan bir dükkân vardı. Bir koşu gidip içeriye girdi, tezgahlardaki ayakkabılara bakmaya başladı... da hemen pişman oldu bunu yaptığına. Çünkü dükkân görevlisi daha içeri girer girmez işkillenmişti ondan. Hırlı mı hırsız mı bu herif diye dik dik ona bakıyordu. Eh, ne de olsa içerde bir Frankfurt sosyetesini var bir de bizimki, pabucu delik Taner. Fakir ama gururlu bir genç olduğunu göstermeye çalıştı önce. Öyle görmüştü Cüneyt’ten, “Bakıcı değil alıcıyım ben abla” der gibi melül melül baktı ders verdiği öğrencisiyle birazdan seks yapacakmış gibi duran sert mürebbiyeye. Onu yumuşatabileceğini düşünerek sordu, “Wie viel?”

Onun aksanından hiçbir şey anlamayan kadın tek kelime etmiyor, her şeye hem “Evet” hem de “Hayır” diyen bir tavırla fethedilemez bir kale gibi karşısında duruyordu. Çare yok, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı ve sordu, “How much?” Parmağıyla işaret ettiği botlara bakmadan cevap verdi kadın, “Hundert”. Dudaklarında “Seni aşar bunlar” der gibi bir gülümseme vardı. “Sen kimsin lan aşüfte” diye düşündü Taner. Bir hışımla donuyla pantolonu arasına sıkışmış Marklara elini attı. Önce “Ulan, sikecek beni bu Türk!” diye paniğe kapılan kadın durumu hemen anlayıp rahatladı, “Bizimkiler çoraba bunlar dona saklıyor parayı”. Kaç tane diye bakmadan bir tomar para uzatıyor Taner gözleri buğulu. Kadın aile terbiyesinden dolayı parmak ucuyla iğrenerek alıyor paraları. Çoğunu geriye veriyor, “Hundert meine Herren”.

Bir koşu dışarıya çıkıp تنها bir yerde ayakkabılarını değiştiriyor, “Tek tek gelin ulan ibneler!” Sarı sarı ona bakanların gözlerini alan botları var artık. Utanacak bir şeyi yok. Neredeyse Alman oldu sayılır. O güvenle alışverişlerine devam ediyor. Erdal’ın akıl sır erdiremeyeceği birkaç şey daha alıyor, bir oduncu gömleği, bir Amerikan kotu Lewis 511, bir de tarçınlı diş macunu. Memleketindekilerin dediği gibi “Üçlü tamam. Mintan, pantol, potin”. Bayramlıkları hazır. Dolaşıyor bir iki saat daha kimseyi umursamadan. Erdal’ı merak etmeden. İki elinde iki poşetle geziyor mutlu mu mutlu. Bu haliyle birisi görse onu, der ki “Gördük görmedik demeyin Frankfurtlular. İşte asimilasyonu tamamlanmış bir Türk”.

Bu esnada, Erdal saati on beş dakikalık kaçışı gösterir göstermez ikiliyor. Kimseyi on beş dakikadan daha fazla beklemez. Aslında kimseyi iki dakikadan fazla beklemez ama Taner’in kredisi var durumdan bağımsız on beş dakikalık. Pasaportu yok. Mesafeyi çok açamaz. O zamanlar birbirini bulmanın kolay bir yolu yok söz verip tutmak dışında. Biliyor ama Taner’in nasıl olsa olay mahalline döneceğini. Düşünüyor, “Biraz da bizim hıyar beklesin”. Amaçsız amaçsız dolaşıyor sokaklarda. İnsanları izliyor. Dükkanlara bakıyor. Yaşlı kadınlar var sokaklarda Heidi’nin yaşlılık hali gibi gezinen. Yeşilli kahverengili lacivertli fırfırlı etekleri var. Üstlerindeyse bir erkeğe de ait olabilecek, eteklerin renklerine uyan ceketler. Modayı takip etmediklerinden olsa gerek bazılarında eski usul tüylü şapkalar kostümü tamamlıyor. Gözleri camekanlarda sağa sola hiç bakmıyorlar.

Sanki ilerideki şu ev Alfred Müller’le Friedrich Schüller’in parasız kaldıklarında altında keman çaldıkları yer. Şurası pederlerin kendilerini salamlarla daha fazla kandıramayıp, can sıkıntısından birayı icat ettikleri manastır. Yanındaki eski püskü bina salamların sosislerin saklandıkları kiler. İçinden hiçbir yere gitmek gelmiyor Erdal’ın. Sanki geziye boşuna çıkmış. Bir yere de oturmuyor ama İngiltere’den kalan alışkanlık, hababam yürüyor. Bir saat sonra dönüyor müzik dükkânının önüne. Oradaki bir banka çöküp çevresini izlemeye devam ediyor. “Nasıl olsa sike sike gelecek bu hıyar”.

Biraz daha homurdanıyor “Ulan, pasaportları almasaydın sikmiştim belanı. İsviçre’deydim şimdi.” Gülüyor, “Kesin lamba almaya gitmiştir bu mal”.

Derken uzaktan gerine gerine gelen bir figür görüyor. İki elinde iki poşet. Suratında derin bir bilgiye ermiş gibi huzurlu bir gülümseme. Birden yerinden fırlayıp Almanya falan demeden bağırıyor Erdal, “Ner’desin lan soktuğum!” Duygularını

bu kadar coşkulu ifade edenleri opera dışında görmeye alışık olmayan Almanlar şaşkın. Pek çok ülke vatandaşını şaşırtacak soruları sormakta mahirler ama ne Türk'e ne de İtalyan'a benzeyen bu adamın keskin tenor sesinden nereli olduğunu anlayamıyorlar, "Er muss Japaner sein. Ein Samurai nicht weniger."

Taner, "Ayakkabım delinmişti".

Erdal, "Kaçman mı gerekti bunun için pasaportları alıp?"

Gülüyor Taner bir yandan yeni aldığı sarı botlarına bakarak. Zengin piçi arkadaşları Hakkı'nın Air Nike'larına bakarak yürümesi gibi kör kör yoluna devam ediyor. Sanki önüne bakmasına gerek yok. Ayakkabılar kontrolü ellerine alıyor. Birkaç şey anında tav eder zaten onu, bir kalkık burun, iki tarçınlı diş macunu, üç sarı bot. Dört beş çift var aynısından evde ama hepsinde bir kusur bulur, dünyanın en iyi sarı botunu arar durur.



Akşamüstü maziye sünger çekmek için kendilerini yine Frankfurt'un hareketli caddelerine bırakıyorlar ama kaçmaya alışmış bir kere Taner. Kendine hâkim olamıyor. Yine kayboluyor bir yerlere. Beş dakika sonra geliyor ellerinde keklerle. Hepsi onun için tabii, yoksa inmez çükünün şışı. Göz teması kurmamaya çalışıyor, hiç pas vermeden ilerliyor Erdal'ın az ilerisinde. Bir soldakinden bir sağdakinden ısırık alıyor. Yüzdeki haz yüzde yüz. Nerede olduklarını unutsak, de ki trende yakaladığı talihsizlere vize çakan Macar kondüktör. Öylesine mutlu.

Daha fazla sabredemiyor Erdal, "Yavaş ye. Boğulacaksın." Baktı diğeri umursamıyor, fotoğraf makinesini çıkarıyor bu anı ölümsüzleştirmek için. Kilise vakasından beri eline bile almamış. Umurunda değil hatıra üretmek. Sadece pislik yapmayı seviyor. Durumu çakan Taner ileride aleyhine kullanılabilecek bir delil bırakmamak için ceylan gibi sekiyor. Ağır sıklet bir ceylan bizimkisi tabii. Bir süre sonra nefes nefese yavaşlıyor ama bu sefer de zikzak yapmaya başlıyor yakalanmamak için. "Kaçma lan" diye bağırarak profilden pozlar alıyor Erdal. Sanatsal bir poz yakalayacağım derken düşecek neredeyse. Yanlarından geçen Almanlar balta girmemiş bir ormanda keşfettikleri yerlilerin garip davranışlarını anlamaya çalışan antropologlar gibi birbirlerine soruyorlar, "Wäre es nicht einfacher, wenn sie aufhören?" Erdal'ın umurunda değil seyirciler. Çevresini umursamadan yaşamaya alışık. Taner'in tersine zikzak yaparak aralarındaki farkı kapatmaya çalışıyor. "Sonra satın almak isteyeceksin bu fotoğrafları" diye bağırıyor. Yorulmuş, vazgeçiyor koşmaktan, "Nasıl olsa yorulacak bu ibne".

Tekrar yola düşmeden haritaya baktıklarında barlar sokağı diye bir yer olduğunu öğrenmişlerdi. "Her ülkenin barının olduğu bir yer" diyordu Taner artık daha önce kimden duyduysa. O zamanlar ülke dendiğinde akıllarına gelen çok yer yoktu. Bu yüzden bütün dünyanın kısacık bir sokağa sığması Erdal'a da anlaşılır gelmişti. Karşılaştırmalar yapmayı sevdiğinden önce Türk barını görmek istedi Taner. Diğerlerine göre durumunu merak etmek gibi bir huyu vardı. Erdal'sa kendini hep ileride görmeye alıştı çocukluktan beri. Kendi durumuyla ilgilenirdi, merak etmezdi dünyanın durumunu. Belki de rakı masalarıyla donatılmış mezesi bol bir lokanta canlanmıştı Taner'in gözlerinin önünde. Hasret gidermek istemişti. Aradılar taradılar ama öyle bir yer bulamadılar. Tek Türk gözükten, Dönbürger isimli bir dönerciydi. Hayalleri yıkılan Taner, "O ismi bulanı sikiim".

Bir taraftan ukalalık yaparken diğer taraftan gözleri sıra sıra dizilmiş barları süzüyor Erdal'ın, "Sizin okuldandır oğlum. Hacettepe'den normal bir isim bulan birisi daha çıkmadı." Sanki her barın bir hedef kitlesi var. Küçük azınlıklar dışında kimsenin anlamayacağı semboller herkese ait oldukları yerleri işaret ediyor. Onlar için çiziktirilmiş sembolleri bulmak yarım saatlerine mal oluyor ama sonunda aradıkları gibi bir yer keyiflerini yerine getiriyor. Sahiplerinin sevdikleri müzikle sokağa hâkim oldukları bangır bangır heavy metal çalınan, gotik dekorlu bir bar, Nerpuz. İçeriye girip barmene doğru ilerlerken geçtikleri koridor gitarlarla bezeli... 1979 Custom Frankenstrat... 1974 Gibson Flying V... birkaç Jackson... Charvel. Duvarların birinde bir motosiklet bile var. Koskoca Harley Davidson bir biblo gibi havada duruyor. Her halinden herhangi bir yer olmadığı belli burasının.

Özel bir gece olsa gerek içerisi tıklım tıklım. Barmene gülümseyerek, "Two beers, please". Kara kafalı birisinin kendisine night is young dercesine baygın baygın bakmasını yadırgayan barmen bir şey demeden yanlarından uzaklaşıyor. "Ulan,

Almanya’da iki bira denir mi?” diye düşünen Erdal arkadaki markalara bakıp elini sallıyor, “Zwei Weihenstephaner bitte!” Bavyera Çavdar Güzeli olamayacak ufak tefek ölü rengi sarışın garson, şaşkın bir yüz ifadesiyle kafasını kaşıyarak onlara bir daha bakıyor. Sonra gülerek çekip gidiyor, “Verrückte Türken!”

Taner, “Derdi ne lan bunun?”

Erdal, “Ben de bir bok anlamadım”.

İki keskin gözlü mühendis birden eğlenceyi bir tarafa bırakıp nerede olduklarını anlamaya çalışıyorlar. Her detayına delici bakışlar fırlatarak barı incelemeye alıyorlar. Ne farkı var ki burasının diğerlerinden? Gentlemen’s Club mı mübarek? Kapıyı açan giriyor işte içeriye. Müşterilerde var belki bir tuhafılık?

Taner, “Yoksa ibne barı mı lan burası? Hani Ankara’da kazara birisine girmiştik de sonra film çekimine kalmamız gerekmişti.”

Tarık Akan’ın İkili Oyun adlı filminde dejenere gençliğe esefle bakan bilinçli gençliği canlandırmışlardı ücretsiz. Filmi hatırlayıp gülüyor Erdal, “Harbiden uzun boyluydu Tarık. Televizyon öyle göstermiyordu.” Prömiyerine gidip özel konuklara ayrılan locadan seyretmişti filmi. Gümüş perdede kendisini görünce ıslık çalıp alkışlamış, “Varol!” diye bağırmişti. İzleyicilerden aldığı, “Tekin değil bu herif” yorumu hoşuna gitmişti.

Cevabını bekleyen Taner’e dönüp, “Yani, garson karı suratına bir bakışta senin ibne olmadığını anladı da ulan, ben ibne olmayana bira vermem mi dedi?”

Erdal’ın aksine her zaman daha sakince gülen Taner kahkahasını sadece kendisi duyarak, “Anladım lan mevzuyu! Şuradaki tiplere bak.”

Erdal, “Ulan, Nazi barına gelmişiz amına koyayım!”

Az önceki kahkahanın bütün izleri silinmiş yüzünde düşünceli bir ifadeyle Taner, “Neden dayak yemiyoruz o zaman?”

Birden asla anlamayacakları bir şey bulmuş oldukları düşüncesiyle irkildiler. Kendilerinininkinin sonunda birden ortaya çıkan post modern dünyaya bakıyorlardı. Keyfe göre yaratılan karakterler, dünyanın ötesindeki dünyalar bilemeyecekleri şeylerdi. Yine de serde mühendislik olduğundan anlayamadıkları bu şeyler hakkında konuşmaya devam ettiler.

Taner, “Hanım evladı Nazi bunlar. Tek yapabildikleri bira vermemek.”

Bira içemediği için canı sıkılan Erdal, “Kafalarını sikeyim!”

Nerede olduklarını anlamalarına rağmen hâlâ ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Mekânı beğenmişlerdi bir kere. Dışarı çıkmak istemiyorlardı. Boğazları kuru, kendi aralarında sohbete daldılar. Erdal’ın duvarlarda yankılanan kahkahaları sonunda adamın birisinin ilgisini çekti. Avrupalılara nasip olmayan muhabbetin bir parçası olmak istedi. İyice sarhoş olduğu her halinden belliydi. Nazi reddini artık içselleştirmiş olan Taner onun arkadaş canlısı suratına bakarak, “Herhalde bizi Amerikalı zannetti”.

“Evet, nasıl olup da iki kara kafalı orta boylu herifi Amerikalı zannetmeyecek ki?”

Başka şansları mı vardı? Bir Alman için şaşırtıcı derece havadan sudan bahsetme kabiliyetine sahip olan adamın yanına gidip onunla uzun uzun sohbet ettiler. Ancak, o sırada gözlerinden kaçan, diğer herkesin kıyıcı bakışlarla onları süzüyor olmasıydı. Sanki kazara kurt adamların barına girmiştiler de birazdan bunu hayatlarıyla ödeyeceklerdi. Nereye geldiklerinin farkına vardıklarında iş işten geçmiş olacaktı.

Şöyle kafalarını kaldırıp da kurt adamlarla göz göze gelince korkup kaçmak yerine bu akşamlık bu kadar yeter deyip, gayet sakin bir şekilde dışarıya çıktılar, “Guten abend”. Onlarla taşak geçer gibi iyi akşamlar dileyip çıkmaları Nazilerde infiale neden olmuştu. Sanki kendi mekânlarından çıkmışlardı da Naziler Tanrı misafiriydi. Bu rahatlıktan entarisiyle

gezinen bir Yahudi görmüş kadar rahatsız olan güruh, Erdal'la Taner'in tavırlarını onların Kung Fu bilgisine falan yormuş olacak ki hiç hırgür çıkmadı. Yine de Erdal'la Taner kendilerini sokağa attıktan sonra arkalarından bağırان birisini duydular, "Arschlöcher!"

Bir süre ters yönde yürüdükten sonra Erdal, "Ulan, şöyle küpe falan takıp mekâna geri dönmek, hepsinin anasını sikmek vardı".

"Hangi birini döv'cen oğlum? Sayıları çok fazla. Döv döv bitmez. Yoksa ben çok düşündüm o konuyu."



Ertesi gün yolculuklarının ana teması olan açlık hissiyle başladı. Artık bıkkınlık veren bu dertten bir an önce kurtulmak için kendilerini dışarıya attılar. Tüm enerjilerini emen bir hava vardı bu finans merkezinde. Sanki vampirler uzak dağlardaki şatolarından çok buraya yaklaşıyorlardı. Zaten finans modelinden hisse değerinden anlamazdı ki mühendisler. Böyle şeyler hakkında düşünmeyi banal bulurlardı. Gerçi, birisi onlara şöyle yakından baksa aksini düşünürdü muhakkak. "Taylor serisini bilen mi anlamayacak bu işlerden" derdi. Umursamamaktır, sevmemektir oysa anlamamak, yoksa anlayamamak değil.

Geçen seferki açlık gibi değildi bu seferki. Kendilerini güvende hissetmenin verdiği vurdumduymazlıkla daha önce görmedikleri yemekleri renklerine bakarak seçip tabaklarına yerleştirdiler. Tabakları yavaş yavaş dolarken renklerde bir uyum aradılar, "Bana mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin?" hesabı. Bu deneyi yapmak için lüks bir lokanta seçmişlerdi. Başka zaman olsa harcanan parayı dert edecek olan Taner hiç itiraz etmemişti. Belki de Sirkeci'de trene bindiklerinden beri bitmeyen koşuşturmacadan artık bıkmış, bir gezide olmadığını düşünmek istemişti. Birkaç saat sonra doğa bu düşüncesinin ne kadar yanlış olduğunu aksini iddia edemeyecekleri bir şekilde ikisine de gösterdi. Neredeyse bütün gece kusarak geçmişti. Gecenin köründe kim bilir kaçınıcı kere karnını sıvazlayarak gelip kendini sırtüstü yatağa fırlatan Taner, "Alamanya acı vatan!"

Ertesi gün bir Türk lokantasının önündeler. Sıla özlemi çekmiyorlar. Türk yemeklerini özlememişler. Tek istedikleri önceki günün karın ağrısını tanıdık bir ilaçla yatıştırmak. İşte, insan hayatını aklın yönlendirmediğinin açık bir delili daha. Bir gün önceki tavırlarının sonu kötü bittiği için, bu kez de tam tersini yapıyorlar. Ya bir şeylerden kaçarak ya da bir şeyleri kovalayarak geçen ömürlerinde insanlar özgür iradeleriyle seçimler yapamıyorlar demek ki. Seçim yapıyormuş hissini yaşadıklarında, bu onlara yetiyor. Hayatta olmanın sorumluluklarından kaçabildikleri her an onları mutlu ediyor. Tıpkı bir Pinball topu gibi neden o başlangıçta ortaya çıktığını ömrü boyunca merak ederken nereye gittiğini asla bilmeyen bir varlık. Kaderini değil sadece herhangi bir anda bununla ilgili olarak ne yapacağını seçebileceğini kabul etmekten ölesiye korkan, sadece bu korkuyu yendiğinde bir toz parçası olmaktan çıkan tuhaf bir varlık.

Ne yaparsa yapsın ne kadar düşünürse düşünsün bir türlü öğrenmiyor ama insan. Hep hayal içinde yaşıyor. Gerçi o hayal olmasaydı gündelik endişelerinden kurtulup böyle rahat olabilir miydi? O rahatlık olmasa yücelebilir miydi? Sanki akılsız saatçi eseri daha sonra kendisini imha etmesin diye böyle bir düzenek kurmuş. Onu, öbür türlü asla istemeyeceği bir yönde ilerlerken sürekli olarak meşgul ediyor. İlerlemeye devam edebilmesini sağlıyor. Yoksa bir an durup düşünse insan, kedi fareyi tutunca ne oluyor, fare kediden kaçınca ne? Sadece yaşayınca yaşamış olmuyor insan. Kendinden başka bir şey olamıyorsa her şey anlamsız. Her şey boşuna.

Yemeklerin yan yana dizildiği bir tezgâhın önündeler. Erdal çorbaları gözden geçiriyor, Taner zeytinyağlıları. Mercimek, düğün, paça... Biber dolması, fasulye, enginar...

Erdal, "Bana bir haşlama".

Taner, "Bana da portakallı kereviz".

Önce haşlamanın kokusunu içine çekiyor Erdal. Burnu bayram ederken bir kaşık dolusunu götürüyor. Patatesi iki parçaya doğruyor. Üzerine biraz karabiber serpip atıyor ağzına. Haşlamanın ana aktörü olan incik onun sahnesinde sadece hüzünlü bir figüran.

Karşısında oturan Taner portakalla kerevizin beraber iyi gittiğini keşfeden aşçıya dualar okuyarak yavaş yavaş eksiltiyordu tabağındakileri. Sanki nur inmiş yüzünde anlatması imkânsız bir huzur var. Sadece elleri titriyor neşeyle bazen bir parça ekmek ararken.

Dolan midelerinin yarattığı yalancı evde olma hissiyle doğruldular. Herhangi bir kültürün parçası olmayı reddeden hayat tarzları hüznünlü bir anda sıra özleminin ortaya çıkmasını engelleyememişti. Yüzlerinde hiçbir kimsenin anlamakta zorluk çekmeyeceği bir ifadeyle kasaya doğru yürüdüler. Eğer o an birisi onları görseydi “İşte, mutlu bir adam” derdi.

Ne var ki bu tablo hesabı gördüklerinde bozuldu. Düşene bir kere de o vurmaya sevdiğini belli eden lokantacıya ters ters bakan Erdal, “Suiistimal ailede başlar diye boşuna dememişler anasını satayım”.

Taner de onu tasdik ediyor, “Kendi kendini siken millet diye buna denir işte”.

Kozmik adaleti sağlamak isteyen Erdal, “Her millet kendi kendini siker oğlum. Yalnız, adabı var bu işlerin. Akıllı olcan... Köprüyü geçerken sikmicen.”

Öylesine geziyorlar biraz daha sokaklarda. Her tarafta ciddi görünüşlü insanlar var. Erkekler de kadınlar da durmadan bir şeyleri hesaplar gibi bir kaşları kalkık dudaklarının bir tarafı büzük uzaklarda bir yerlere bakarak gökdelenlere giriyor gökdelenlerden çıkıyor. Sıradan sarışınların dışında siyah saçlı gri gözlü daha çok bir savaşıya benzeyen iş kadınları var. Ellerindeki James Bond çantayı bir gürz gibi sallaya sallaya yürüyorlar.

Patates burunlu, iri kemikli, kaba saba görünümlü Almanlara hiç benzemiyorlar. İşten başlarını alabildiklerinde yüzlerinde birkaç saniyeliğine beliren muzip gülümseme birazdan kamçısını çıkaracak olan kibarlığı yanlış anlaşılmış birisine benzetiyor onları. Başka bir millet bu muhakkak. Bütün kontrolü onlara bırakıp yatağa uzanmak istiyor insan, “Ja, Deutschland kannst du in mich eindringen”.

Birkaç saat sonra Youth Hostel’a geri dönerken bir gurme denemesi daha yapmak istiyorlar. Bir dönerci görüyorlar. Döneri kötü yapmak ne kadar mümkün? Çekinmeden siparişi veriyorlar.

“Mümkünmüş” diyor Erdal ilk ısırdıktan sonra, “Yunan işi bu”.

Taner, “Amma kalınmış pidesi... döneri... ne işi var yoğurdun burada?”

“Sik kafalı Yunanlıların İskenderciden anladığı bu demek ki”.

“Ulan, Sokrates nasıl çıkmış bu ibnelerden?”

“Bizden Arabi nasıl çıktıysa o da öyle çıkmıştır”.

“Arabi bizden çıkmadı”.

“Sokrates de onlardan çıkmadı zaten”.



Belki de gezilerindeki ilk gerçek mola hissini verdiğinden, ondan pek hoşlanmasalar da Frankfurt’ta bir gün daha kaldılar. Son günleri yine tanıdık bir şekilde başladı. Bitpazarındaydılar. Yine hâkî kumaşlar... satılık madalyalar... eski püskü lambalar... Yolun sonuna doğruysa bir farklılık dikkatlerini çekti. Şimdi Almanya’da oldukları belli oldu işte. Burada da Türkiye’deki İncirlik üssünün civarındaki çöplüklerin biraz daha derli toplu bir versiyonu gibi duran, Ankara’daki Amerikan Çarşını hatırlatan bir kısım var. Amerikan yalakalığı Türklere Almanlardan mı geçmiş, yoksa Türklere hep vardı da onlardan mı Almanlara geçmiş orası belli değil. Belki de kendisini değersiz hisseden herkes bu derin soruyu hormonları tetiklenmiş gibi cevaplandırmakla yükümlüdür.

Zaten sömürüldüğünü farketmeyen, farketmek istemeyen milletlerde hep olur, iki seçenekli hayatlar yaşanır. Birisi modern görünümlü kölelerin yoludur, diğeri demode geleneksellerin ileride ne olabileceklerini bulmaya yönelik karşı

devrim hareketlerinin yolu. Birisi “Bulduk” der. Diğeri “Belki bir gün buluruz”. 1984’ün o sahnesi geliyor insanın aklına elinde olmaksızın, hem “İki kere iki beş eder” diyeceksin hem de sike sike buna inanacaksın.

Bazı ülkelerde işgal operasyonu taktiği olan bu durum, onların ülkesinde bir kitlenin kültürüydü. Öylesine yerleşti. İçselleştirilmişti. Bu yüzden bir kez yabancı yarağı yemesin birisi, hemen ezelden beri oralı olduğunu, oraya ait olduğunu, öz yurdunda gurbette olduğunu düşünürdü. Kölelik ve köpeklik böylesine içlerine işlemişti. Düşünüyormuş gibi yaptıklarında sordukları soru onları her zaman ait oldukları yere çeker ve hep aynı cevabı bulmalarını sağlardı.

Daha önce gördüklerinden daha fazla ürün çeşidine sahip bir yer. Artık hangi şerefsiz Amerikan askeriye nesi var nesi yoksa buradakilere satmış. Çakılar, montlar, botlar çeşit çeşit. Ne ararsan var. Önce biraz pilot montlarına, piyade botlarına, denizci pusulalarına baktılar. Sonra rol bazlı gezmeyi bırakıp biraz öylesine dolaştılar. Kovboy kasabası gibiydi ortalık. Sanırsın ki az önce kasabadaki birkaç mezar soyulmuş. Dökülmüşler hâkî kumaşlara, satılıyor ganimetler.

“Tek şey eksik burada” diyor Erdal kendi kendine, “Pezevenklerle orospular yok”.

Parlak nesneler cezbetmiş yine Taner’i. Masa lambalarına bakıyor zihnini bulandıran bir arzuyla. İki satırı bir araya getiremez ki, ne yapacak o lambalarla? Başka bir yöne gitmesini sağlamak için sataşılıyor Erdal, “Kansere mi çare bulacaksın?” Düzenli çocuktur ama pornolarını bile renkler kullanarak sınıflandırır. Siyah çıkartma zencili, pembe çıkartma lezbiyen, beyaz çıkartma misyoner, kırmızı çıkartma grup, yeşil çıkartma Erdallık diye. Sabırsızlanan Erdal, “Buldun mu lambanı?”

“Şu okumak için iyi, bu da lehim yaparken... mercekli.”

“Oğlum video bozulduğunda ortalık epeyi karanlıktı ama başarılı olmuştun lambasız?”

“O zaman acil bir durum vardı. Halk porno izlemek istemiş ama başarısız olmuştu.”

“Halk adamısın yani? Hadi, yürü lan. Bütün gün burada mı geçecek?”



Stuttgart treninin kalkmasına daha üç saat var. Birazdan Frankfurt geride kalacak. Bir şehirden uzaklaşıp diğerine yaklaşırken Almanya’nın havası bir sabit olarak içlerine sinmeye başlamış. Öyle ki ne zaman bir şey alsalar herkes kendi payına odaklanıyor. İşin başında zaten bu tür farklı eğilimleri tahmin ederek bölüşmüşler parayı ama altı üstü iki bira bile içseler pamuk eller gücenerek gidiyor artık ceplerine. Sanki kirlenmişler seyahatlerinin ömrünü uzatmak istediklerinde. Yer değiştirerek temizlenemiyorlar. Rahatsızlık veren bu ruh halinden ayılmak için ayağa kalktılar.

Treni kös kös garda beklemek yerine biraz da onun civarında dolaşmak istediler. Ne yapacaklarını nereye gideceklerini bilmeden yolları eskitirken ilerideki bir binaya girenin çıkanın çokluğu dikkatlerini çekti. Dışarıdan bakıldığında diğerlerinden hiçbir farkı olmayan bu bina sanki yorgun Avrupa’nın sinir sistemi gibi çok hareketliydi. “Roots of civilization” diye mırıldandı Erdal, “Ne var ki orada?”

Kalabalıkların insanların bayağı yanlarıyla ilgili olduklarını bilen Taner, cevap vermeden o tarafa doğru yürümeye başladı. Tabii, Erdal da peşinden. O zamanlar felsefi birikimleri olmadığından eşyanın tabiatı onlara hemen kendisini gösteriyordu. Onu aramaları gerekmiyordu. Utangaç olur yoksa gerçek öyle mütalaalar falan olmadan görünmez yolunu kaybedenlere. Masumluk mu yoksa aptallık mı artık özellikleri, kısa bir bakışlarıyla gerçekler kolayca ortaya çıkıyordu.

Bina, içinde renkli sakinlerini barındıran bir apartman kompleksini andıran bir genelevdi. Bu zamana kadar gördükleri binaların aksine, içinde onlara çok ileri gitmiş bir memlekette ziyaretçi oldukları hissini vermeye çalışan, özenle seçilmiş deliller yoktu. Neon ışıklarının aydınlattığı loş sokakların daracık odaları birbirine girecek kadar sıkıştırdığı, dışarıdaki dünyaya tahammül edebilmek için gereken intikamların alınmasını kolaylaştıran bir şekilde dekore edilmiş alternatif bir dünya vardı. Olur da insan nerede olduğunu, ne olduğunu unutursa buraya yapılan kısa ziyaretlerle bunu hatırlasın

isteniyordu. İnsanın akıyla bedenini birbirinden ayırabilmesi gibi yaptıklarıyla kendisi arasına da bir mesafe koyabilmesi kolaylaştırılıyordu. Hani derler ya, gerçekten de bir mektepti.

Tabii, o zamanlar böyle odalara sıkıştırılmış post modern hayatlar dikkat çekmiyordu. Ne zaman bu hayatlar kusulur gibi sokaklarda arzı endam göstermeye başlayacak, felsefesi de o zaman gelecekti. Çünkü felsefe hep kaybedilen şeylerle ilgili olarak gelir. Evini arayanların mırıldandıkları gizemli kelimelerdir.

Daha o günlere çok vardı ama. Tam olarak neleri kaybettiklerini anladıklarında Taner’le Erdal da uyanacaklardı. Kendi felsefelerini bulacaklardı. Şimdiyse sadece birer antropolog gibi bilmedikleri sokaklarda geziyorlardı. Bir kovboy kasabası gibi geliyordu Erdal’a gördükleri. Koridorlarında gördüğü şeyler onu heyecanlandırmıyordu. Hepsı tekdüze geliyordu. Hani kovboy kasabalarında da vardır ya... işte, toplumun önde gelenleri... belediye başkanı, azaları, şerif, öğretmen, peder, tüccarlar, pezevenkler, orospular... Aynen öyle... Herkes oradaydı.

İnsanın kovboy kasabasında yaşadığını anlaması için geneleve gitmesine gerek yok tabii. Dostlar sohbet ederken de alttan sırttan aynı şey aslında. Birisi oturmuş hayali dünyasına göbekten bağlı, diğeriyle mütalaa ettiğini düşünüyor bir şeyleri. Elinde ya tüm gerçekler, susmuyor, susamıyor bir türlü, “Şu olursa bu olur, olmazsa öteki olur”. Biraz daha düşünüyor gibi yapıp, “Tabii, hiçbir olmayabilir bunların”. “Ne dedin ulan şimdi?” diye düşünen ötekisi de ondan farklı değil. Elimizde değil. Eğri veya doğru mahpusuyuz aynı şeyin. Sanki cin kaçmış içimize, yeraltından notlarımızı yazarken kimse durduramıyor bizi. Tek çare çıkmak oradan, terk etmek kovboy kasabasını. Belki güneş vururken yüzümüze bir gün hatırlarız çocukluğumuzdaki berrak günlerden birisini.

“Düşününce... bütün hayat birilerini sikmek üzerine. Büyük aşk yaşayıp sikmek, zorla sikmek, parasını verip sikmek, başkasına gücün yetmiyorsa onu düşünürken kaçacak yeri olmayan başka birisini sikmek” diye içinden geçiren Erdal. Yolculuğun başından beri ilk felsefi cümlesini kuruyor, “Nereye gittiğini bilmeden ilerlediğin bir yolda, doğru yolda olduğun hissini güçlendirmek için önüne geleni sikmektir hayat”.

Hasbelkader ağzından dökülenlerin kulaklarındaki çınlaması diner dinmez bütün kirin nedeni hayatta olmak gibi geliyor ona. “Herhalde dini kitaplarda tarif edilen Cennetten düşüş bu” diye düşünüyor. Oysa gözünü açar açmaz yaşadığın ağır kaybın sancısı ölene kadar geçmeyecek. Ancak ondan sonra birilerinin hafızalarında çarpıtılmış bir şekilde bir iz bırakacaksın, döneceksin düştüğün yere... Cennete belki de Cehenneme.

İnsanın gözleri neon ışıklarına alışınca görülen yan yana dizilmiş minicik odalar birer pil hücresi gibi. Hepsı farklı cihazlar için özel bir şekilde tasarlanmış birer şarj istasyonu. PIN sayıları farklı. Güçleri farklı. Hızları farklı. Kaderleri üzerinde daha az kontrolleri olanların, ne işe yaradıkları tartışma götürmeyenlerin biraz daha hallice olanları, ne işe yaradıkları meçhul olanları bir yerden diğer bir yere götürdükleri bir ‘akaryakıt istasyonu’ burası. Maddenin enerjiye dönüşümü bu olsa gerek. Bir şeyin kendi iç mücadelesi farklı yüzlere büründüğünde kanserli hücrelerin diğerlerine savaş açması gibi başka anlamlar atfedilemeyecek görüntülere yol açıyor. İyiyle kötünün, güzelle çirkinin aynı şey olduğunu bir kez bilince, Baudelaire’i anlamak kolaylaşıyor. Yol kötü değil, yolcu iyi veya kötü. Sinir sistemini biraz daha tavaf ettikten sonra dışarıya çıkıyorlar. Şempanze olduğunu bilirken, bunu reddetmek... İnsanın bütün hikâyesi bu... kabul etmemek.

Onun kadar rağbet görmese de sinir merkezinin az ilerisinde insanları çeken başka bir yer daha var... omurilik? “Gezginin korkak olmayanı makbul” diyerek fazla düşünmeden içeri giriyorlar. Onları daha edebi bir görüntü karşılıyor. Duvarlardaki raflar dergilerle kitaplarla dolu. Erdal’ın babasının efsanevi kitaplığının bir alternatifiyle karşı karşıyalar.

Artık teneşirin paklaması gereken birtakım adamlar sanki Gramophone’un yeni sayısında Der Ring Des Nibelungen’i bir Çin orkestrasının çalmasıyla ilgili şaşırtıcı bir makaleyi okur gibi düşünceli bir şekilde kafalarını sallayarak, dudakları belli belirsizce titreyerek ellerindeki dergileri karıştırıyorlar. Görüntünün ahengini bozan tek şeyse arada bir birisinin boncuklu bir perdeyi şıkırdatarak arkadaki bir odaya geçmesi. Derin şiirlerin şairi Yahya Kemal’in İspanya iç savaşında göre göre gül, şal ve zil görmesi gibi kimse bunda bir tuhafılık görmüyor.

Dergilerin kapaklarına bakarak Erdal, “Demek bu yüzden okuryazarlık çok yüksek bu memlekette”.

Taner, “Hatırlarsan, bizim İngilizcemiz de İlgin Hoca bize Playboy verince gelişmişti”.

“Orası öyle...”

Gerçekten de ilginç bir İngilizce öğretmeniydi İlgin. Daha ilk günden öğretmenle öğrencileri arasındaki bariyerleri yıkmış ve arkadaşları gibi davranmıştı öğrencilere. Yabancı dil dersinin Allah’ın Zonguldak’ında kendi başına bir anlamı olmayacağını bildiği için, onu öğrenciler için bir kaçış tüneline çevirmişti. Hepsinin ilgi duyduğu konuları bulmuş, bunlara uygun dergileri kitapların listesini onlarla birlikte çıkartmıştı. Erdal bir korsan kitabı seçmişti. Taner de Zaman Makinesi’ni. Yalnız, bunlar tek başına yetmemişti İlgin Hoca’nın mesleki hedeflerine ulaşmasına. Bir gün o da anlamıştı hormonların azdığı yaşlarda bu işin daha kolayı vardı. Meraklı öğrenciler tarafından kazara bulunması sağlanan Playboy dergisi sayfalarıyla o zamana kadar ilgisiz kalan öğrenciler de tavlanınca dersi sahiplenmeyen kalmamıştı. Kim öğretmen kim öğrenci belli olmaktan çıkmış, dersler bir eğlenceye dönüşmüştü.

Diğer öğretmenlerin hepsi az önce apış aralarına tekme yemiş gibi komik sesler çıkararak okulun bitmeyen labirentlerinde Pacman gibi av peşinde dolaşırlardı. Bazen bir yol ayırındaymış gibi aniden durur, havayı koklayarak sanki tadı daha iyi olan öğrencilerin ne tarafta olduğunu anlamışlar gibi emin adımlarla kendilerine yeni bir yön çizerlerdi. Gerçek yüzlerini göstermekten utandıklarından gizlenme sanatında ilerlemişlerdi. Öğretecek bir şeyleri yoktu ama ona tabi olduklarından hayat onları öğreten adamlara öğreten kadınlara çevirmişti. Her sabah gelmekten nefret ettikleri okullarda sınıflarına gider ve günlerini öğrencilere acı çektirerek geçirirlerdi. Evlerine sakın kafayla dönmelerini sağlayan dinleriydi, bir arınmaydı bu dersler onlar için. Her canı yanan hayvan daha güçsüz bir başkasının canını yakarak rahatlardı ta ki bir gün hayvan kalmaya mecbur olmadığını anlayana dek. Onlar için iş işten geçmişti ancak. Zevk almaya başlarsan acılardan bu kadar bir daha asla geri dönemezsin geldiğin yere. Masum olmazsın artık.

Onların tam aksine, sınıfa ilk kez girdiğinde vaziyeti anlayıp sorulması gereken ama kimsenin telaffuz edemediği sıfırıncı soruyu sormuştu İlgin Hoca, “Buradan gitmek ister misiniz?” Şaşkın suratlı öğrenciler o soruyu duyup “Evet!” diye bağırarak cevap verdikten sonra İngilizce dersleri mahpustan kaçmak için eğe olmuştu. Kaşıkla kazılan tüneller misali öğrendikleri her yeni kelimeyle parmaklıkları biraz daha eğiliyor, özgürlüğe bir adım daha yaklaşıyorlardı.

Hani üstatlık alakasız gözüken şeyler arasındaki gizli ilişkileri bulmaktır derler ya, Erdal da aklında hâlâ İlgin Hoca’nın hatıraları elindeki dergiyi bir ansiklopediymiş gibi özenle yerine bırakıp, müşterileri izlemeye başlıyor. Sanki her dergi bir enfeksiyon türü için hazırlanmış. Diğer hastalıklar için faydasız. Elllerinde nokta atışı kutsal kitaplar, birbiri ardına sayfa açmanın verdiği bir huzurla ilerliyorlar. Atalarından onlara emanet kalmış eski bir geleneği yaşıyorlar.

Uzun zaman olmuş bu hastalığı kapalı belli. Neredeyse hastayla hastalık aynı şey olmuş. Sanki kimse kalmayınca ortalıkta, bu kez hastalık varlığını sürdürebilmek için birilerini yaratmış. Korkak değil ama yine de hastalar. Aksine alabildiğine cüretkârlar. Ne hasta ettiyse onları hayatlarının kritik bir kavşağında, onu unutmaya değil hatırlamaya çalışıyorlar. Ona teslim olarak ona sahip olmaya çalışıyorlar. Kaybetmeyi bilmemenin bedelini bilmiyorlar. Belki de bu yüzden gergin gergin gülüyorlar bazen, elden kaçan ve bir daha asla geri dönmeyecek şeylerin varlığını hissederek.

Nedense ilgi gösterilmeyen birkaç raf dikkati çekince merakla eline birisini alıp Taner’e gösteriyor Erdal, Schädel ficken. “Bu enteresanmış”.

“Senin uzmanlık alanın”.

Gerçekten de nedendir bilinmez, o huyunu çocukluktan beri üstünden atamamıştı. Hâlâ oral aşamasındaydı. Herkesin var işte bir sıkıntısı. Bununla da yetinmezdi bizimkisi. En aşağı beş on tane fetişi vardı. Ne zaman minik burunlu kabarık saçlı bir kadın görse, onu sevmeliydi. Ne zaman Romalı burunlu insanlara tepeden bakan bir kadın görse, onu sevmeliydi. Ne zaman eski kadınlara benzeyen ona tarihi yaşatan bir kadın görse, onu sevmeliydi. Nedenini sorsan o da bilmezdi.

Deneyisel bir çocukluğu olmuştu. On beş yirmi kadın elbirliğiyle büyötmüştü onu. Her türlü vardı. Uzun, kısa, zayıf, şişman, esmer, sarışın, kumral. Hepsisi akıllıydı. Hepsisi güzeldi. Hepsinin hobisi oydu. Sanki Amazonların adasına düşmüş de orada yetişmişti. Bir şeyler görmüştü Amazonlar onda, kıyamamış hayatını bağışlamışlardı.

Bir Zamanlar Avrupa

Kimseden çekinmezdi bu kadınlar. Laflarını da esirgemezlerdi. Güçlü kadınları sevmeye o zamanlar başlamıştı işte böyle bilmeden. Başka türlüünü görmemişti ki. Gezilecek görülecek yapılacak bir şeyin olmadığı zamanlarda sohbet masalarında bir araya gelirdi bu kadınlar. Tahammül etmeyi öğrendikleri kocalarının aldığı en son arabadan bahsetmeyi sevenlere benzemezdi, canlarının çektiği her şeyi yapardı bu kadınlar. Birden birisi küt diye memesini çıkarıp sussun diye bir ufaklığın suratına yapıştırırdı. Diğer oyuncakla aldatılamayan bir çocuğu sandalyeye oturtur ve ustalıkla sıkıdığı memesinden fışkıran sütle, diğer yarışmacılar ona imrenerek bakarken onun ağzını tuttururdu. Olimpiyatları hatırlatan bu soytarılıklar Erdal’a keyif verir, büyüyünce böyle delişmen kızlar bulmak isterdi.

Koruluklarla kadınlar şehrinin duvarları ötesindeki dünya yabancısıydı. Oraları bilmez. Oraları sevmezdi. Aile hayatından, karılardan kocalardan hiç hazzetmezdi. Kocalık vazifesinin icra edildiği yatağa düşmandı. Oldum olası gıcık olduğu için kılı kırk yarardı ama sandalye koltuk seçmezdi hiçbir zaman.

Üniversiteye başlayıp böyle seçimler ona kalınca, ona göre alırdı bütün mobilyalarını. Dükkânlardaki satıcılar, müşteriler anlamaya çalışırdı onun ne yaptığını. Bir türlü anlam veremezlerdi hareketlerine o her bir koltuğu dikkatle deneyerek seçerken. Ancak, bu sefer Erdal bile anlamakta zorlanmıştı gördüklerini omurilik istasyonunda. İçi temiz Allah’tan. Sanki gönlü kulağına fısıldadı aklının almadıklarını, “Bazen bilmek bozar insanı. Rüyası daha güzel bazı şeylerin.”



Stuttgart

Kafaları karmakarışık kendilerini Stuttgart’a giden bir trene attılar. Karınları tok sırtları pekti. Bu durumlarda da olur ya, insan bu sefer derin düşüncelerle kendisine işkence ederdi. Alman usulü takılmıştı Erdal’ın kafasına. Başka zaman normal gelecek olan herkes kendi yediğini içtiğini kendisi ödesin yaklaşımı aklına eski hatıraları getiriyordu. Bir zamanlar Piç Mustafa dedikleri bir arkadaşları vardı. Kendine münhasır bir karakterdi, pek çok arkadaşları gibi. En önemli özelliği cebinde akrep olmasıydı. Parasını harcamamak için her türlü maymunluğu yapardı. Bir keresinde gününbirlik bir yere gitmişler, sonra da geriye taksiyle dönmüşlerdi. Mesafe biraz uzun olduğu için hesap epeyi yüklü çıkmıştı ama arabada üç dört kişi daha vardı. Herkes hesap yolcu sayısına bölününce ucuza gelir diye düşünürken, Mustafa birden hareket halindeki araçtan atlamış ve perendeyle gerilerinde bir yere konmuştu. Payına düşen para evlat acısı gibi koyduğundan olsa gerek, onun uğrunda kafayı gözü yarmayı önemsememişti.

Başka bir seferinde, bir arkadaşlarına memleketten anasının gönderdiği yiyecekleri telefona kazara o cevap verdiği için, terminale gidip o teslim almış ve içindekileri kimseye çaktırmadan afiyetle yemişti. Daha da komiği anayla Mustafa arasındaki iletişim hattı ananın oğlundan habersiz bir süre daha devam etmişti. Ancak Mustafa’daki göbek dikkat çekmeye başladığı zaman yakayı ele vermişti.

Diğer bir Mustafa vakası onları bir akşam ziyaret edip borç para istemesiyle başlamıştı. İlginç bir şekilde, “para yok” cevabını alınca Mustafa’nın ruh halinde en ufak bir değişme olmamıştı. Normalde kıvrılır kıvırtır, anlamları varoş mahallelerinde anlaşılabilir bir şeyler söylerdi, “Sana gebeyim” gibi. Bu sefer nedense hiç keyfi kaçmamıştı. Yenilgiye hemen doymuş. Özel bir çaba sarf etmemişti. Her öğrenci ziyareti gibi bir süre sigara ve çayla takdis edilen sohbetleri bitince “Hadi bana eyvallah” deyip çıkmıştı. Onu yolcu ettikten sonra işkillenen Taner’in “Giderken niye gülümsüyordu lan bu?” demesi üzerine Erdal hemen durumu çakmıştı. “Hay, amına koyayım!” diye küfredip bir koşu yatak odasına gitmişti. Pantolonunun ceplerini karıştırınca çirkin gerçek açığa çıkmıştı, “Paraları çalmış orospu çocuğu!”

“Eee... boşuna gülümsemez Mustafa tabii”.

O zamanlar Piç Mustafa’yı aratmayan bir başka karakter daha vardı, Kontrplak Yaşar. Ne o bölüme girenlerin ne de o bölümün adını duyanların varlığına bir anlam veremediği Mühendislik Bilimlerinde okuyordu. Bu bölüme soldan baksanız onu hiçbir bölümle ilişkilendiremezsiniz, sağdan baksanız hepsiyle ilişkilendirirsiniz. Ancak, bir kız bir araba bir daireye ulaşmayı sağlayacak doktor, mühendis veya avukat çıkılan bir bölüm olmadığı için “Ne olacağım buradan çıkınca?” diye sorardı hep Yaşar Erdal’la Taner’e. Bir kız bir araba bir daire... hayat ne kadar zor başka şeyleri isteyenler için. Hayat ne kadar güzel başka şeyleri isteyenler için.

Her zaman Yaşar'ı bölümde kalmaya ikna etmeye çalışan Erdal hep "Bir Master yap. Ondan sonra canın ne istiyorsa o olursun." derdi. Gözü elektronikten başka bir şey görmeyen Taner nokta atışı olmayan hedefleri anlayamaz, bir yorum yapamazdı. Gerçi de o da aslında mühendis değil tarihçi olması gerektiğini keşfetmişti ama harcadığı zamanı düşündüğünde Ay'ın karanlık yüzünde olduğunu anlamıştı. Geriye dönülecek noktayı geçeli çokook olmuştu.

Sonunda kapandı zaten Mühendislik Bilimleri bölümü, hocaları dahil kimse anlamayınca onun varlık nedenini. Hiçbir kültür onu sorgulayıp yırtamadığı ufkunun ötesine geçemiyor. Patırtı kütürtü olmasın diye mağdur öğrencilere istedikleri bölümlere gidebilmeleri için seçenekler verildi. Notları iyi olanlar bunlardan, notları kötü olanlar da şunlardan birisini seçecekti. Önemi Erdal'dan önce farkedip Bilgisayar Mühendisliğini seçmişti Yaşar ama bu değişiklik bile onun karamsar mizacını değiştirememişti.

Ona nereli olduğunu hiç sormamışlardı ama Adanalılar gibi kavga etmeye çok meraklıydı. Rizeli de olabilirdi tabii ama esmerdi. Daha bilim kurgu filmlerde böyle bir bahis yokken exoskeleton konseptini ortaya atmıştı, "Hani kolun bacağın kırılınca alçı yoksa uzun dikdörtgen tahta parçaları kullanırsın ya... İşte, iyice bağlayacaksın böyle kontrplakları kollarına bacaklarına, sonra dalacaksın ibnelere. Bak o zaman el mi yaman bey mi yaman!"

Bölüm değiştirmeden iyi olan notları vaktinin çoğunu bu tür konulara ayırmaya başlamasıyla düştükçe düştü. Daha da karamsar kavgacı bir figür olup çıktı. Her türlü tipik kör noktasıyla mühendisin hasıydı. Problemlere neden olan tavrını muhafaza ederek bir sürü geçici çözüm yaratmıştı. Çözmekten alabildiğine kaçınmıştı. Derken bir gün, epeydir yüzünde görmemeye alışık olmadıkları bir gülümsemeyle geldi yanlarına. Nedense çok mutluydu. Bunun nedenini açıklarken keyfine diyecek yoktu, "Annemle babam kaza yaptı. Cenaze dündü. Her şey benim oldu!"

Bu önemsiz detayı paylaştıktan sonra yeni arabasından bahsetmeye başladı. İşte, Allah'tan peder o gün diğer araba bakımında olduğu için annesinin Golf'üne binmiş, onunla kaza yapmış da spor Mercedes kurtulmuş. "Annem pederi işe bırakırken ikinci ışıktaki frene basacağına gaza basıyor ve..."

"Bu bir işaret oğlum" diyen Erdal'ı tasdik ederek motorun özelliklerini anlatmaya başlıyor, "Sıfırdan yüze beş altı saniyede çıkıyorsun. Kırmızı. İki koltuklu. Artık oraya bir kız buluruz." Öğrenci fakiranesine yakışmayan bir zengin kahkahası atıp safını belli etti. Yoluna gitti. Bir daha neşesinin geçtiğini gören olmadı Yaşar'ın. Bir süre sonra kendisini de gören olmadı zaten.

Beklenmedik şekillerde yolları kesişen alakasız figürlerin yarattığı anlar Erdal'ın aklına gelmeyen konulara dikkat çekiyordu. Kendini yakın hissettiği bu gariplikler onu her yanı deşifre edilmesi gereken uzun ve karanlık bir yola sokuyordu. Hangi yola? Nereye? Hiçbir fikri yoktu ama biliyordu ki ne zaman bir yere uzun uzun bakarsan bir gün o da sana bakar. Orada bir kapı açılır.



Stuttgart'a indiklerinde onları eski bir dostları karşıladı. Her tarafı yemyeşil tepelerle çevrilmiş bu şehir memleketlerinin aynısıydı.

"Tek farkı..." dedi Taner, "bizde sokaklarda yürüyen merdiven yok".

Diğer Alman şehirlerindeki kadar daha farklıydı Stuttgartlılar. Cana yakındılar. "Ne de olsa mühendislerin şehri" diye düşündüler. Önündekilerle kendinden fazla ilgilenen herkes daha cana yakın olur zaten. Kendileri değil eserleri önemlidir onlar için. Gerçi ne Taner ne de Erdal tipik mühendisler benzerlerdi. Farklı merakları vardı. Bu yüzden, oradaki ustalığı takdir edebilecek kişiler olmalarına rağmen Porsche müzesine gitmek onlar için farz değildi.

Bir süre her yeni şehre ayak bastıklarında yaptıkları gibi amaçsızca dolaştılar. Temiz havası, irili ufaklı tepeleri ve bitmek bilmeyen merdivenleri onlarda uzun yolculuklarının bittiği hissini ortaya çıkarmıştı. En önemli memleket özelliği olan deniz burada yoktu ama yine de bu şehir yolculuğun bütün yorgunluğu almıştı.

Yürürken huyu olmasa da bir sigara yaktı Erdal. Heykellerle bezeli bir meydanda büyük bir havuzun kenarına doğru biraz yürüdüler. Yunan tanrıları onları yukarıdan ifadesiz suratlarıyla izlerken geriye kaykılarak banklara çökmüş Almanlar ünlü oldukları çalışkanlık hissini vermekten alabildiğine uzak, parmaklarıyla işaretler yaparak birer sigara istiyorlardı. Sanki kafa dengi birilerini bulmuşlardı. “Ulan, bir de iklim sıcak olunca insanlar daha muhabbetli olur derler. Hiç alakası yok.” dedi Erdal. Taner’inse söyleyecek bir lafı yoktu.

Boşuna can çıkmadan huy çıkmaz dememişler. Şehri nereye gittiklerini biliyormuş gibi rastgele dolaşmaya başlayınca kayboldular. Sis de yok ki bu sefer. Kaybolmak için hiçbir mazeretleri yok. Tepelik zaten şehir. Yukarıdan bakınca her yer görülüyor ama ne çare, yine de ne tarafa döneceklerini bilemiyorlar. Şaşkın şaşkın nereye dönmeleri gerektiğine dair birbirlerini ikna etmeye çalışırken onları duyan genç birisi turist olduklarını farkedip soruyor, “Do you need help?”

Taner, “Yes. We have to get back to the town center. You know, to the youth hostel.”

“No problem. It’s nearby. Get in. Let me give you a ride.”

İnsanın bir anda gözünü alarak sanki ekşi bir greyfurt yiyormuş gibi yüzünü buruşturmasına neden olan minik yeşil arabaya yerleştiler. Porsche şehrinde ya, o yüzden bu da Golf. Taner, Erdal’ın salak mısın der gibi başını sallamasını görmezden gelerek sohbeti koyulaştırıyor, “So, are you from Stuttgart?”

“No. I’m doing my community service here at the hospital. I’m helping out the old people.”

“What kind of service is that?”

“Well, I didn’t want to go the military. We have an option here. You either join the army or you do some community work.”

Taner, “It makes sense” deyip biraz düşündükten sonra ekliyor, “We don’t have an option. We have to go to the army.”

Erdal, şoförlerine doğru gülümseyerek, “You know, we Turks are born to be soldiers”.

Basıyorlar kahkahayı ve daha yüzlerindeki tebessümlerin izi silinmeden Youth Hostel’in önündeler.

Taner, “Thanks!”

“Take care!”

Erdal, “You too!”

Odalarına çıktıklarında, Taner o akşamın istihkakını hazırlarken pencereyi açıp şehre bakıyor Erdal. Güneş lacivertleşmiş, yeşil, kırmızı ışıklar saçarak ağır ağır batıyor. Bir günün daha sona ermekte olduğunu, bunun önemini insanın aklına kazıyor. Karabiber öğütücülerinin tatlı sesini andıran Alman ezgileri geliyor bir yerlerden. Baştan çıkarıyor insanı, “Wir sind durch Not und Freude Gegangen Hand in Hand”. Bir taraftan Stuttgart romantizmine teslim, diğer taraftan Porsche Müzesini ziyaret etmemenin büyük bir hata olup olmadığını kestirmeye çalışıyor. Taner’in gıcık olacağını bile bile, “Yarın mutlaka doğa tarihi müzesine gidelim. Burada en önemli fosillerden birisi var... Archaeopteryx.” diyor.

“O ne la?”

“Evrimin en önemli kanıtlarından birisi. Kuş gibi tüyleri, gagası var ama dinazorlar gibi dişleri de var. Dinozorlardan kuşlara nasıl geçildiğini gösteriyor.”

Ertesi gün birkaç saatinin daha piç edileceğini anlayan Taner, “Whatever”.

Birer kahve çekip ilk iş müzeye doğru yola çıkıyorlar. Müzeye gitmek için bir tramvaya binmeleri gerekiyor. Tamamen otomatik olan tramvayda sürücü yok. Binenler içeride bir kenara ilıştırılmış gri kutunun içine atıyorlar bilet paralarını. Bizimkilere çok ilginç geliyor bu durum.

Taner, “Ulan, bizde kimse para atmaz buna”.

Erdal, “Bizde o kutudaki parayı araklarlar zaten”.

“Aynen, düşürdüğün cüzdanı bulduklarında bir şekilde seni de bulup geri verirler delikanlılıktan ama bir kutuya salak salak para atıyorsan bedelini ödersin”.

Yurtdışına gidip kültür şoku yaşamış köylüleri taklit ederek destekler Erdal, “Aslında bizim dinimizi yaşıyor lan bu Almanlar”.

Taner gülerek konuyu bitirir, “Memleketindeyken çalma o zaman amına koduğum!”

Güle oynaya doğa tarihi müzesine gelirler. Çok büyük bir müze değildir Londra’daki gibi ama girişteki Archaeopteryx kopyası, sağlam soltu yerleştirilmiş olan Ichthyosaur fosilleri, “Az özdür, öz de az” demektedir. Hiç beklemedikleri bir anda mevta oldukları için akla gelebilecek her türlü pozda donakalmış Trilobitlerin cesetleri gibi burada da her çeşit Ichthyosaur vardır. Büyük, küçük, ortanca... grup halinde ... tek başına... Sanki Pompeii’nin halka açılmayan evlerinde gezmektedirler.

Erdal, “Jules Verne burayı görse gözleri yaşarır”.

“Neden seninkinin aslı yok?”

“O çok değerli oğlum. Başına bir şey gelmesin diye kopyasını yapmışlardır.”

“Beraber yürüdük biz bu yollarda” der gibi fosillerin aralarında biraz dolaştıktan sonra gözüne bir şey iliyor Erdal’ın. Biraz ileride, bir Plesiosaurus fosilinin hemen altında bir bağış kutusu var. Vazifesini anlamış bir asker gibi dikilip emin adımlarla oraya doğru yürümeye başlar. Elini gizli cebine atarak talihli Markı arar. Kaderin bir cilvesi öyle beşlik onluk banknot çıkmaz. Elinde tamı tamına yüz Mark vardır. Fikrini değiştirmez, o tarafa doğru yürümeye devam eder.

Durumu çakan Taner’in beti benzi sanki mezarının üstünde birisi yürümüş gibi atmıştır. Müzedekileri rahatsız etmeyecek sessizlikte çıkan sesiyle farklı bir evrende yeri göğü inletecek bir çığlık atar, “Haaayıır!” Erdal’a doğru yine daha sessiz olacağı düşüncesiyle balerin adımları atarak koşmaya başlar. Durup dururken bale yapmak zorunda kalmış iri kıyım bir piyano taşıyıcısına benzemektedir.

Daha önce müzeye bağış yapması engellenmeye çalışılan birisini görmemiş olan Almanlar heyecanlı bir spor müsabakasını izliyormuşçasına bizimkilere doğru dönerler. Tam Erdal’ın elindeki yüzlük bağış kutusunun yarığından içeriye yavaş yavaş ona tarif edilmez hazlar vererek girmektedir ki kulakları Beethoven’in beşinci senfonisinin girişiyle zonklayan Taner ortanca ve baş parmağını hedefe doğru zemberek gibi boşaltarak parayı ileride bir yere doğru fırlatır. Tehlike geçmiştir.

“Lan, çok mu zenginsin amına koyayım müzeye bağış yapıyorsun? Zaten tramvayda bilet parası verdik mal gibi.”

“Oğlum, biraz medeni ol. Ne biçim bilim adamı olacaksın sen? Adamlar bu kadar fosili bulup müze yapmışlar. Desteklemek lazım.”

“Sana mı kaldı lan onları desteklemek?”

Kolay pes eden Erdal parayı gerisin geriye cebine koyar, “Çekiç alayım bari”.

“Alırsın sonra. Başka şehirden daha iyisini alırsın. Her taraf iskelet ceset içimi kararttı burası. Gel dışarı çıkıp biraz hava alalım.”

Dışarı çıktıklarında kendilerini bambaşka bir dünyada bulurlar. Müzedeki sessizliğin tam aksi, Ekim festivali eğlenceleri geceyi esir almıştır. Çalgıcılar kendilerini tempo tutarak çevreleyenlerle birlikte neşeli şarkılar söylemektedir. Birileri

Bir Zamanlar Avrupa

seyircilere ücretsiz şarap dağıtmaktadır. Kenarda, bu durumdan faydalanmak isteyen başkalarıysa pretzel satmaktadır. Birer tane alıp tadına bakarlar.

“Güzelmiş” diyen Taner bir koşu gidip iki bardak şarap daha alır. Daha birini Erdal’a uzatmadan bir fırt çeker, “Güzelmiş”.

Ne tatlıyı ne de tatlı içkileri seven Erdal, “Bok gibiymiş ulan. Böyle şarap mı olur?”

“Meyve şarabı bu”.

“Üzüm değil yani? Neden bedava olduğu anlaşıldı.”

Erdal’ın ısrarı üzerine meydanı terk eder, bir bara oturup birkaç bira içerler. Bitmez birbirine zıt hareketleri bir türlü. Birisi durmadan yürümek ister, ötekisi oturmak. Birisi elle tutulur, yenir, koklanır şeyleri sever, ötekisi seyredilir, dinlenir, düşünülür şeyleri. Kötü şarap tadını unutmak için vatanında içilen bira bile tat vermemiştir Erdal’a. Bir şeyler eksiktir bu eğlenceli Avrupa ortamında. Bir şeyler pis kokmaktadır tıpkı böyle yolculuklardan dönenlerin keşif olduğunu zannettiklerini paylaştıkları ben de bir insanım seansları gibi.

“Bir Disneyland havası var burada ama müdürü nerede?”

“Ne müdürü lan?”

“Mutluluk hissi idame ettiricisi nerede yani. Dünya savaşında pek asabiydi bunlar. Şimdi nedense pek çiçek çocuğu olmuşlar.”

“Belki hep çiçek çocuğuydular. Yoksa insanlardan sabun yapmak akıllarına gelmezdi.”

Birasından bir yudum daha alıp geceyi noktalayan Erdal, “Sen de haklısın”.



Mekân Almanya olunca sosis konusu özel bir önem kazanıyor. Daha önceki nahoş deneyimleri yüzünden renklere ve zevklere eskisi kadar güvenmemeye tövbe ettiklerinden, tanıdık tatlara yöneliyorlar. Şişman bir kadının önündeki dev tepsilerde envai çeşit sosis Sodom ve Gomorra’yı hatırlatacak şekilde birbirlerinin koynuna girmiş. Aykırı görüş bu manzaraya uzaktan bakan patateslerden geliyor. Haşlanmış ama yıkılmamış, kırmızı kahverengi bilindik kanı içre yarı baygın yatıyor. Karizmasını hiç yitirmemiş. Fransızlardan pek hazzetmediğinden olsa gerek kızarmamış. Dipdiri duruyor. Kolay olmamış belli ama Amerikan emperyalizminin araçlarını, Hash Brown’ların saldırısını geri püskürtmeyi başarmış. Bir Coca Cola molası sonrasında ateşkes ilan edilmiş.

Dersi almış bazı sosisler. Birayla terbiye edilmişler. Ömürlerini biraz daha uzatmak için karameliz olmuş soğanların arasında dikkat çekmemeye çalışıyorlar ama nafile. Taner’le Erdal’ın gözlerinden kaçamıyorlar. Hunharca batırıyor onlar da çatalları. Allah yarattı demiyorlar. Bir ısırik iki ısırik... ve ikinci sefer için geriye geliyorlar. Vitrini alıcı gözüyle inceliyorlar. Onlar gibi bir keşfin eşiğinde olmayanlar arada bir onları itip dürtüp sipariş veriyorlar. Umurunda bile değil bizimkilerin. Öylesine rahatlar ki sanki dükkân onların.

Üç çeşit sosisin titremeleri dikkatlerini çekiyor, uzun, kısa, ortanca. Uzununu ten rengi gövdesiyle kendi içine doğru kapanmış fetüsler gibi ömrünün daha yeni başladığını düşünüyor. Doğmaya hazırlanıyor. Kısa olan kan kırmızısı. Her ufak tefek canlı gibi saldırıya hazır. İspatlaması lazım çünkü herkese, önemli olan boyut değil işlev. Ortancasıysa alelade bir sosis. İki ucu kesilmiş olduğundan çiçek gibi açılmış, sıradanlığını gizlemiş, ilgi istemiş. Hepsinden birer tane alırken simsiyah bir tanesi dikkatlerini çekiyor. Tipinden hoşlanmayıp “Bir boka benzemiyor onlar” diyor, bir masaya oturuyor Taner. Geçer geçmez ikiye bölünüyor sosisler. Her zamanki kural işliyor, fifty-fifty.

“Yavaş, sabret biraz.” diyor Erdal etrafına bakınarak, “Biraları nereden alıyoruz burada?”

Kendi ilgi nesnelerine kavuşmaktan mutlu, nesne karşılaştırması yapıyor durumu normalleştirme ihtiyacı çeken her mühendis gibi Taner, “Oh, çeeek!” eski alışkanlığıdır insanların bir şeylerin ismini söyleyince onların geride kaldığını düşünmek. Nereye gidersen git bir şey değişmez oysa. Söylemiş onlar senin ismini çoktan.

Az ileride onlara doğru yaklaşan şişman elindeki kocaman tahtadan bir tepsiyi sarsa sarsa geliyor. Üstünde on beş yirmi tane bira bardağı var. Onları dağıta dağıta yanlarına geldiğinde çoktan bitmiş patatesler sosisler. Ulan, birada mı bitti dercesine kötü kötü bakıyorlar kadına. Bitmemiş! İki Schwaben-Bräu onların oluyor. Birer büyük yudum sonrasında sanki bunu önemseyen birileri varmış gibi aynı anda fikirlerini beyan ediyorlar, “Kötü değil... kötü değil...”

Neredeyse soluk almadan götürdüğü sosislerin ardından hüzünle tabağına bakan Taner sanki bir basın toplantısındaymiş gibi fikir beyan etmeye devam ediyor, “Domuz yasağı bize çok şeye mal olmuş”. Hayatın uzaktan kritiği yapılır zannediyor. Yeter oysa Devlet’in birinci sayfası göstermeye ne eğri ne doğru.

Benzer duygu ve düşünceler içinde Erdal detaylara giriyor, “Kuzu eti gibi vıcık vıcık değil. Onun gibi pis kokmuyor.”

Nereden bulduysa bir parça mısır ekmeğiyle tabağını silip süpürdükten sonra Taner, “Zaten o yasağın etle bir alakası yok”.

“Neyle alakası var?”

“Domuzları dişileri yönetir”.

“Erkekler seks hizmeti veriyorlar yani sadece?”

“O da senede birkaç sefer. Kimse takmaz onları.”

İkisi de göbeklerini titrete titrete gülerken o zamana kadar gizlediği tez cümlesini açık eder Taner, “İşte, bu yüzden dinimizde caiz değildir domuz. Erkekliğin şanını iki paralık ettiği için.”

“Ulan, yine bizim lafları bize satıyor puşt” diye düşünür Erdal ama bu tür entelektüel hırsızlıklarına alışmıştır Taner’in de kardeşinin de. Oralı olmaz. Aklına domuzla ilgili yasakların nedenini ifşa ettiği duvar yazısı gelir. Tabii, o duvar yazısına neden olan olay belki ondan daha komik.

Yaşları nedeniyle şahit olabildikleri tek darbe üzerinden yıllar geçmişti. Siyasi yasaklı durumuna düşen politikacılar affedilmişler, tekrar seçime giriyorlardı. O akşam her birisi üçer dakikalık halka hitabet konuşmaları yapacaklardı. Öğrenci yurdunun kantininde sandalye sayısı kısıtlı olduğu için sandalye rezerve etmek diye bir adet vardı. Erdal’la kıllık yapmayı seven birkaç arkadaşı bazen maç akşamları sandalyeleri kapatır, televizyonda bir opera bale programı bulur ve maçın sonucunu çok merak eden Anadolu çocuklarına nerede olduklarını hatırlatırlardı. Buna bozulup odasına çıkanların odada çay keyfi yapmalarına engel olmak için gereken ihbarlar yapılır. Neşelerini bulurlardı. İkinci yurdun ağası entelektüel terbiyesi bozuk tayfaydı. Kaşınmaya gerek yoktu. Hep derlerdi, “Halk çocukları birinci yurda!”

Erdal seçim konuşmalarını kaçırmamak için daha sabahtan kantine doğru gidiyordu ki Hızlı Salih’i gördü. O birinci yurttaydı. Erdal da ikinci yurttaydı. Anlaşılan Erdal’ı ziyarete gelmişti. Tam I have the higher ground hesabı bir mizansende göz göze geldiler. Erdal aşağıdakine bakarak derdini anlamaya çalışırken dili çözülde Salih’in, “Sana bir teklifim olacak. Öğrenci derneği seçimleri var. Biraz derslere vermem lazım kendimi. Yoksa atılacağım. Seni başkan yapalım mı?” Seçim sonuçlarını demokratik bir şekilde önceden belirleyen solculara “Topunuzun...” der gibi gülümseyerek mevzuyu bağlar Erdal, “Salihcim, sen beni çok yanlış tanımışsın”.

Akşam olduğunda rezerve ettiği sandalyeye kurulup kantindeki yerini aldı. Başka bir şey olmadığından içilen çayı reddetmiş, Coca Cola almıştı. Objektif bir başarı kriteri vardı. Kendi kendisine söz vermişti. Hangi politikacı onu daha çok güldürürse oyunu ona verecekti. Adaylar sırayla arzı endam ettiler. Önce Bülent, her zamanki gibi sıkıcı köykent bahisleri... sonra Neco geldi ve kadayıf kızartma tekniklerini paylaştı. O kadar çok parti vardı ki bir ara neredeyse ümidini kaybedecekti. Hep böyle olur ya tam siz “Olmaz bu iş” derken bir kahraman çıkar ve günü kurtarır. Bu sefer de aynen öyle oldu. Alparslan tam formundaydı, “Bölücü komonistler...” diye kükrüyordu, “Bozkurt’un pençesini görenler fellik

fellik kaçacaklar!” diyordu. Tam adamımı buldum dercesine kahkahalar atmaya başladı ki kantinin öteki ucundan Hızlı Salih bağırdı, “Erdaaal!” Merak edip ayağa kalkınca bizimkisi, lafın gerisini getirdi, “Baban çıktı”.

Her seks yapma zorluğu çeken mühendis anadan doğma muhalif olduğundan, kantindeki herkes birden ona doğru döndü. Kısa bir sessizliği müteakiben kıyıcı bakışlar eşliğinde şiddet uygulaması gerçekleştirdiler. Küfürden zevk almayı öğrenmiş ama bizimkisi. Hisleri incinmiyor. Her küfürde daha bir neşeleniyor, daha fazla gülüyor. Ertesi günkü ilk işiyse domuz vurgusuyla Türk meselelerine değinerek Alparslan’a destek vermek oluyor.

Dom'z Mevzuu

Şimdi bazı aklı evveller İtalyan lokantalarında sunuluyor, zaten yakında Avrupa Birliğine giricez diyerek kendilerini domuz eti ve yağı ihtiva eden yemeklere sevk etmektedirler. Boşanıp da semerinizi yeyin eşşolueşşekler!!!

Şimdi, çok az bilinen bir gerçeği daha paylaşayım sizlerle muhterem Türk ve Türk geni taşıyan devşirmeler. Bilindiği gibi Türk dışı kavimlerin ataları meçhuldür. Nereden geldiği belli olan sadece birkaç tanedir. Örneğin siyonlar maymundan gelmişlerdir. Zaten bu yüzden ticaret ve komedyenlikte bu kadar başarılı olmuşlardır. İşte diğer milletler de dom'zdan veya diğer değişiyse domuzdan gelmektedirler.

Şimdi maymundan gelenler maymunu, Türkten gelenler Türkü yeseydi olur muydu? Olmaaaz!!! İşte bu yüzden dom'zdan gelenlerin dom'z yemeleri sapkınlıktır.

Tabii, Türk ulu niteliğinden dolayı bu aşağı kavimlerin bile atalarına belli bir saygı çerçevesinde yaklaşabilmektedir. Dikkat edilirse Türkler maymun yerine daha çok kedi, köpek ve papağan beslerler. İguana ve yılan sevenleri de yok değildir.

Aynı şekilde, "Allah'ın sevgili kulları değiller ama büyüklük bizde kalsın" diyerekten diğer yani Angıl ve Sakson milletlerinin ataları olan domuzlar ev hayvanı olarak tutulmaz veya ağızlarına portakal tutuşturulup ateşte çevrilerek ızgaraları yapılmaz.

Yine dom'zun tabiatına bakınca Angıl Sakson kavimlerinin kancıklıkları daha da açık bir şekilde ortaya çıkar. Dom'z familyası karı kız tarafından idare edilir ve erkekleri hor görülmektedirler. Eh, erkeği olmayan evin hali de ancak bu olabilir ve çöküntü içindedirler.

Ahan da bir gerçek daha. Tabii duymak isteyen varsa!!!

Tıka basa doyunca hapsolmamanın verdiği rahatlıkla yediklerini daha kolay sindirmek için yürümeye başladılar. Upuzun yalnızlıklarında kendi dünyaları dışındakilerle ilgilenmeyen gölgeli sokakların oldular. Sanki büyük bir daire çizmiş gibi bir kez daha tanıdık bir mekâna geldiler. Bitpazarının detayları dikkatlerini çekmedi bu sefer. Onu anlamalarına gerek yoktu artık. Sadece farklılıkları gören körleşmiş gözlerle çevrelerine baktılar. Gözlerine çarpan tek şeyse kocaman asker çantalarıydı. Öyle okula giderken sırtı atılacak gibi şeyler değil, savaş çıkmadıkça giyilmezdi hiçbirisi.

“Amerikan malı” diyor Taner kumaşını yoklayarak. O toprakları uygun bulmuş, kolonileşirken beriki yakınlarda bir yerlerde korulukların olmasının ona verdiği iç huzuruyla bir oraya konuyor bir buraya, “Her şeylerini satıyor bu ibneler ha!” Yıllar sonra askerlik günlerini geride bıraktığında bile elbise dolabında asker kıyafetleri olacaktı. Her an vazifeye hazır olacaktı. Bir gün sefer görev emri alıp ne oluyor diye askerlik şubesini aradığında, vatanın ona ihtiyacı olmadığına ikna edilmesi için epeyi dil dökülmesi gerekecekti, “Her an vazifeye hazır olmanız çok güzel teğmenim. Yalnız, Ayşe tatile çıkmayacak. Şu anda sizin için bir intikal gözükmüyor.”

Devasa bir çantaydı önlerindeki. Su geçirmez kalın parlak bir anoraktan yapılmıştı. Kalın mı kalın... Asker onu yüklenmiş hedefine doğru yürürken serseri bir mermi yemesin diye alacalı bulacalı koyu yeşil renkliydi. Belli ki çöl için değildi. Kenarları alüminyum metal bir iskelet üstüne oturtulmuş, ona gergin gergin sarılmıştı. Altta, bele denk gelen yerde beş altı santim genişliğinde bir kuşak vardı, içindeyse sıkınca biraz bekleyip yavaş yavaş aslına dönen sert bir sünger.

Denemek için üstteki sapından tutup sırtlarına attılar. Boşken şaşırtıcı derecede hafifti. Daha önce almak istediği her şeyi onlara doyamadan kaybetmiş olan Taner bu sefer kaderini tersine döndürmeye kararlı, “Sanki ağırlığı hissetmez bununla insan”. Büyük resimden kolay kopan mühendisler lafı daha fazla uzatmadan çantalarını alıyorlar. İki orta boylu kara yağız genç sırtlarında kendilerinden büyük asker çantalarıyla kâh sendeleyerek kâh doğrularak yürüyorlar Almanya’nın ortasında. İçi boş çantaların ama dert değil, sırtların sahiplerinin hayalleri yeteri kadar büyük. Neyin hayali? Neden büyük? Orası belli değil. Durmaksızın topluyorlar hayatın önlerine serpiştirdiği ekmek kırıntılarını merak etmeksizin yolun sonunu. “Bu da başka bir uyku” diye düşünüyor Erdal, “Uyumanın amma çok çeşidi var. Yaşamamınsa tek...”

Ertesi gün yine yol gözüktüyor onlara... tekrar Münih’e yolculuk var. Daha önce gittikleri ama pek de ne menem bir yer olduğunu anlayamadıkları şehre ustalık çağlarında bir kere daha gidiyorlar. Trene ayaklarını atar atmaz durumu anlayıp birbirlerine bakıyorlar, “Dönüş yolculuğu başladı desene”.

Alışmışlar artık ikinci sınıf ayırımına. Yerlerini biliyorlar. Kazara başka bir yere götürmüyor isyankâr ayakları onları. Kompartımanlarını bulunca içeriye girmek için tam sola doğru dönüyor Taner... ve sırtüstü dönmüş bir tosbağa kadar çaresiz boyundan büyük sırt çantası yüzünden koridora sıkışıyor! Halden anlamıyor Erdal. Yardım etmiyor. Taner’in çırpınışlarına bakıp gülüyor, “İşte açgözlülük böyle bir şey”.

Çırpınıyor Taner ama nafi kurtaramıyor kendisini bu cendereden, “Oğlum, yardım et”.

“Nokta atışı bunlar”.

Biraz daha tadını çıkardıktan sonra manzaranın, bir yumruk atıyor Amerikan çantasına yandan. Boşalıyor Taner’in zembereği. Kurulmuş oyuncak gibi şöyle bir dönüp durduğu yerde iki ayağının üstüne düşüyor ait olduğu yere. Daha kalkmasına birkaç dakika var trenin. Önce çantaları yerleştiriyorlar üstteki raflara. Bereket onlar gibi savaşa giden başkası yok. İki rafı tamamen kaplıyor çantalar. Yorgun, yıkılıyorlar koltuklara karşılıklı. İsterik heyecanlarla titremeye başlıyor tren. Erdal dikkatle izliyor bu sırada Taner’i fazla işkillendirmeden onu, “Kalkıyoruz”. “Evet” bile demiyor Taner. Dönüş ona da koymuş besbelli. Fazla zaman geçmiyor, gözlerinde derin düşünceler beliriyor. Sanki Kant aklın sınırlarındaki dinin neye benzeyeceğini anladı da bunu kimsenin unutamayacağı bir şekilde ifade etmeye çalışıyor. Yavaş yavaş ağzı açılıyor. “Nnngh” gibi garip sesler çıkararak dimdik bizimkine bakıyor, “Amına koyim, yine lambayı durağa bıraktın dimi?”

Kahkahayı basıyor Erdal, “Ne yaz’can lan? Zaten iki lafı bir araya zor getiriyo’sun.”



Eve dönüş tıpkı yılbaşı gibi insanlarda farklı duygular uyandırır da bunların hepsi aynı temanın varyasyonlarından başka bir şey değildir. Özümüz değişmedikten sonra bir şeye yaklaşmakla ondan uzaklaşmak arasında hiçbir fark yoktur ve özümüz değişmez. Yine de her seferinde sanki farklı bir şeyler olacakmış gibi bir heyecan yaşarız: Hissettiklerimiz ne olduklarından bağımsız bir şekilde bizi sarsar. Tanıdık bir yere varma arzusuyla nefesimizi tutarız. Belki bu heyecanın nedeni eve dönmek değildir. Belki bağrımızı sıkıştıran şey hayatın belirsizliklerinin bizde yarattığı kaygılar, var olmaktan kaynaklanan endişelerdir. Neye mal olursa olsun bir şeylerin değişmesi gerekmektedir!

Gerçi her canlı dünyasına biraz böyle, endişeyle bakar ama insan kendisine de endişeyle bakabildiği için yoldan çıkar. Kendisini bir kere gören bir daha görmek istemez. Görmek isteyen kendisine bakmaz. Endişe bizi eli ayağı titrer bir şekilde ne yapacağını bilmeyen bir zavallıya çevirmek için yoktur. Az önce belli olan bir güzergahta yürüme cesareti gösterebilmemiz için vardır. Onun eliyle yolumuzu suya çizer yürürüz.

Koleksiyonculuk huyu olduğundan anılarını da zihninin köşesinde bir yere koyardı Erdal. Her çocuğun ilk sınavıydı bu. Bazıları bir şeyler toplardı, diğerleri yaşardı. Koleksiyonlarının amadesi olanlarla önemli şeyleri unutmayanların koleksiyonları arasındaki farkı anlamaktı kavşak. Hayatının en önemli kararını böyle farkında olmadan verirdi her çocuk. Nereye dönersen dön farketmez. Bir kere girdin mi asla çıkamazsın o yoldan.

Bu anılardan bir tanesi kısa bir tatilden sonra öğrenci evine dönüşüyle başlamıştı. O kış Taner kadroya dahildi ama evde başkasının olmasını beklemiyordu. “Daha fazla yanılmış olmazdım” diye düşündü. İçerisi tıklım tıklımdı. “Şaşırmamak lazım aslında” dedi. Çünkü onlar çanak tutuyordu böyle her aklına esenin eve gelmesine. Muhitlerinde bile tanınıyorlardı bu yüzden. Her akşam bir kalabalık bir hareketlilik... sokağın bütün ekonomisi bunun üzerinden dönmeye başlamıştı. Mafya bakkalı, mafya pidecisi, mafya berberi... hepsi yağlı müşterileri oldukları için ev sahiplerini çok iyi tanıyordu. Ne zaman onları görseler keyifleri yerine geliyordu, “Oooh, abiler gelmiş”.

O akşam Hamsi Cafer, Zenci Dursun, Piç Mustafa, Mikro Motor Burhanettin, Ayı Önder... herkes oradaydı.

Erdal, “Vaaay, Mustafa. Ne iş lan, neden herkes burada?”

“Yaş günü partimi yapıcaz. Kızlar yarın gelecek.”

“Kimsin lan sen, yaş günü partisi falan?”

Daha fazla uğraşmadı ama onunla, yorgun argın odasına gitti Erdal. Kapıyı açınca bir de gördü ki herifçioğlunun birisi girmiş bunun yatağına, kışını dayamış duvara, pozisyonunu değiştirdikçe yayılan göbeğini titreterek açıyor yorganı, buyur ediyor bizimkini, “Gel Erdal Ağabey. Yer var.”

“Hasiktir!”

Bir hışımla salona geri dönüyor, “Yatağı kapmış orospu çocuğu!”

Ölüm sessizliği çöküyor. Herkes şaşkın. Vermez çünkü yatağını Erdal öyle kimseye. Hisleri önemsemez. Paylaşımçı değildir. Hani, yemeğe gidersiniz de gözünüz arkadaşınızın tabağınızda kilere takılır ya... İşte, dudaklarınızı şapırdatarak göz teması kurduğunuzda bile size yediğinden vermemekten haince bir keyif alarak gülümseyen arkadaşınız Erdal’dır.

Efsunludur her türlü taktiğe karşı ama yine de vazgeçmez, tekrar tekrar dener arkadaşları. Önce fikir beyan ederler onu etkileyebilmek için, “Köfteyi çok başarılı buldum”, “Fiyat performansı çok iyi” ... Baktılar tık yok, onu kızdırmak için yediklerinden birbirlerine ikram ederler, “Tadına bak lütfen. Çok nefis.” Göz teması kurmaya çalışırlar bu sırada. Ağzı kerpetenle bile açılmayan Erdal’ın konsantrasyonunu bozarak tabağından bir lokma olsun yiyebilmek isterler.

Tek kelime bile etmez Erdal, sadece yüzünde yemek yerken almaması gereken hazları alıyormuş gibi bir ifadeyle yavaş yavaş tabağındakilerin hepsini yer. Deli eder herkesi bu Çin işkencesi. Bir başka gün bir başka sofrada yinelenir durur bu oyun. Eğer olur da Erdal bir şey derse yemeğin sonunda kahvesini höpürdetirken, yemekle ilgili olmaz. Kendilerinden değil başkalarından bahsedildiğine inanmaya meyilli kulakları dolaşır melodisi söylediklerinin, “Ne öğrendimse bir hayvanat bahçesindeki maymunlar gibi izlediğim arkadaşlarımdan öğrendim”. Basar sonra kahkahayı.

Arkadaşlarının kısaca Siktir Eden Adam olarak bildiği Erdal’ın hiç çaba sarf etmeden yatağından vazgeçmesi misafirlerinde yılgınlığa yol açıyor. Anlıyorlar ama nedenini. Taşra gazetecisi Kazım Abla kirletti ne de olsa Erdal’ın mabedini.

“Hemen pozisyonu aldı orospu çocuğu” diye küfrü basıyor Erdal. Kaşları çatık koltuk minderlerini birleştirip kendisine bir yatak yapıyor. Oldum olası sevmez ibneleri tıpkı kırılan gezdirilen kadınları sevmediği gibi. Açık açık erkekten hoşlanan erkeklerle vücudunda erkeklik izi kalmasın diye durmaksızın kendini yeniden yaratanlarla bir derdi yok ama. Hatta takdir ederdi ikisini de. Birincisini sevme nedeni Antik Yunan merakıydı. Sık sık derdi ki, “Akıllı adamların hepsi ibne. Demek ki zihni açıyor.” Diğerlerini sevme nedeniyse başarısız olmaya mahkûm bir şey için her şeyi kaybetmeyi göze almalarıydı. Komik, hüzünlü veya aptalca, farketmezdi. Fethedilemeyeceğini bile bile Antarktika fethine çıkan herkesi severdi.

Gerçekleri kolay kabul eden birisi. Daha fazla homurdanmayıp iğreti yatağına uzanıyor. Dar ama şaşılacak kadar rahat. Şu işe bak, bir odada tıkiş tıkiş bir sürü kişi nefes almaya çalışıyor, diğerindeyse tek başına bir kişi gerine gerine yatıyor. Bir o tarafa bir bu tarafa doğru kendisini atıyor. Kim bilir rüyasında kaçınıcı kez direniyor ama fethediliyor. Ağzının kenarından salyası akarken belli belirsiz titreyen dudakları her şeyi özetliyor, “On beş kişiydiler vermedim. Zorla aldılar.”

Diğer odada azalan oksijenle ters orantılı olarak artan horultular içinde kâbus gibi geçiyor bütün gece. Tahammül edilmez bir osuruk kokusu uyandırıyor Erdal'ı. Yirmi kilometrelik intikalden gelmemiş ki bok kokusu ev sıcaklığı hissi versin. Koşarak gidip açıyor pencereleri, "Öz yurdunda garipsin amina koyayım". Bakıyor ki uyanan yok, şöyle bir gerinip Marantz kasetçaların önüne gidiyor. Biraz karıştırdıktan sonra eski bir kaseti seçiyor. Taaa ortaokuldayken dinlediği ilk Rock albümü, Deep Purple In Rock. Birinci yüzünün başında kaset. "Speed King" diye gülümsüyor Play tuşuna basarken. Ritchie ağlatıyor inletiyor bağırtıyor gitarı şarkının girişinde. Deep Purple'ın Rock grubu olup olmadıklarını soranlara cevabı bu. Uyanıyor herkes.

"Kalkın lan!"

Kahvaltı falan derken kızlar geliyor. Fabrikasyonmuş gibi hepsi birbirine benziyor. İçeriden sevicecek gibi değiller. Yaş günü kitlesi kaynaşmaya başlayınca yerlileri koloniler halinde incelemek mümkün hale geliyor. Bir tarafta dişiler, diğer tarafta erkekler çalışmalar başlıyor.

Ne kadar mantıklı kararlar verdikleri izlenimini yaratmak isteseler de içgüdüleri daha güçlü kadınlar. Bir şeyler onlar adına gerekli kararları almış zaten. Hayal dünyasında kendilerini kaybetmeleri zor. Birinci aşama ikinci aşama üçüncü aşama, bildikleri bir yolda yürüyorlar. Yere basan minik ayakların gerçekten neye bastığı tartışma götürür öte yandan. Bir seçim yapmaları gerektiğini düşünüyorlar da doğa o seçimle oynamak için seferber olmuş.

Onlar için hangi anlama geldiği meçhul, bazıları cesurları sever. Bazıları yavaşakları, diğerleriyle onları yanında gezdirenleri veya taşıyanları. Demek ki hepsi dekorla kandırılıyor aslında. Gerçekten ne yaptığını bilen yok aralarında.

Cesurlar derken, içgüdülerinin hazmettiği kişiler karşısında sarsılmayanlardan bahsediyoruz. Yavaşaklarıysa yürüyen merdivenlerde çok görmüşsünüzdür. Ataları koyun olduğu için mi bilinmez bu durumdan hoşlanan bir karının arkasına geçip kendilerini bacak siken köpek duruşuyla ifade ederler. Son tür olan ayıarsa 7/24 kadınların yürütücüsü olmaktan zevk alırlar. Garip bir durum olarak, yürütenden çok yürütülenin varlığı buna bağlıdır. Olur da yürütücüsü yanında yoksa ne yapacağını bilemez. En azından geçici bir yürütücü bulana dek başı kesik tavuk gibi amını gezdirir. Geçici yürütücüler çoktur bu yüzden. Boş kalmış bir ağaç kovuğu bulmak ümidiyle aranır dururlar. Tabii, kovuk var kovuk var. Bazı kovuklar aile saadeti satar, diğerleriyle aslında birisi olunduğu duygusunu.

Daha on sekizinde kelleşmeye başlamıştı Piç Mustafa. Dikkat çeken tek yeri kadın kalçalarıydı. Hayalleri vardı ama vazgeçmezdi erkeklik taslamaktan. Yıldırıyor hiçbir şey gözünü. Yaş günü partisi çok mühim. Elinde olmadan kırıtarak gidip pikaba bir plak yerleştiriyor. Figürlerini baş ağrılarına neden olacak kimsenin tekrarlayamayacağı çılgın bir dansa başlıyor. Nasıl bulmuşsa bulmuş Abba'nın plağını onca albüm arasında. Dancing Queen çalıyor. Dışarısı günlük güneşlik ama perdeleri sonuna kadar çekili evde mum ışıkları eşliğinde romantik bir akşam yaşanıyor. Eşek-kadar-adam yaş günü partisi tüm hızıyla devam ediyor.

Masada neli olduğu belli olmayan ufak pembe mavi bir pasta var. Biraz daha yakından bakınca görülen kahverengi çıkıntılar çikolatalı olduğu hissini veriyor. Isırınca alınansa bambaşka bir tat... nahoş bir tat. Can havliyle saldırılan bardaklardaki köpek öldüren votkası insanın gözlerini yaşartıyor, kör kör öksürtüyor.

Ne kadar az önce kokain çekmiş gibi kendinden geçerek dans etse de bir kızın gözünün içine bakıp "bir kere versene" diyemez Mustafa. Yüreği yetmez buna. Yardımcı olması için birkaç kere Erdal'dan destek almış bu yüzden. Her seferinde Erdal'ın tavsiyesi "Seks yapın rahatlayın. Sonra tartışın." olmuş. Şimdi de kaldırmış kızlardan birini dansa kötü bir İngilizceyle flört ediyor. Bazıları Türkçesini diyemez ya söylemek istediklerinin, işte aynen öyle. Yiyemediğin boku başkasının eliyle yemeye çalışmak... al sana hayat hikâyen.



Tren iyice hızlanmış. Tıkırtılar kesintisiz, birbirine çarpan metal levhalar çığlıklar atarak insanın içini gıcıkıyor. Korkutan bir ciddiyetle sanki belasını arıyor. Tehlike arttığında içi rahatlar Türklerin ya, Erdal da sızmış Taner gibi horul horul uyuyor. Keyfi rüyasında kaçmış bu sefer. Saatlerdir bir o yana dönüyor, bir buyana dönüyor. Durum ciddi olmalı ki

Bir Zamanlar Avrupa

uyanmadan rüyasında uyanıyor. Bilinci yerinde ama hareket edemiyor. Korkmuyor korkmamasına da ne yapacağını da bilemiyor. Amacıbol değil ki desin “Ordular ilk hedefiniz Akdeniz”. Biraz daha debelenip sıkılıp gaipten gelen bir sesle ter içinde uyanıyor, “Tecavüz eder Erdal’ım bu haspalar sana!”

Tıkır tıkır tıkır... Tıkır tıkır tıkır...

Sanki dün olmuş gibiydi. Unutamamıştı o anı. Hem annesi hem de babası çalıştığı için evlerinin büyük bahçesine veda edip bir iki kilometre uzaktaki anaokuluna gitmek zorunda kalmıştı. Tek başına yetiştigiinden daha olgundu diğer çocuklara göre. Çocukça şeyler için hiç vakti yoktu. Canı çok sıkılıyordu orada.

Her günün en kötü zamanıysa hikâye saatiydi. Seçilen masallar ona hakaret gibi geldiği için her seferinde dinlemeyi reddederdi. Cezaların her türlüünü tatmıştı bu yüzden daha genç yaşta. Köşede durma cezası, sorunlu çocuk odasına gönderilme cezası, anaokulu müdüründen nasihat işitme cezası... en yaratıcısı, “Siktir git yatakta uzan” cezası. Kafası çalışsa da naif bir çocuktü. Ona ödöl gibi gelirdi bu cezaların hepsi.

Sadece bir seferinde diğer çocukların bayıldığı bir şey ona ceza gibi gelmişti... yaş günü kutlamaları. Önce onu masanın başına yerleştirdi hocası pirzola gibi dövölmüş de büzölmüş gözüken dudaklarını titreterek. “Burada dur Erdalcım, bir kere de uslu ol”. “Usluyum ben...” diye düşünmüştü Erdal, “...ama sıkılıyorum sizden de okulunuzdan da”. Bitsin bu ıstırap diye üflemişti mumlara. Gönölsüz üfleyince hiçbirisi sönmemişti gülmüştü herkes onunla beraber. Bitti bu iş deyip basıp gitmek için başını kaldırınca bir de ne görsün! Bir karış boylarıyla ben diyeyim on siz deyin yirmi kız çocuk minicik adımlar atarak buna doğru yürüyorlar zombiler gibi. Beyin yemek geçmiyor akıllarından, ne yapıp edecek birer öpücük alacak hepsi. Tüyleri ürpererek hatırlardı Erdal o günü. “Hayranlarımın ilk saldırısıydı” derdi. Şükrederdi, “Allah’tan ibne olmamışım o gün korkudan”.

Münih Sınırı

“Uyunmuyor burada amına koyayım” diye homurdanarak Erdal’ı uyandırdı Taner, “Gel birinci sınıfa gidelim. Ben baktım. Hiç kimse yok.”

Birinci sınıf vagonu gerçekten de neredeyse bomboştü. Yine de dikkat çekmemek için kapıya uzak koltuklardan ikisine yığıldılar. Daha beş dakika geçmeden Taner horul horul uyuyordu. Erdal da her zamanki gibi uyumuyordu. Tren misafirlerini yadırgamış gibi “Bu konfor bir önce bitmeli” diyerek gibi sanki ecele gidiyordu. Çok geçmeden beş altı kişilik bir Arap grubu onlardan ilham almış gibi Taner’le Erdal’ın başına dikildi. Yanlarındaki kompartıman görevlisine bir şeyler anlatmaya çalışıyorlardı. Hani anlamak için soru sormaya gerek olmayan durumlar vardır ya, bu da işte onlardandı.

“Çükü şişti orospu çocuklarının bizi burada görünce” diye düşündü Erdal. O kadar güröltüye rağmen hâlâ uyuyan Taner’i dürtüp, “Kalk, yolun sonuna geldik”.

Kompartıman görevlisi önce Araplardan sınıf farkını alıp biletlerini verdi, sonra da bizimkilerin kaçınılmaz olandan önceki son durak olarak uzattığı biletlere bakıp gülümsedi, “This coach is first class. The difference is hundred Marks for two.”

Bir taraftan adamın mükemmel İngilizcesini takdir ederken diğer taraftan homurdanmaya devam eder Erdal, “Ulan kafasını sikeyim. On beş dakika için yüz Mark veriyoruz.”

Hem suçlu hem de güçlü tabii Taner. Hiç sesi çıkmıyor. Ellişer Markı toka edip dönüyorlar ait oldukları yere. Fakat o da ne, yoksa geldiler mi Münih’e, “Geldik galiba?”

Olayların gelişme hızıyla sersemleyen Taner gördüklerine inanmayı reddederek, “Geeldik.”

Aceleciliğinden eser kalmamıştı trenin. Aheste ilerleyerek şehrin girişini artlarında bıraktıklarında vagonda fazla yolcu kalmamıştı. Bizim Türkler haricinde sadece bir başka Arap grubu vardı. Bunlar birinci sınıf vagon sevdalılarına göre daha gençti. Amerikan varoşlarındaki zencilerin modasıyla kesilmiş saçları çöle uygun tiplerine hiç uymuyordu.

Kararlıydılar ama sadece görünüşte değil aynı zamanda zihinsel de bir değişim geçirmek istiyorlardı. Bir tanesinin eski bir kuyruk acısı vardı herhalde. Elinde kelebek çakı, bizimkilere ters ters bakarak artistik hareketler çekiyordu. Amaç korkan yüzler görmektir, belli oluyordu.

“Çok zor koçum” dedi Erdal gülümseyerek. Taner daha da umursamaz bir tavırla şöyle bir elini soktu çantasına ve bir ekmek bıçağıyla geriye döndü. “Ne olur bir pislik yapın da aminize koyayım” der gibi otuz santimlik bıçakla tırnaklarını temizlemeye başladı. Beti benzi attı serserinin. “Siker bunlar benim belamı” diye düşünerek bastı gitti bir sonraki durakta.

“Sanki bir durak önce indi orospu çocuğu?” dedi Taner.

“Bana da öyle geldi”.

Bavyera’ya geri dönmüşlerdi. Hayatta sık sık olur ya tam bir daire çizdikleri için bir an gittiklerini mi geldiklerini mi anlayamamışlardı. Onlara yol gösterebilecek tek şey insanların kültüre göre değişmeyen tarafıydı. Birden aslında bir yerlere gitmek için değil, bir yere, herhangi bir yere kök salmak için yaratıldıklarını bütün benliklerinde hissettiler. Yapabilecekleri tek seçim kök salarken uyanık veya uyuyor olmaktı. Bunun dışında nerede neden kök saldıklarının hiçbir önemi yoktu. Birkaç dakika sonra her derin bir gerçeği anlayan kişi gibi onu çabucak unuttular. Her şey normale döndü.

Önce eski Youth Hostel’larına uğrayıp kendilerine kalacak bir yer ayarladılar. Sonra da tanıdık meydanlarda biraz dolaştılar. Ünlü guguklu saat meydanındaki birahanelerden birine oturdular. Hâlâ marka olayına alışamadıkları için, kibarca ne istediklerini anlamaya çalışan garsona “Two beers” demekle yetindiler.

Halinden sadece o kadar İngilizce bildiği belli olan garson “Tamam” der gibi kafasını sallayıp ortalıktan kayboldu ve elinde iki bira kupasıyla geriye geldi. Çoğu kişiyi tedirgin eder konuşmamak. Oysa sessizlik rahatsızlık veren bir sessizlik olmak zorunda değildir. Doğasında tam tersi, rahatlatmak vardır. Bir süre hiç konuşmadı bizimkiler. Varlıklarını ayak oyunları ile tasdik etme ihtiyacı duymadılar.

Sandalyesine iyice yaslanıp sağ kolunu öteki sandalyenin sırtına dayadı ve meydanı seyretti biraz Erdal. Artık turist gibi bakmıyordu çevresine. Sanki Münih’in yerlisiymiş gibi, her günü orada geçiyormuş gibi bakmadan izliyordu güneşli bir günün tadını çıkarmaya çalışanları. Derken, görmezden gelemeyeceği bir şey dikkatini çekti. Yaşlı adamın birisi seyrek sarı kıllarla rötuşlanmış çelimsiz bacaklarını tüm komikliğiyle sergileyen bir milli kıyafet giymişti. Üstü işçi tulumu gibi, altıysa izci şortu gibi tek parça bir şey. Yeşil dokunuşlar içeren siyah renkli kostümünü beyaz bir gömlek ve tüylü bir şapka tamamlıyordu. Tıpkı Türkiye’deki bakımsız Tarzanların Kültigin kıyafetleri altındaki durumları gibi insana sünnet çocuklarını hatırlatıyordu.

Çantasından fotoğraf makinesini çıkarıp adamın önünü kesti, “Photo?”. Alışık zaten adam böyle durumlara ki poz bile verdi. Nerde Siegfried nerde bu? Daha çok Mime’ye benzeyen karakter ilgi çekmesine şaşırıyordu. Selfie öncesi çağlar tabii bunlar. Daha birisinin fotoğrafını başkası çekiyor. Fotoğrafı çekenin onda gördüğü bir şeyler oluyor. Fotoğrafı çekilen götüne göbeğine aldırmadan komik pozlar vermeye çalışmıyor. Pozların zihinlerde istemsiz hareketlere yol açan karşılıkları olmuyor.

“Heidi’nin dedesi gibiydi herif”.

Sanki ilgilenecek daha mühim bir şeyler bulmuş gibi önündeki gazeteye bakarak, cevap vermiyor Taner.

Birden eski sevdası geliyor Erdal’ın aklına, garsona bir işaret çekip, “How can we get to the Königstraße?” diye soruyor. Belli ki hatırlıyor bizimki daha önceki ziyaretten orada jeolog çekici satan yerlerin olduğunu. Mevzuyu çakıyor Taner de ama fazla ilgilenmiyor konuyla Erdal’ın birazdan vazgeçeceğini düşünerek. Bir de hâlâ aklında masa lambaları. Sessizce alıyor intikamını yavaşça kaynatarak Erdal’ın içinde olduğu kazanı.

Bir Zamanlar Avrupa

İlginç bir şekilde Barış Manço'ya benziyor garson. Aynı saçlar. Aynı bıyık. Aynı yüzükler. Tıpkı onun gibi her şeyi elleriyle anlatmaya çalışıyor. Aynı dertten mustarip olduğu için, Erdal da elleriyle anlatmaya çalışıyor derdini. Uzaktan birisi onlara baksa der ki dilsiz iki kişi hararetle bir konuyu tartışıyor.

“How can we get to the Königstraße?”

“Ich weiß es nicht”

“How can we get to the Königstraße?”

“Ich weiß es nicht”

“How can we get to the Königstraße?”

“Ich weiß es nicht”

Sonunda boş veriyor Erdal, “Hay anasını satıim, derdimizi anlatamadık bir türlü”.

Şak diye geriye dönüyor onu duyan garson, “Ağabey, neden Türk olduğunu söylemedin?”

Basıyor ikisi de kahkahayı.

“Ne var ne yapıcan Königstraße’de?”

Taner veriyor cevabı, “Fosillere meraklı bu. Jeolog çekici alacak.”

Durumu bir Türk’e yakıştıramadığını belli eden bir yüz ifadesiyle garson, “Haaa, vardır orada öyle şeyler, evet.” Kayboluyor ortalıktan üç beş dakikalığına ve elinde bir sürü gazeteyle geriye dönüyor... Türk gazeteleri. “Ağabey, salaktır bu Almanlar. Kültürsüzdür. Siz bu gazetelere bakın biraz. Akşam işiniz yoksa sizi biraz gezdireyim.”

Erdal’la Taner aynı anda, “İşimiz yok. Geliriz.”

Hoşuna gitmiş belli, içtiği biranın markasına bakıyor Erdal, Spaten-Franziskaner-Bräu, “Acayip bir biraymış bu ya. Bir tane daha alayım.”

“Halis Spaten ağabey. En iyisidir.”

Bir birayla zaten sarhoş olmuş Taner, “Ben istemem. Çiklet çiğniyorum.”

Ona takılmadan edemiyor Erdal, “Sigarayı bırakmak için çiğner millet o çikleti. Sen çiklet bağımlısı oldun!” Cevabı beklemeden sanki bütün gezinin amacı buymuş gibi yerinden fırlıyor, “Hadi bakalım, Königstraße’ye!”

“Hay, amına koyiiim. Sıçtın bütün gezinin içine!”

Bir turist bürosuna uğrayıp şehrin haritasını alıyorlar. Bakıyorlar biraz. Her zamanki gibi “Yön duygun yoktur senin” derken buluyor Taner Königstraße’i. Parmaklarıyla mesafeyi ölçerek, “İki yüz elli metre var”.

Tek kelime etmeden yürüyor Erdal. Birazdan muradına ereceğini düşündüğünden çok mutlu. Yüz elli metre... yüz metre... elli metre... ve köşeyi dönünce... Köln’deki çakıcı sokağını andıran bir yer. Suratını ekşitip homurdanıyor, “Yoktur burada çekiç mekiç”.

Ona cevap vermeden biraz etrafına bakınıyor Taner. Tek gözü olanın kral olduğu memlekette yetişmiş, gerçeği kendi başına bulabileceğini düşünüyor. Çok sürmeden dikkati dağılıyor arzu nesnelerini görünce. Yine almış eline bir şeyler kokluyor.

“Kesin itlik var senin soyunda”.

Biraz daha sağına soluna bakıp oflayıp pufluyor Erdal, “Yok bur’da öyle şeyler”. Az önceki heyecandan geriye bir şey kalmamış, Taner’in arayışlarının bir parçası olmuş. “Bak, burada da lambalar var” demesine kalmıyor, Taner geliyor iki elinde iki lambayla. Istirap içinde hangisini alması gerektiğine karar vermeye çalışıyor. Yazacak hiçbir şeyi olmayan bir yazarın ömrünü kalem kâğıt seçerek tüketmesine benziyor.

“Ulan, bir lamba seçemedin. Bu gidişle evde kalacaksın.”

Parlak renklere kanmış Taner, “Sarısı güzelmiş” diye mırıldanıyor.

Tam ona kıllık olsun diye “Kırmızı da fena değil” der demez irkiliyor Erdal. “Ulan...” diyor “...şimdi bu düşünür kırk beş dakika kırmızı mı sarı mı diye”. İş i laf kalabalığına getirip bitirmeye çalışıyor, “Sarı iyi sarı”.

Avare geçen saatlerden sonra akşam çöktüğünde birden hatırlıyor Taner, “Lan Barış Manço’yla randevumuz vardı!”

“Neredeydi o birahane?”

“İyi soru... neredeydi o saat kulesi?”

“Yön duygun iyiydi oğlum senin?”

Biraz arıyorlar ama bulamıyorlar bir türlü şehrin en ünlü meydanını tıpkı Thames’i Londra’da bulamadıkları gibi. Nedense herkesin buldukları onlara yasak, kimsenin bulamadıklarıysa serbest. Vardır herhalde bunun bir anlamı. Barış Manço’yu mahcup etmekten utanarak Youth Hostel’in yolunu tutuyorlar. Erken yatmak istiyorlar. Yarın büyük gün ne de olsa. Dönüş yolculuğu asıl şimdi başlıyor.



Yolculuğun başındaki açlık kültürleri olmuş. Adını koyamadıkları bir nedenle sabah erkenden yola çıkıyorlar. Yemin etmişler bir kere, ne gerekiyorsa yapacaklar düşünmeden. Dağ ona gelmeyince o dağa gidecek kadar kafası çalışmış ama sürgün düşünce Muhammet bile çekirge yemiş, bulamamış başka bir çare. Derin içgüdüleri insanın, nedenine fazla kafasını yormadan yaşamaya çalışıyor. Ne gerekiyorsa yapıyor.

Sırtlarında koca asker çantaları, ceplerinde biletleri şehirde son turlarını atıyorlar. Planları belli. Trenin kalkmasına bir saat kala girecekler büyük bir süpermarkete, alacaklar uzun yolculukları için gereken her şeyi. Baştaki gezi heyecanı yerini onu bitirme sabırsızlığına bırakmış. Eve dönmekten başka bir şey geçmiyor akıllarından. Anlamışlar sonunda onlar da yeninin ne kadar kolayca eskidiğini, eskinin yeni gibi tekrar tekrar dirilebileceğini. Geldikleri yer yeni artık onlar için. Gittikleri yer değil.

Hinzır hayat sonun yaklaştığını anlayınca can havliyle zamanı yavaşlatıyor. Bir ihtimal daha var diyen saatler bir türlü geçmiyor. Ayık olsalar belki kanacaklar ama sarhoşluk her teşebbüsü boşa çıkarıyor. Hiçbir şey fikirlerini değiştiremiyor. Öylece aldırmaksızın bekliyorlar. Münih kederli. İstanbul sevinçli.

Sonunda geldi saat! Çakır keyif açıyorlar bir süpermarketin kapısını kovboy kasabasındaki salona giren yabancı hesabı. Büyüğünden bir alışveriş arabası önlerinde bir süre ilerleyemiyorlar. Türk ve Çerkes güçleri yakınsak değil! Artık, açlık günlerinde kime ne daha çok koyduysa herkes ona göre hareket ediyor. Bir karambol, bir de soluna dönüp bakıyor ki Taner, Erdal yok. Çok bekletmiyor ama bir dakika sonra geliyor elinde koskoca bir domuz pastırmasıyla.

“O ne oğlum, kim yiyecek onu?”

“Siktiret, veririz artanını halka”.

Yavaş yavaş doluyor alışveriş sepeti. Pastırmanın yanına İtalyan peynirleri, Alman ekmekleri atılıyor. Tam bu kadar yeter diyeceklerken, bu sefer de Taner kayboluyor. Münih hatırası bitki çaylarıyla geliyor birkaç dakika sonra. Onu gören Erdal coşuyor yine, Rus votkası, İsveç votkası, votkayla iyi gidecek meyve sularını atıyor Taner’e, “Tut lan, düşmesin!”. Çocukluğunda tabağında yemek bıraktığında onu bulamayanlar var duygusal şiddeti uygulanmış Taner’e, maymun gibi

bir o yana bir bu yana sallanıp hepsini havada yakalıyor, “Atma lan! Düşecek şimdi, yazık olacak.”. O da sarhoş ama daha akıllı, “Dur lan!” diyor, “Kim taşıyacak bunları?”

Gülüyor Erdal esneyerek, “Sen de haklısın” ve istifini bozmadan ilerliyor elektrik aldığı bir kasiyere, “Guten Abend”.

“Ulan, azdı herif yine”.

Markları toka ettikten sonra Amerikan savaş çantaları savaşmak yerine sevişmeyi seçmişçesine erzakla doluyor.

“Ulan, hatunu mutlu edemedi ayrıyoruz Almanya’dan” diye düşünüyor Erdal, “Tschüss”.

Konu hakkında bir fikri olmayan kasiyer monoton bir sesle cevap veriyor, “Tschüss”.

Yüklerinin ağırlığından iki büklüm süpermarketten çıkıp, sendeleyerek tren istasyonuna doğru gidiyorlar. Dayanamayıp çantaları yıkiyorlar yolun ortasında bir bankın üstüne, birer tane tellendiriyorlar. Birazdan geride bırakacakları Almanya onlara yürek ağrısı vermiyor. Keyif sigarası içiyorlar. Birkaç dakika sonraysa, hadi bakalım tekrar yola!

Tam peronu bulmuşlar trene binecekler, uzaktan birisi onlara el sallıyor. Yüzünde sanki kaybettiği bir şeyi bulmuş gibi bir sevinç, heyecanla hızlı adımlar atarak onlara doğru yürüyor.

Taner, “Bir Çinli daha geliyor galiba?”

Gözlerini gelen kişiye dikip bekliyorlar derdi ne diye. Uzun kahverengi saçlı, rahat giyimli, orta boylu birisi. Herhangi bir ülkeye ait olabilecek şekil şemailin sahibi onları biraz daha süzüp konuşuyor, “Türk müsünüz?”

Sorunun salaklığından rahatsız omuzlarını silkiyor bizimkiler, “Eh?”

Sanki bizimkiler çok önemli bir şeyden habersiz gibi kendisini önemseyerek, “Savaş çıktı. Birlikte olsak daha iyi olur.”

Büyük bir umursamazlıkla “Eski haber” bile demiyor bizimkiler, “Farketmez. Kompartıman boş.”

Taner’in misafirperverliğini kuralları söyleyerek dengeliyor Erdal, “Yalnız, sigara içerim ben. Sonra rahatsız oldum falan deme.”

Arsız bir sırtışıla gizlemeye çalıştığı gerçek düşüncelerinin farkedilmediğini ümit ederek çaresizce başını sallıyor yeni gelen. Bizimkilerle birlikte kompartımana doğru yürürken düşünüyor, “Adımı bile sormadılar”. Onu dinleyen yok ama yine de belli belirsiz mırıldanıyor, “Süavi”.

Yeni gelen onlara alışmaya çalışırken, Erdal’la Taner’in rutini hiç değişmiyor. Onlar kimseye uymaz, dünya onlara uysun isterler. “Çevre mi genler mi?” sorusunu soran aptallardan birisi onları görse herhalde sonunda cevabı bulmuş gibi çılgılığı basardı, “Genler!” diye. Her zamanki gibi başlıyor yolculukları. Taner’in sarı lambası durakta terkedilmiş. Erdal gülerek tadını çıkarıyor bu anın. Taner küfrediyor ama sanki duraklara bırakmak için almış o da lambaları. Alışmış Erdal’ın eşek şakalarına artık. Yeni gelen anlamakta zorluk çekiyor onları. Bir gözü dikkat çekmesin diye çabucak rafa yerleştirdiği çantasında yavaş yavaş uykuya dalıyor.

Tokluk

Macaristan

Almanya çoktan geride kalmış, Macaristan hızla yaklaşıyor. İyi bir uykudan sonra hepsi zimba gibi. Süavi'nin gözü Erdal'la Taner'in çantalarında, sesi çıkmıyor. Bizimkilerin gönlü zengin, Taner hazırlamaya başlamış bile ekmek aralarını. Erdal kokteyllerle ilgileniyor. Scotch ne bilmemenin verdiği cahillikle en iyi votka kokteyli formüle etmeye çalışıyor. Misafirleri yanında yiyecek olmadığını söylediği için, açlık nedir bilenler onun karnını tok sırtını pek tutuyor. Çavdarlı ekmek içinde hardala yatırılmış domuz pastirmasının üzeri İsviçre peyniriyle örtülür örtülmez bir tane uzatıyor Taner, "Al!" Erdal da bir bardak kokteyl uzatıyor açık mor renkli, votkası bol, karadutu az, "Yarasın!"

Sanki Süavi birazdan olacakları bilemezmiş gibi gülüyorlar, "Şimdi gelir Zeki'yle Metin". Nitekim iki kondüktör onlara doğru yaklaşıyor koridorun öteki ucundan zayıf vücutlarının kemiklerini şıkırdatarak. Yine birisinin elinde tahta bir kutu, diğerinde de bir sürü mühür, damga var. İnsan düşünmeden edemiyor, aptallığın da bir standardı var, akıllılığın da.

Aile terbiyesi görmüş kızlar gibi bacaklarını bitiştirip karşılına oturuyor. Bir nefes alıyor, sonra "Vizum?" diyor kutulu olanı gülümseyerek. Bu sefer artistlik yapamıyor bizimkiler, "Vizum!"

Gidiyor Marklar. Geliyor vizeler. Zeki'yle Metin'in yüzlerindeki mutluluğu görmek... dünyaya bedel. Aynı mutluluğu bir daha sadece askerdeyken görecektir Erdal. İstihkâm sınıfından havacılığa geçince nedense ona verilmeyen üniformaların peşinde koşarken. Yanından geçen araçlardakilerin heybetli görünüşlerinden dolayı içinde mühim bir şeyler olduğunu zannettikleri hangarların birisinde ona anasının ak sütü gibi helal olan aynalı potinini ve mavi kısa kollu gömleğini araklarken.

Artık, üniforması olsa da ibnelik olsun diye onu ceza alana kadar giymeyecek, istihkâmcı gibi dolaşacaktı aylarca. O zerre kadar rahatsız olmazken, her sabah nizamiyede bir istihkâmcının hava harp okuluna neden geldiği anlaşılmaya çalışılacak. Senenin muayyen gününde üniforması yenilenen komutanlara bakacak, al al olmuş yanaklarıyla memeleri ilk defa avuçlanmış genç kızlar gibi sevinç iniltileri çıkararak odalarına gitmelerini izleyecek. Üniformasını taaa terhise doğru, o da havacı teğmen olduğu anlaşılın diye giyecek. "En azından bizim berber havacı olduğumuzu bilsin" diyecek.

Nereden bilsin böyle ufak şeylere tamah eden insanları göreceğini hayatta. Sıkılıyor, sağa sola bakınıyor, geçen seferki gibi kötü giysilere bürünmüş seksi bir hatun var mı diye arıyor. Kimseyi göremeyince keyfi kaçıyor. Bir şey görmüş bu Macarlarda ama ne olduğunu anlayamıyor. Tarihi bir an olduğunun farkında değil, ömrünün yarısı Macar dilberleriyle geçecek ama bunu daha bilmiyor. Aç besleyen Taner'e bakıyor, "Ulan, amma yufka yürekli bizimkisi. Zeki'yle Metin'e bile ekmek arası yapıyor." Neredeyse pantolonlarına akıtacak Zeki'yle Metin. Gözlerinden yaş geliyor sandviçleri alırken. Titremeler geçiriyor birisi. Gülüyor Erdal, "Hayatının orgazmı oldu bu amına koyayım" diyor.

Kondüktörleri yolcu ettikten sonra devam ediyor bizimkiler votka partisine. Onun için biraz zor olsa da Süavi de eşlik ediyor onlara. Bir hastalığı var. Yatarak devam ediyor yolculuğuna. Bazen tren karanlıkta ilerlerken sendeleyerek kalkıyor. Arkasını bizimkilere dönüp camın önüne geçiyor. Yolun kenarından gelen geçene karşı sikine bir merhem sürüyor. Sürer sürmez zor atıyor kendisini koltuğa. Ahlıyor ofluyor. Bir bizimkiler aç doyururken uyanık. O zaman hiç bitkinlik yok puştta.

Bardağını uzatıyor hemen yeniden dolum için, "Teşekkürler arkadaşlar. Siz olmasanız aç kalmıştım."

Taner, "Sıkıntı yok. Biz de gelirken aynı durumdaydık."

Erdal, "Sağolsun bir Alman işçi doyurdu bizi de".

Bir Zamanlar Avrupa

Hani aradığınızı uzun süre sonra bulunca pek tat vermez ya, yolculuk da tokken daha sıkıcı. Bitse artık der gibi bakıyorlar birbirlerine. Ne zaman kompartımanlarının önünden içeride çekilen ziyafete şaşırarak bakan birisi geçse, mutlaka elinde sandviç ve votka kokteyliyle geri gönderiyorlar. Eskiler pek yerinde durmadığı için “Türkün geçtiği yerde ot bitmez” demiş ama aslında “Türkün geçtiği yerde aç kalmaz” demek lazımmış.

Yugoslavya

Anladılar ki savaş devam ettiği için yine Yugoslavya’dan geçilmeyecek. Bir durak var ama Sırlardan kurtulmadan önce. O da yetiyor onlara. Nedense ses çıkarmadan duran tren bütün dikkatine rağmen farkedilmekten kurtulamıyor. Bir türlü kalkmıyor artık ne oluyorsa. Ne olduğunu anlamak için diğer vagondakileri kontrol ediyor bizimkiler. Hayatlarında ilk defa korkudan titreyen birilerini görüyorlar. Bir yolcunun korkusu bir virüs gibi kolayca diğer yolcuya geçiyor. Artık, cesarettten mi aptallıktan mı bilinmez, bu durumdan tek etkilemeyen bizimkiler.

Uzaktan gözüken kondüktörler bir kompartımandan diğerine geçtiklerinde mutlaka bir patırtı kopuyor. Yolcular bunlara dert anlatmaya çalışır gibi bağışıp duruyor. Ortaokulda çeteler sınıftaki diğer öğrencileri taciz ederken sakın sakın bekledikleri gibi bekliyor bizimkiler. İyice hasta olmuş Süavi’ye. Hiçbir şey umurunda değil. Ayaklarını uzatmış karşısındaki koltuğa, üzerine çekmiş battaniye gibi montunu, uzandığı yerde bekliyor Sırlarla çarpışmayı. Trene binmeden Erdal’la Taner’e Türk olup olmadıklarını sorduğu andaki telaş yok yüzünde. Sanki gözü tutmuş bizimkileri. “Onlar halleder nasıl olsa” diye düşünüyor. Aklındaki tek şey tren hareket ettikten sonra başlayacak bir sonraki votkalı sandviç partisi. Parti başlamışçasına keyifli bir uyuşukluk içinde yeni merhem sürülmüş sikiyle oynuyor usul usul.

Dakikalar geçiyor. Tam onlara kimsenin uğramayacağını düşünerek rahatlamışlarken, kompartımanın kapısı açılıyor. İki kondüktör ne ayak olduklarını anlamaya çalışır gibi onlara bakıyor. Gerçi kondüktörden çok polise benziyorlar. Birisi kelleşmeye başlamış, tostombul vücuduyla döne yuvarlana yürüdüğü koridordan kendisini yine dönerek içeriye atıyor. Pis pis sırtıyor istifini bozmadan. Cinayet öncesinde konsantrasyonu bozmak istemiyormuş gibi hiç konuşmuyor. Pespembe suratı, alnına dökülen birkaç tel saçtan ibaret komik perçemiyle dünyaya ibnelik yapmak için gelen birisine benziyor. Diğerleri yakışıklı birisi. Elleri vücudunda geziniyor durmadan filmlerdeki tecavüzcülerin ceplerindeki uyku haplarını aramaları gibi. Zengin kompartımanına girdiklerini anlamış olacaklar ki gevrek gevrek gülererek soruyorlar, “Pasport?” Bizimkiler tam ona pasaportları uzatacakken tombul olan çoktan el atmış gözüne kestirdiği çantalara. Amaç hırsızlık orası aşikâr. Bir şeyler arıyor da arıyor ama bir türlü bulamıyor... sigara? Fırılıyor Taner yerinden. Yedirir mi hiç Türk ganimetlerini devşirmeye dönmeye, “Passports are here, man!”

Patlak lastik hava kaçırır gibi gülerken bir eli hâlâ Taner’in çantasının içinde onu taklit ediyor, “Maaan”. Sonunda bir deodorantı avuçlayıp çekiyor içeriden. Sırtmaya devam ederek, spreyi sıkıyor havaya. Kokluyor. Bir daha sıkıyor. Bir daha kokluyor. Erdal’ın çantasına bakıyor biraz da. Göz teması kurmasına rağmen Erdal da en ufak bir reaksiyon olmayınca vazgeçiyor, Süavi’nin çantasını alıyor eline. Uyanmış çoktan Süavi. Hastalıktan hiç iz kalmamış yüzünde. Ağzı açık ne diyeceğini bilemiyor. Yalvarır gibi Erdal’a bakıyor. Erdal’ın ifadesiz suratıysa net, “Anan güzel mi senin?”

Tostombul bir şey aramıyor bu sefer. Tersine çevirip çantayı döküyor içinde ne varsa. İcadından önce Reality TV izlermiş gibi bakan bizimkilerin tek eksiği patlamış mısır. “Hasiktir” diyerek bakıyorlar ganimetlere. “Ulan, hani yiyecek bir şeyi yoktu bu ibnenin?” diye düşünüyorlar. Düşmeye devam ediyor çikolatalar gofretler krakerler.

Bunları da beğenmiyor ama Tostombul. Sanki diyetteymiş gibi dökülenlere bakıp küfrü basıyor, “Bog te jebo!” Arkadaşları arasında en bilenen huyu real-time performance management Erdal’ın, Süavi’nin foyasını ortaya çıkardığı için hemen ödüllendiriyor mutsuz tombulu. Çıkarıp içinden sadece bir tane aldığı Pall Mall paketini, ona veriyor. Memnun bir gülümsemeyle sigaraları alan Tostombul havaya Taner’in deodorantını sıkıp koklamaya devam ediyor. Sıkıp sıkıldığı yere gidiyor. Koklayıp bir daha sıkıyor, bir daha yürüyor. Yavaş yavaş olay mahallinden uzaklaşıyor. Komünistlik başa bela. Görmemiş garibim herhalde böyle koku daha önce. Başka zaman olsa savaş mavaş diye çekinmez “Ver lan deodorantımı” diye onun peşinden koşardı Taner ama şimdi gözleri takılı Süavi’nin erzaklarına düşünüyor, “Amına koydum ulan. Erzak muayene komisyonu başkanı olmazsam ben de Edirne’ye kadar.”

Diğer kondüktör diyecek bir şey bulamıyor Erdal'la Taner'e. Uzatıyor pasaportlarını. Etkilenmiş onların korkusuzluğundan. Ancak, tam çekip gidecekken birden duruyor. Bozuluyor Süavi'nin yatarak pasaport uzatmasına. Hakaret sayıyor bunu anlaşılan. Çekiyor tabancasını Yeşilçam kötü adamı tarzıyla "Ulen!" der gibi, sokuyor Süavi'nin ağzına iyi mi! Daha Tarantino falan yok. Ondan ağza silah sokumu görmemiş daha önce bizimkiler. Kıpırmızı kesilmiş Süavi. Yine bizimkilerden delikanlılık bekliyor. Çantalarını kurtaran adamlar onu da kurtarır diye düşünüyor. Umurunda bile değil ama bizimkilerin. Taner çantasının içindekileri kontrol ediyor zayıfatı anlamak için. Erdal'sa eğer Sırp hızını alamayıp Süavi'yi vurursa ona kan sıçramasın diye koltuğun ucuna yanaşılıyor. "Ama bazı doğrular vardır her zaman savunulması gereken" der gibi titriyor Süavi Voltaire'i hatırlayarak. Burnundan biraz sümük, gözlerinden yaş geliyor. Süavi'ninkiler tanıdık, asıl bizimkilerin tavırlarına şaşırmış Sırp, "Ulan, mangal gibi yürek var bunlarda. Boşuna sikmemiş bu Türkler ecdadımızı." Anlamış bu kuşun eti pahalı, daha fazla uzatmıyor mevzu. Çıkıp gidiyor.

Belki bir beş on dakika daha geçiyor tren tekrar hareket edene kadar. Donakalmış bu süre boyunca Süavi. Ağzı açık öylece kan ter içinde. Kalbinin atışlarını duymak için stetoskopa gerek yok. Hâlâ kıpırmızı yüzü. Giden ganimetlere mi yansın, yoksa geçirdiği ölüm tehlikesine mi bilemiyor. Tutamıyor kendisini daha fazla, patlıyor, "Ulan, insan yardım eder. Vuracaktı herif beni!"

Bir eli ganimetlerin üzerinde pis pis sırtarak geçen saniyelerin tadını çıkarıyor Taner, "Yatarak vermicectin pasaportu kardeş. Sırpların da gururu var. Tavır koymıydın. Ne demişler, tavır koyana koyarlar gülüm."

"Aynen" der gibi sırtan Erdal koltuktaki çikolatalardan birini alıp, "Zevklerimiz aynıymış" diyor. "Ben de üzümlüsünü severim". Bu sırada saksaforon cilası yapar gibi Süavi'yle göz temasını bozmuyor. İkiye kırıyor çikolatayı, yarısını Taner'e veriyor.

"Gitti amına koyiim hepsi" diye düşünüyor Süavi, sonra da dayanamayıp yine patlıyor, "Ne biçim adamsınız siz ya? Biriniz timsah gibi gözü açık uyur. Diğeriniz İngilizce sayıklar, yok fuck the birds, fuck the bees, fuck the butterflies falan!"

Taner, "Haaa, o yüzden mi öyle köşeye çekilip bakıyordun sen bize bazı bazı?"

Süavi, "Nasıl gördün uyurken?"

Taner, "Ben de aslında gözüm kapalıyken uyanığım kardeş, ondan".

Titreyen elini uzatıyor Süavi gofretlerinden birine doğru azıcık ama eli havada kalıyor. Taner çoktan açmaya başlamış arzu nesnesi olan paketi, "Zevkli çocukmuşsun. Bu harbiden iyiymiş. Vişne likörlü." "Aminıza koyayım sizin" der gibi bir bakış atıp yenilgiyi kabulleniyor, gerisin geriye yatıyor Süavi.



Cam kenarı Erdal'a düşmüştü sonunda. Çoğu kişi için A noktasından B noktasına yapılan bir geçiştir yolculuk. Yolculuğa yolculuk için çıkan pek yoktur. Hafızasındakileri o anki arzusuna göre yeniden düzenleyerek gündelik kaygıları unutmak kolay onun için. Kulağında Paris, Texas gitarının inleyen nağmeleri geceyle kuşatılmış utangaç karaltılara bakıyor. Bazıları sürüden ayrılıp trenin peşinden koşuyor, sonra başka bir sürüye dalıp seviniyor eski dostlarını görmüş gibi. Dik dik ona bakıyor sanki gölgeler. Birdenbire beliren ağaçlarla bin parçaya ayrılıyor, yarasalar gibi her yana dağılıyor gölgeler. Bir yerlere gittiler, kayboldular sanki? Hayır! Bir iki tepe sonra yine bir aradalar. Onu bekliyorlar.

Ormanları bırakıp da şehre gideceği için içi burkuluyor. Gözleri doluyor. Artık, karanlıkta ne görüyorsa onunla göz temasını sürdürebilmek için yavaş yavaş geride bıraktıklarına dönüyor. Ve zifiri karanlık sadece geride kalan. Bir şeyler değişmiş ama. Havayı yer gibi ıslak ağzıyla hırıltılı nefesler alarak kıpırdanıyor. Yüzü yere dönük, gözleri yarı açık. İlk defa öpülecek sevgilinin dudaklarının önündeymiş gibi onun kokusunu içine çekip ağzını açıyor. Dilinin altında titreyen damarların sıcaklığıyla dişleri kamaşıyor, vahşi bir hayvan gibi derin sert bir homurtu çıkarıyor. Saldırgan değil ama terbiye edilmiş bir kurt adam gibi uslu uslu oturuyor. Sevgili burnu dişler gibi olduğu yerde mutlu. Karanlık soğuk bir gecede soba önünde oynaşan çocukların kıkırdadığı bir evde olmanın mutluluğu gibi tüterek yükseliyor.

Trenin titremeleri onu rüyalarından uyandırdığında kompartımanın köşesinde, “Yer yarılrsa da içine girsem” diye dua eden Süavi’yi görüyor. Onda yarattığı terör duygusunun farkında değil, “N’aber?” diyor.

Lisedeyken öğrenmişti düştüğün yere göre değiştiğini, düştüğün yeri aklında değiştirdikten sonra her şeyi kolayca değiştirebileceğini. Aslında ne öğrendiğini anlaması bir ömür sürmüştü. Tepeler arasına sıkışmış, sosyetik faaliyetleri bir caddeye sıkışmış küçük bir şehirdeydi okulları. Okul şehir merkezinin üstünde deniz manzaralı bir yerdeydi. Uzun dönemeçli bir merdivenden inerek şehre geçerken iki dünya arasında kalırlardı. Yetişkinlere tahammül edilmez gelen Araf çocuklar için bir nimetti. Yemek molaları bir saatti. Bir saat sürecektir özgürlüklerinin tadını doyasıya çıkarmak için ortaokuldayken yanından ayrılamadıkları okuldan alabildiğine uzaklaşırlardı. Bıkmışlardı artık yemekhane sırasının sonuna kalıp sade suya hoşaf yemekten, başka yapacak bir şey olmadığı için bir sonraki dersi beklemekten. Zil çalar çalmaz kendilerini bir koşu okulun dışına atar yolun diğer tarafındaki merdivenlerden aşağı doğru koşarlardı.

Onların kanını kaynatan duyguları bilmeyince anlamaz insan. Belki bir başka örnekle anlatmalı heyecanlarını. O zamanlar mektup arkadaşlığı mühim bir şeydi. Hepsinin bir arkadaşı vardı. Normalde İngilizler seçiliyordu ama Erdal ne yapmış etmiş hoşuna giden birisini seçmeyi tercih etmişti. O da İngilizce hocası olan bir Macar’dı, Alexa. Yakın sayılırdı iki ülke. O yüzden epeyi mektup gitmiş, epeyi mektup gelmişti.

Alexa bir trafik kazası geçirdiği için sakat kalmıştı, yürüyemiyordu. İnsan yüzüne baksa bir hüznü göremiyordu. Açık kahverengi rengi, bukle bukle saçları, davetkar bakışları, öpücüğe hasret dudaklarıyla buluş çağındaki bir erkek için en ideal hocaydı. İkisi de ilgilerini çeken şeyler hakkında uzun uzun yazmasını seviyordu. Bu mektupların doruk noktası Alexa’nın bahara merhaba demesi olmuştu.

Manitası da Alexa gibi sakattı. İkisi de tekerlekli sandalyeye mahkumdu. Bu yüzden kışın pek dışarıya çıkamayan Alexa baharın gelmesiyle daha fazla sabredememiş bir an önce bahçeye çıkmak için tekerlekli sandalyesini son hızla sürünce kapıyı kırarak çıkmıştı dışarıya. Hoş, dışarıya çıktın da sonra ne olacak? Engellilere yardımcı olacak çok düzenleme yok o zaman Macaristan’da. Alexa’yla manitası dereden tepeden bin bir güçlkle geçiyor, bıkmadan usanmadan deniyor, muratlarına eriyordu. Tebessüm ederek bu yolculukları gözünün önüne getirirdi Erdal. Gülerek mırıldanırdı, “The little engine that could”.

Alexa’nın kat etmek zorunda olduğu yollar gibi bir türlü bitmezdi şehir merkezine inen merdivenler. Sağa dön, sola dön, birisine yol ver, başkasının yolunu kes, “Ulan, bitti sonunda!” Faydasız da değildi, bu uzun merdivenden hoplaya zıplaya inmek günün bütün stresini alır, öyle bırakırdı öğrencileri halkın arasına.

Sadece bir saatleri olduğundan durmadan bir şeylerle uğraşır, hareketsiz durmazlardı. Soluksuz kalmamak için sanki bir maratondaymış gibi enerjilerini idareli kullanırlar, her dakikalarını bir amaç uğrunda harcarlardı. Caddenin başındaki balıkçıları, kiralık sandalcıları geçtikten sonra önce sollarına düşen Rodim kasetçisinin, sonra sağlarına düşen kitapçının vitrinlerine bakarlardı.

Üzerine bildiğin domates salçasını dökerek yeni bir kebab türü icat ettiğini iddia eden Urfalıya giderler ve o günün bütçesine göre ya kebab ya da lahmacun yerlerdi. Bu sırada pek konuşulmaz, sadece biraz daha sos biraz daha sumaklı soğan istenirdi. Eğer yanlarında ayılar varsa çift porsiyon yiyerek şanlarını korurlardı. Eğer hava güzelse geriye dönüp bir sanal kiralılar, yarım saat kürek çekerlerdi. Tabii, ilk yaptıkları şey limandan dışarıya kaçmaya çalışmak olurdu ama bu bir oyundu. Hiçbirisi buna cesaret edemezdi. Eğer lüfer varsa oltalarıyla demlenen balıkçılar görür, “Rastgele” derlerdi. Sandala ayı alınmışsa onu kayalıklarda bırakmakla tehdit eder, eğlenirlerdi.

Eğer hava kötüyse önce yanlarındaki ayıları dalgalara karşı direnmeye çağırır. O sırlıklam olunca onu orada bırakıp, sinemaya giderlerdi. Her zaman matine başladıktan sonra girdikleri sinemada filmin adını ve konusunu onu izlerken öğrenirlerdi. Başını kaçırmışlarsa kendileri bir ilk sahne uydurur, sonunu kaçıracaklarsa o filmi sonunu kaçırmadıkları başka bir tanesiyle hayallerinde birleştirirlerdi. Hikâye yazmakta, hayatı tiye almakta usta olmuşlardı.

Bu koşuşturma onlara alakasız şeyler arasındaki alakaları göstermiş, onları hayata hazırlamıştı. Yıllar sonra çoğu zaman onun ne dediğini anlamayan arkadaşlarına hava atmak için, “Valla, takımda kim var, proje nedir beni hiç

ırgalamaz. Yürür, geçer giderim arkadaş.” diyecekti Erdal. Bir şeyin başını sonunu bilmemek onu hiç rahatsız etmezdi. Nedensiz yaşamaya tahammül edemese de “Neden sorusu aptalca bir soru” derdi.

Bir rastlantı kakofonisi olan bu gezi tuhaf gelmemişti işte bizimkilere bu yüzden. Dünyanın anormali onların normaliydi ta eskiden. Bir ülkede girdikleri birahanenin hatırası başka bir ülkede gidilen bir kilisenin hatırasına karıştığında, sanki iki anı birbirinin devamıymış gibi bunda bir gariplik görmemişlerdi. Aksine, anılar birbirine karışmasaydı şaşarlardı. Belli bir yönde ilerlemelerini engelleyen bu tavır her koşulda onların naifliğini koruyarak yıllara direnmelerini sağlamıştı. Masum kalmalarını sağlamıştı. Hayat utangaçlığı bırakıp derin sırlarını onlarla paylaşmıştı. Bir şey aramayanlarla aranmayanlar aslında aynıydı.

Birkaç çeşit film revaçtaydı o zamanlar, döğüş, seks ve korku. Şöyle bir hesaba vurulduğunda yüzlerce filmin başını, ortasını veya sonunu izlemişlerdi. Yaşanan anı iyi erotik filmler gibi an be an hissettirerek vurguladıkları için korku filmlerine vurulmuştu Erdal. İyi, kötü, çirkin farketmez, hepsini izlemişti. Bazen Tunalı Hilmi’nin sosyetikliğine tezat hela gibi kokan bir sinemada tek başına, bazen Ankara’nın eldivenli parmak sızlatan soğuşunda sobayla ısıtılıyormuş gibi yapılan bir başka sinemada titreyerek ısınmaya çalışanlarla cümbür cemaat. Tiyatro oyuncularını bazen sinemalarda halkın karşısına çıkardı. Böylece şans eseri oyuncu arkadaşları olmuştu. Onlara denk gelirse sinemayı kapatır, sigara ve içki eşliğinde kahkahalar atarak izlenirdi filmler.

Entelektüel gelişimden başka faydaları da olurdu filmlerin. Eğer haftasonuna denk gelmişse stratejik bir hesapla giderdi sinemaya. Önce hafta boyunca korkuturdu kızları. Sonra cesaret edip de gelenlerle birlikte sinemaya gittiklerinde onların tam ortasına oturur, “Korkmayın kızlar, ben varım” derdi. Ne yapacaktı ki kızlar, hepsi bu tuzağa düşerdi. Yoktu korktuklarında sarılacak başka birisi. Bir tür self-inflicted-sexual-harassment yaşarken keyfine bakar, kahkahalarla gülerdi Erdal.

Füzeler

Haftalar sonra kendilerini nihayet yolculuğun başladığı yerde buldular. Üç yüz altmış derecenin sonu olmayan bu noktaya ayaklarını bastıklarında büyümüşler miydi yoksa küçülmüşler miydi? Başkalarının sarhoşken anlatacağı kahramanlık hikâyeleri var mıydı? Hiçbir fikirleri yoktu ama bu soruları cevaplandıracak kişiler zaten onlar olamazdı. Hikâyelerini kahramanlar anlatmaz. Onlar kaderin bir başka cilvesiyle karşılaştıklarında sadece yapmaları gerekeni yapar ve geçer giderler. Tarih yaptıklarının farkında olmazlar, olalar bile bunu önemsemezler.

Taner'in tutumluluğu sağolsun, ceplerinde hâlâ biraz para vardı. Önce karınlarını doyurmak sonra da otobüse binip Ankara'ya gitmek istediler. Hayali stajının bitmesine daha zaman vardı. Bu yüzden, gözlerden irak birkaç hafta geçirdikten sonra herkes kendi memleketine ülkeye yeni dönmüş gibi giderdi.

Daha fazla kafa yormadan onlara İstanbul gibi gelen tek yere gittiler, Beyoğlu. Yollarının başında veya sonunda yolcuları tutsak etmekte mahir Sirkeci'yi küçümseyerek, onun tatlıcılarıyla hiç ilgilenmediler. Balıkçılara bakarak dümdüz yürüdüler, sallana sallana Galata Köprüsü'nü geçtiler. Mis gibi deniz havasını ciğerlerine çekerek Kabataş'a kadar geldiler. Sırtlarındaki devasa çantaların ağırlığı yetmemiş olmalı ki Fındıklı'daki ana siken yokuşunu çıktılar. Gümüşsuyu'na vardıklarında sanki Everest'e bayrak dikmiş gibi mutluydular. Tren durduktan yarım saat on beş dakika sonra Gezi Pastanesi'ndeydiler. Garsonlar onların alaycı bakışları altında Mozart'ın ölümünün bilmem kaçınıcı yılını kutlamaya hazırlanıyorlardı. Sanki Avrupa'dan başka bir Avrupa'ya gelmişlerdi. Macera yorgunu, çevreleriyle daha fazla ilgilenmeyip iştahla menüye baktılar. Seçim yapmalarına gerek yoktu. Menüdekiler onları seçmişti çoktan.

Erdal, "Kıymalı börek, limonata".

"Siz ne alırdınız?"

Taner, "Börek, limonata".

"Kıymalı?"

"Hepsinden getirin".

Şaşırان garson tam dönüp gidecekken, Marklardan bir an önce kurtulmak istediği her halinden belli telaşla ekler Taner, "Çift porsiyon olsun". Yolculuğun yorgunluğunu yavaş yavaş üstlerinden atarlarken planı açıklar, "Geldiğimizi çaktırmayalım. Benim hayali stajın bitmesine daha iki hafta var."

Gülerek takılır Erdal, "O kadar uğraştın. Diploması falan olmayacak mı bunun?"

Ansızın esen rüzgâr sohbetlerini kısa kesiyor. Rüzgârın sahibi Avrupalı meslektaşlarına benzemeyen hızlı mı hızlı garson. Ciddiyet talep eden tavırları başka şeylerle ilgilenmeye müsaade etmiyor. Siparişlerini abartılı bir özenle yavaş yavaş masaya diziyo. İki bardak limonata içindeki naneler buzlara sarılıp keder keyif ikilemi yaşıyo, titriyo. Bardaklar sola yerleştiriliyor. Tören devam ediyor. Üzüm ve fıstığın kıymaları sakinleştirdiği iki kıymalı börek tabağıysa önlerine konuyo. Taner'in diğer börek tabağı masanın ortasına konuyo, "Hepsini sen yemeyeceksin herhalde?" dercesine. Her ikisinin de gözü ne kadarının kendisine kalacağı belli olmayan bu tabağa takılıyken sağlarına önce birer çatal konuyo. Sonra da çatalın ucuna geçirilen birer bıçak. "İşte, Türk misafirperverliği" diye düşünüyo Erdal "Başka bir yerde olsak bıçak çatalın yanına konurdu hıyar gibi".

O her zamanki gibi düşüncelere dalmışken, bunu fırsat bilen Taner tuzlamaya başlıyo ortadaki tabağı. Klasik hamlesi bu, yenilmez hale getirerek güvenceye almak yemeği. Sonra da ölümü pahasına hepsini yemek. Kendi başına akıl etmedi tabii bu taktiği. Cem'i taklit ediyor ortaokuldaki. Diğer çocukların aksine yemeğe çıkmazdı Cem. Ne şehre inerdi Urfa kebabçısına ne de yemekhaneye giderdi. Çünkü annesi efsane aşçıydı. Her sabah onu üç gözlü sefertasıyla okula

yollardı. Herkes ezberlemişti, birinci göz güveç, ikinci göz kıymalı sarma, üçüncü göz zihin açsın diye ya baklava ya da kadayıf. Sıska bücür bir şeydi ama annesinin ondan beklediği çok şey vardı. Azman besler gibi beslerdi kadın bunu.

Diğer öğrenciler ya gurbette ya da çalışıyor annesi de babası da. Kendini yorgun hisseden küfrü basar, yemekhaneye gideceğine kantinden aldığı tostla öğle yemeğini geçiririrdi. Yok, eğer enerjisi yerindeyse arkadaşlarına katılır, soluğu Urfa Kebapçı'sında alırdı.

İşte, bu tost mağdurları Cem'in acı çektirmekten hoşlandığı kurbanlarıydı. Bahçede onların kolayca göreceği bir yere oturur, kaplumbağaları küfrettirecek bir hızla yavaş yavaş annesinin yaptığı yemekleri yerdi. Ağzına bir lokma atmaya bile adımlara bölmüştü. Lokma alınacak yemek önce mağdurların kolay görmesi için çatalla karıştırılır, bir lokma havaya kaldırılır, ona bakılır, ancak sonra ağza atılır ve yutulurdu.

Bir gün dayanamadı ama mağdurlar, isyan ettiler. Cem'in üzerine yürüyüp sefertası kaplarını aşmak istediler. İşte, o zaman bulmuştur Cem Taner'in esinlendiği taktiği. Bir şimşek hızında iki eliyle soldan sağdan tasları bir araya getirdi, "Tık!" Dilini ağzının içinde bir gezdirdi, iki gezdirdi. Mitralyöz gibi taslara tükürdü. Aklınca onları başkaları için kirletti. "Nasıl da benim tükürüğüm. Bana koymaz." diye düşünerek arkaya doğru çekildi. Kasılarak, yüzünde mağrur bir ifadeyle tost mağdurlarına baktı, "Bu ne açlık".

Tınmadı ama mağdurlar. Biri güveci, diğeri sarmayı, öteki kadayıfı kaptı. Tükürüklü demeden yaladı yuttu. Hayatının dersini almıştı Cem o gün. Eşegin amına su kaçırmayacaksın bu hayatta.

Tabii, Taner daha adaplı. Tüküremediğinden tuzla bitirmeye çalışıyor olayı. Kaçın kurası ama Erdal da şak diye tuz dökülememiş börekleri kendi tabağına boca ediyor gözle kaş arasında.

"Boşan da semerini ye!" diye isyan ediyor Taner ama aslında o da mutlu iyi bir rakibi olmasından. Sağlıklı bir rekabet zihinlerini sağlam tutuyor. Geriye doğru kaykılıp koltuklarında keyif yapıyorlar biraz. Bir yudum alıyor Erdal limonatadan, "Pardon!"

"Evet, efendim. Bir sorun mu var?"

"Kaç litre var bu limonatadan?"

"Anlamadım beyefendi?"

"Hepsini alırsak, kaç litre var?"

Bir süre ne diyeceğini bilemeyen garson "Dağdan inmiş bu ibneler herhalde" diye düşünerek oradan sıvışıyor, "Müdürüme sormam lazım". Birkaç dakika sonra kelifelli birisinin merdivenlerden koşa koşa inip onlara doğru geldiğini görüyorlar. Göbeğinden bir müdür olduğu belli olan adam onları ciddiyete davet ediyor, "Efendim, limonatanın hepsini veremeyiz. Diğer müşteriler var. Teşekkür ederiz."

İçeride paylaşılmış olmalı ki istekleri, bir kulağında gittikçe küçülen küpeleri olan bir kadın kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş, uzaktan olayların nasıl gelişeceğini kestirmeye çalışıyor. Sadece esmerlere nasip olacak çapkın bir gülümsemeyle güzelliği insana kendisini iyi hissettiriyor. Müdür genç kadına bir işaret çıkıyor, "Bunlar ikramımız olsun."

Onu dikkatle izleyen Erdal'la Taner'e "You've been a baaad, baaad boy" dercesine cilveli bir yürüyüşle bir şey getiriyor. Her santimi tarif edilmez hazlar veren bu kısa yolcuğun sonunda masaya doğru eğilerek önlerine iki küçük bardak likör koyuyor, "Aynı limonata kullanılmıştır bunlarda da". Sonra "Bir daha aklına böyle bir şey gelirse haberim olsun" der gibi Erdal'a bakıp uzaklaşıyor. "Dünyanın en güzel kadınları bizde" diye düşünen Erdal büyük bir hayal kırıklığıyla, "Sağol" diyor. Sonra da Taner'e dönerek küfrü basıyor, "Öz yurdunda garipsin amına koyiim".

"Küfretme lan bur'da. Burası sosyetik mekân."

"Bu kadını başka bir yerde görmüştüm" diye düşünüyor Erdal. Bir bayram arifesi, Saray Pastanesi'nde misafirler için baklava alırken. Sanki bundan çok memnun kalmıştı hatun da iki parmağı arasında bir baklava uzatmıştı "Ne olur ölümü

ye” der gibi, “Bu ikramımız olsun”. Baklavaya doğru ağzını uzatırsa hatunun ne kadarını ısıracağını kestiremediğinden çekinmişti Erdal, “Siz yiyin. Size daha çok yakışıyor.”

“Ne kadar var otobüse?”

“Daha iki saat var”.

“Gel biraz turlayalım o zaman. Nasıl olsa çantaları bıraktık seyahat acentasına.”

“Nerede vakit öldürmeli?” diye düşünürlerken bilim adamlığı ağır basıyor Taner’in yine, geldikleri yoldan geriye dönmek istiyor, “Karaköy’deki elektronik çarşısına gidelim”. Uzak değil nasıl olsa. Taş çatlasa 1,5 kilometrelik bir yol. Eminönü’nden Boğaziçi Üniversitesi’ne yürümüşlükleri var onların bir sefer. Bu nedir ki?

Bakkalların önünden kıvrılarak Kabataş’a inen sokaklardan birisinden, okuldan çıkan öğrencilerle birlikte sahile inerler. Mahrum kaldıkları, doyamadıkları deniz havasını içlerine çekerek, önlerine ne düşerse onun peşine takılarak hedeflerine doğru yavaş yavaş yürürler... Kabataş İskelesi... Mimar Sinan Üniversitesi... tarihi bina bir... tarihi bina iki... tarihi bina on iki.

Hedeflerine vardıklarında Taner’in alışverişinin bir parçası olmaz Erdal. Kendisine yeni bir hedef uydurur. Aynı yerde bulunan jeolog pusulası, avcı çakısı, arazi kıyafeti satıcılarını gezer. Her şey vardır da bir hıyarlık edip almadığı jeolog çekici yoktur. Küfrü basıp Taner’i bekler, “Çabuk ol oğlum. Kaçıracağız otobüsü!”

Fazla vakitlerinin olmadığını anlayınca bir taksiye el sallayıp durmasını işaret ederler. Taner öne oturur. Erdal da arkaya. Uykulu şişman neşeli birisidir şoförleri. Planları basit, geldikleri yoldan Gümüşsuyu’na çıkacaklar. Oradan da servise atlayıp ver elini Ankara. Biraz trafik olunca sohbet etmek istiyor şoför. Uykulu gözlerle onlara bakıp notunu verince, lafı fazla uzatmayıp sadede geliyor, “Ben biraz Rakı alacağım. Siz de ister misiniz?”

Şaka yaptığını zanneden Erdal, “Yok, biz şimdi almayalım. Daha yeni içtik. Sen keyfine bak.”

Şoför gayet ciddi olduğunu gösteren bir tavırla Taner’in önündeki torpido gözünü açıyor. İçeride çay bardakları var. Birini alıp vites kolunun arkasındaki göze yerleştirirken arabayı dirsekleriyle sürüyor. Önüne bakmıyor bile. İş otomatiğe bağlamış. Bir taraftan trafik açılıyor mu anlamaya çalışırken, diğer taraftan kapının altındaki göze elini atıp yassı metal bir matara çıkarıyor. Yine ne mataraya ne de çay bardağına bakarak biraz rakı döküyor. Oversharing problemi hiç yok. Matarayı Taner’e uzatıp, “Bugünkü rızkımız bitmiş. Torpidoya koyar mısın ağabey?” diyor. Siki merhemli yatan hastanın ağzına tabanca sokulduğunu görüp tırsmamış bizimkiler, sarhoş şoförden mi korkacaklar? İlgiyle, sırtarak onu izliyorlar. Düşünüyorlar, “Şimdi kaza olsa amina koyayım, bir şey olmaz. Dur kalk dur kalk gidiyoruz zaten.”

Hâlâ gıdım gıdım giden trafikten memnun, rakılığından bir pet şişe çıkarıyor. Rakının üstüne, bayılanı ayıltmak için serpiştirir gibi birkaç damla su döküyor. Bir beyaz peynir, kavun eksik mekânda. “Ulan, ne çevik millet anasını satayım” diye düşünmeden edemiyor Taner, “Başka bir millet olsa aynı anda bir şey yapar. Bizimkiler alkollü araba kullanırken bu kesmediği için seyyar rakı sofrası kuruyor, çalışmaya devam ediyor ve ne olursa olsun kaza yapmıyor”.

Şoför onlarla ilgilenmeyi bırakıp hızla bir fırt çekiyor ve bardak boş. Sarhoş olacağına birden ayılıyor ve yanındaki yolcuların dehşete kapılmamalarından memnun, durumu izah etmeye çalışıyor, “Zamanında esrar bağımlısı olmuştuk abi. O meretten kurtulalım derken alkolik olduk iyi mi. Biraz çalıştıktan sonra çekiyorum bir ağacın altına. Uyanınca bir müşteri daha alıyorum.” Kokpit üstüne vurarak, “Allah nazardan saklasın. Kaza yapmadım daha.”

Erdal tipik mühendislik naifliğiyle, “Keşke daha zararsız bir bağımlılık bulup, esrardan öyle kurtulsaydın”.

Öneriye gülerek lafına devam ediyor şoför, “Ne bulacaktık abi? Çay bağımlılığıyla geçmiyor ki bu meret.”

“Sen de haklısın!”

“Her yanı kötü değildi. Güzel grup seks yapardık. Esrarla seks gibisi yoktur ama tehlikeli işte abi. Seks meks kalmıyor bir süre sonra zaten. Sonunda sikilen sen oluyorsun.”

Bir Zamanlar Avrupa

Şoförün gözleri bu seferki ağacını ararken uygun bir yer bulup kendilerini dışarıya atıyorlar. Zaten çok yaklaşmışlar acenteye. “Az ileride park var. Bulursun orada bir ağaç.” diye vedalaşıyorlar adamla. “Allah’a emanet olun abilerim. Teşekkür ediyorum.”

Az önce başlarından geçenin kritiğini bile yapmıyorlar. Cengaverlik böyle bir şey işte. Bir saat kırk dakika geçmiş Gezi’den beri. Yirmi dakika var önlerinde. Acentenin emanetine gidip sırt çantalarını alıp servis saatini soruyorlar, “Ne zaman gelir?”

“Kaç arabasıydı? Biletinize bakabilir miyim?”

Bileti biraz inceledikten sonra, “Bu otobüs iki saat önce kalktı beyefendi”.

Saatlerini gösterir bizimkiler, “Ne demek kalktı, daha on beş dakika var?”

Duvar saatini işaret ederek, “Saatiniz iki saat geri beyefendi”.

Taner düşünceli bir ifadeyle başını sallar, “İngiltere saatinde kalmışız lan”.

“Of, şimdi iki saat daha mı bekleyeceğiz?” diye homurdanan Erdal görevliye döner, “Yurt dışından geldik de... saati ayarlamayı unutmuşuz”.

İyi birisine benzeyen görevli, “Yeni bilet almanıza gerek yok. Yarım saat sonra bir otobüs daha var. Sizi onunla gönderelim.”

Gezilerinin başında onları açlıktan kurtaran işçi amcaya baktıkları gibi melül melül bakarlar gişe görevlisi Melahat’a, “Teşekkürler Türkiye!”



Seyahat esnasında bütün güzergahı dikkatle izleyip yol boyunca kritik yapar normalde bizimkiler. Ne de olsa serde mühendislik var. Her şeye çözümleri var kendi sorunları dışında. Ancak, umurlarında değil bu sefer geçtikleri yerler. Yorulmuş ikisi de sürekli yer değiştirmekten. Göçebeliğin izlerini üzerlerinden atması bir asır süren Türkler gibi, onlar da geçmek istiyorlar artık yerleşik hayata.

Saatler sonra geldikleri Ankara her ne kadar dönülmesi arzulanmayacak bir şehir olsa da keyiflerini yerine getirmeye yetiyor. Bitti gurbet, hoş gelmişiz memleketim! Koca geziden yanlarında kalan tek hatıra, iki Amerikan asker çantasıyla çekilen birkaç fotoğraf, alınan birkaç kartpostal, bir İsviçre çakısı, bir kötü sustalı ve bir sürü bitki çayı. Tabii, bir de bunlara ek olarak Taner’in koklaya koklaya seçtiği bir sürü minik sabun.

Tandoğan’daki orada çalışanlar başıboş bırakıldığı için kerhaneye dönmüş otobüs garının önünde inip, eve doğru yürümeye başlıyorlar. Çok uzakta değil. Anıtkabir’in hemen arkasında evleri. Gümüşsuyu’nun Ankara şubesi gibi bir sokak onlarınki. Etrafı hareketli kendisi sakin sanki başka bir şehirmiş gibi. Ağaçlık güzel bir yer. Nerdeyse geldiler. Sollarında Dido Dondurmacısı, sağlarında kıskançlıktan karısını beş on Doberman’la gezdirirken ısırılıp kudurup ölen herifin evi. O zamanların ilk açık sözlü gaylerinden Ahmet Ablanın evi az yukarıdaki, komünist darbe yapabileceğini zanneden asker emeklisinin pipo tütünlerini şaraba yatırıp kuruttuğu balkonun tam karşısında. Seçiliyor siması komşuların artık, demek ki en fazla birkaç yüz metre daha var.

Sonunda evdeler! Tam rahatlamayı beklerken kapıyı açar açmaz gördükleri bir şey onları çok şaşırtıyor. Kime ait olduğunu bilmedikleri çantalar var girişin hemen yanında. İlk önce akıllarına Erdal’ın anne babasının orada olma ihtimali geldiği için tedirgin oluyor Taner, “Seninkiler mi gelmiş?” Memlekete de dönemeyeceği için iki haftalık pansiyon parasını hesaplamaya çalışıyor dertli dertli. Ne taraftan toplarsa toplansın parası yetmiyor. Tahmin oyunları oynamayı sevmeyen Erdal çantaları biraz karıştırdıktan sonra, “Hayır” diyor. “Başka birileri bunlar. İki hatun ... artık her kimse?”

“İki ayrı hatun olduğunu ner’den anladın?” diyerek zeki hissi vermeye çalışıyor Taner. Tenezzül edip cevap bile vermiyor Erdal. İki zıt renkli ruju havaya kaldırıyor. Birisi lacivert, diğeriye kırmızı. Lacivert rujluyla iyi seks yapılacağını düşünüyor ikisi de. Boşuna fahişe makyajı dememişler adına, var erkeklerin bilinçaltında bir yeri. Daha fazla kafaya takmayıp iyice yerleşiyorlar. Ne de olsa kendi evlerindeler. Yorgunluk duşu alıyor, tıraş oluyorlar. Sanki koskoca Avrupa hak etmemiş sinek kaydı tıraşlarını da birazdan arzı endam edecek kızların ihtiyaçları olacak. Bir taraftan Taner’in bitki çaylarını yudumlarken efkarla son Pall Mall’ını yakıp televizyonu açıyor Erdal, “Bakalım biz yokken neler olmuş memlekette?”

Taner, “Turgut Ağabey Cumhurbaşkanı olmuş”.

“Erken bıraktı. Kesin geriye kalan mallar piç eder bir sürü inciri.”

“Bir el Atari oynayamadık adamla” deyip haberleri tekrar ediyor Taner, “Bulgaristan’dan üç yüz bin göçmen gelmiş”.

“Ulan, bir de o kadar afra tavra yaparlar ha. Gidecek yeri olmayan herkes buraya geliyor yine ne haber?”

Çayından bir yudum daha alan Taner, “Limonlu iyiymiş. Sanki içinde biraz tarçın var.”

Bir yudum da Erdal alıyor, “Yok lan tarçın falan içinde. Seninki delilikten oğlum. Deliler olmayan şeylerin kokusunu alır.”

Dudaklarındaki gülümsemeler soluveriyor birden sokak kapısının sesiyle. Taner hazırlamış bir yalan, yüzünden belli. Erdal hiç tınmıyor. Sevmez açıklama yapmayı zaten eskiden beri. Ana babasını bile öyle eğitmiş çocukluktan beri. Can sıkıntısı beklerken eğlence fırsatı çıkıyor ama bizimkilere. İki şaşkın genç kız giriyor içeriye. Birisi diğerinden biraz daha genç. İri göğüsleri düğmelerini koparırcasına zorluyor lacivert gömleğini. Ruj... lacivert. Lacileri çekmiş kalpleri kırıyor Allahsız! Öteki biraz daha akıllı uslu görünüşlü... abla? Göğüsler... nothing spectacular. Bir süre onlar bizimkilere, bizimkiler de onlara bakıyor.

Tipi de yok ki Erdal’ın hemen seçsin birisini de ona göre davransın. Her kadını sever oldum olası, şişman, zayıf, uzun, kısa, esmer, sarışın... biraz komik olsun yeter. “Alın işte, bu Allah’ın size mükafatı” der. Farlar yüzünden kalakalmayınca, “Merhabaaa” diyerek kızlardan durumu açıklamalarını istiyor.

Abla ona doğru dönerek, “Erdal Ağabey, sen yoksun diye Aytun Ağabey bize anahtarı verdiydi. Tatil yapalım diye.”

Diğerini süzmeye devam ederek cevap veriyor Erdal, “Yapın tatil sıkıntı yok. Yeni geldim ben de. Yurtdışındaydım. Ne kadar kalacaksınız?”

“Haftasonu döneceğiz”.

“Sıkıntı yok. Yatak var.” Taner içinden tamamlıyor cümleyi, “Sevişelim”.

Biraz sohbetten sonra kızların Erdal’ın ilkokul arkadaşlarından birinin kardeşleri olduğunu anlıyorlar, babası kasap olanın. Dünya tarihini yazmaya kalkıp bütün Romalıları kendisine güldüren bir Sicilyalı gibi dünyayı kasap dükkanındaki deneyimleriyle anlamaya çalışan adamın oğlunun kız kardeşleri. “Başka okula mı gidiyordu lan bunlar?” diye düşünüyor Erdal. Taner’in gözleri hâlâ lacivertlinin göğüslerinde neredeyse yurda dönünce yere kapaklanıp toprağı öpenler gibi koşup gidip sarılacak kıza, hasret giderecek, “Hoşgeldiniiz, hoşgeldiniiz”.

Erkek egemen kültürün tedrisatından geçmiş kızlar. Ne Taner’in ne de Erdal’ın öyle bir isteği var ama birisi ortalığı topluyor. Diğeri hemen yemek hazırlamaya başlıyor. Erkek görünce yapılması gerekenler belli, otomatiğe bağlamışlar. Tabii, bu tavır cereyan eden olaylarla aralarına mesafe koymalarını da sağladığı için, kadınların asırlar boyunca gelişmiş strateji kabiliyetini döktürüyor, bu beklenmedik durumun kritiğini yapıyorlar. Yok o zaman öyle evlilik programı falan. Ona en yakın şey işte bu arka oda dedikoduları.

Lacivertli dilber, “Hiç öğrenci hayatına benzemiyor bunlarınki”.

“Çok yakışıklıymış Erdal Abi. Abim hiç böyle anlatmamıştı kör olası.” diyor ablası kıkırdayarak, “Diğeri olmasaydı. Biraz daha kaynaşırdık.”

Lacivertli dilber kolay vazgeçmiyor Erdal sevdasından, ablasına yamamaya çalışıyor Taner'i, "O daha olgun görünüyor. Yaşı yaşına daha uygun."

Masayı donatırken kaş göz yapıyor her ikisi de Erdal'a "Her an aksiyona hazırız" dercesine. Her zamanki gibi ilgisiz ama Erdal. Gönlü yok öyle her önüne gelen kızda. Kızların Erdal'a yavşamalarını doğal karşılayan Taner'se içinden geçiriyor, "Amina koyiim, yine o muamelesi görüyoruz. Amma kadersizim şu dünyada". Küfreder gibi bir türkü çıkırıyor, "Kan geliyor... kan geliyor..."

Ablanın kulakları dikiliyor, "Aaa... sesi ne güzelmiş Taner Ağabeyin."

"...ve artık kadın olmuştu Neriman" gibi romanlar okuyanlarla birlikte olduğunu anlayan Erdal gülmeye başlıyor, "Güzeldir, güzeldir de çok nazlıdır bizimki. Oku bakiiim lan, neşemizi bulalım."

"Kan geliyooor... Kaaan geliyo..."

"Taaak, taaak, taaak!"

Yıkılıyor sanki kapı. "Ne annem ne de babam kapıyı böyle çalar. Ayı yok ki bizim sülalede." diye düşünerek kapıya gidiyor Erdal. Düşünceli bir suratla kapıdaki kişiye bakıyor. Bir tür ayı ama konumuzla ne alakası var? Yanında da bir ayı yavrusu var. Yavru sessiz. Yavru korkak. Yavru bir eğitimden geçiyor. Ayı her şirin Karadeniz kasabası mahsulü gibi doğrudan konuya giriyor, "Kimsin?"

Erdal tereddüt etmeksizin, "Sen kimsin ya?"

Kızlar sesi tanıyıp kapıya geliyorlar. Taner çoktan pozisyonu almış, ayı başı kaç yumruk lazım hesabını yapıyor. Her ne kadar matematiği zayıf olsa da bu tür hesaplarda zorlanmaz, nokta atışı sonuç alırdı Taner. Bir seferinde Alman Kültür'ün arkasında bir yere işleri düşmüştü de park yeri bulamayınca arabayı oraya bırakmışlardı. Döndüklerinde çok ilginç bir manzarayla karşılaşmışlardı. Birkaç it parkın civarındaki çitlere duvarlara tünemiş bunları bekliyordu. Bizimkiler arabaya yöneldiklerinde taciz atışlarına başladılar. Belli ki bir özür veya hava parası bekliyorlardı. Eceli gelen köpek cami duvarına işermiş. Kimlere çattıklarını bilmiyorlardı. Erdal'la Taner diğerinin özel gücünün ne olduğunu iyi bilen süper kahramanlar gibi konuşmadan, sadece birbirlerinin gözlerine bakarak çoktan planlarını yapmışlardı.

Erdal durumu kabullenmiş havası vererek direksiyonun başına oturdu. Motoru çalıştırdı. O arabayı birinci vitese takıp birden olduğu yerde Mad Max'vari daireler çizmeye başlayınca, eli ağır Taner iki iti tutup önce birbirine vurdu. Sonra da fırsat bu fırsat deyip yeni bir it müdahalesini sahada denedi. İtin birisini yakasından ve kemerinden tutup gülle atar gibi çevirdi çevirdi attı. İt diğer itlerin dehşetle buruşmuş suratlarının önünde yere düşerken tam onun önünde zıncı diye durdurdu arabayı Erdal. Gaza basmasa alacak itlerin hepsini altına öyle bağırıyor arabayı. İnsafli ama Taner'i de alıp medeniyete geri dönüyor. Sanatkâr, bilim adamı farketmiyor. Kaşınan her zaman dersini alıp öyle gidiyor.

O günkü performansın arenası yok ama bu sefer önlerinde. Küçük bir evin dar antresinde ne mümkün ayı savurmak atmak. Yine de orada indiriverecekmiş gibi bakıyorlar ayıya. İndirmesine Taner indirecek zaten de Erdal da kritik böyle durumlarda. O da yardımcı rol olarak ne yapacağını anlamaya çalışıyor.

Kızlardan güç alan ayı düşüncelerini yarıda kesiyor. Hiddetli bakışlar takınmaya çalışıyor Erdal'la Taner'in "Sikerim senin belanı" diyen bakışlarının karşısında. Tam ne diyeceğini kestirip başlayacak ki lafa abla araya giriyor, "Erdal Ağabey yurtdışından dönmüş bugün".

Lacivertli dilber mevzilenmiş zaten Erdal'ın arkasına. Gayri ihtiyari Taner'in elini tutuyor korkudan. Taner'in durumdan anlam çıkaran yüzündeki gülümsemeyi görünce anlıyor ayı, "Ortalığı boş bıraksak sikecek bunlar kızları!" Bir taraftan ne yapacağını bilemiyor, Aytun Ağabey faktörü var. Dinozorları gibi ceviz büyüklüğünde beyni, vermesi gereken kararın büyüklüğü karşısında zorlanıyor. İşin kötü tarafı asıl şimdi, kontrol omuriliğe geçince başlıyor. Ter basmış bir yüzle ayakkabılarını çıkarmadan haldır huldur içeriye giriyor.

Bir taraftan kasap kızlarının kötü akıbetlerine üzülrken, çaresiz masaya geçiyor Erdal. Ayının gözlerine tebessüm ederek bakıp anasına söver gibi, “Neyse, babama söyleyeyim de bir daha anahtarı her önüne gelene vermesin” diyor. “Cevap ver de ananı sikeyim” der gibi ayının bir şey demesini bekliyor ama ne ayı da ne de yavrusunda o göt var.

Taner de meraklı hayvanlara. O yüzden havadan sudan bahsederek ayı izliyor. Eh, ayı ayılığını yapıyor, insan insanlığını ne de olsa. “Birazdan siktirip giderler” diye düşünürken bizimkiler, ayı birden Erdal’a doğru dönüp içini dökmesin mi, “Erdalcım, bak yalnızca sen olsan mesele değil ama bu kim?”

Taner ayıya bakarak düşünüyor “Ulan, kime ne zaman güveneceğini bilmiyor insanoğlu amına koyayım”.

“Bir dahaki sefere mutlaka görüşelim Erdalcım” diyerek ayağa kalkıyor ayı. İleride karambolde sikilmelerine yol açacak bir içtihat oluşmasın diye kızları önüne katıp götürüyor. Yavrusu da dikkatle onu takip ederek feyz alıyor.

Kapıyı “Çaaat!” diye arkalarından kapatan Taner üzgün, “Ulan, füzeler çok iyiydi”.

“Evet” diye tasdik ediyor Erdal, “Ablasını sen sikerdin. Füzeler benim için daha uygun.”

“Ben niye ablasını sikiyorum ya?”

“Oğlum, ikisi de bana emanet zaten kızların. Büyüklük edip ablasını sana veriyoruz. Hâlâ dırdır ediyosun.”

“Oğlum, bu senin amına koduğumun hemşeriler neden beni hep o olarak görüyor?”

“Anlıyorlar tehlikeli olduğunu da ondan. Hayvan refleksi. Evrim boşuna mı olmuş amına koyiim?”

“Ulan, füzeler iyiydi”.

“Oğlum, benim Seyyare olayına benzemesin bu. İstersen, ben davet edeyim bunları bir gün. Gece ışığı söndürdükten sonra odaya sen girersin.”

“Mantıklı”.

“Yalnız, sikince evlenmek gerekir bunlarla. Bir de kasap dükkanında öyle şeylere şahit olmadıkları için saksoya falan gelmezler.”

“Öğretirsin oğlum sen. Uzmanlığın bu ne de olsa.”

“Ben mi eğitcem lan senin kariyı? Sıkıldım zaten halkı eğitmekten amına koyayım.” Biraz durduktan sonra saran kaset gibi “Nihihihihhi” diye gülüp, “Bir gün gaflete gelip ters ilişki falan deneme. Kasap kızı bu. Alıverir dalağını.”

“Haklısın” diyen Taner hemen uzun vade planını açık eder. Düşünmüş zaten bu mevzuyu, “Önce domuz eti yedirerek ahlaksızlaştırırım”. Biraz düşündükten sonra, “Pardon derim” bir gece “yanlış deliğe girmişim”. Sonra da “Madem torun istiyor seninkiler, o kadar kolay değil bu işler. Biraz çalışman, çabalaman lazım.” derim.

“Aman dikkat et. Baskı rejiminden kaçan kadınlar içmesini bilmeyen heriflere benzer. Ara kademeleri olmaz. Papatya gibi açılırlar “şak” diye. Bir gün iş gezisine falan gidersin. Önce bakkalla kasapla başlar, sonra vermeye başlar postacıya sütçüye.”

Erdal’ın konuyla ilgili olarak taşak geçmesinden sıkılır, efkâr basar Taner’i. Beş dakikalığına ortadan kaybolur. Sonra elinde votka kokteylleriyle geri döner. Bir tane de puro uzatır, “Al bakiim. O kadar kafamı siktin ama sana rağmen bunları almayı becerdim. Halis Cohiba bunlar. Fidel bunlardan içermiş.”

“Ver bakiim, nasılmış?” diyen Erdal iki nefes çekip yorum yapar, “Çok sertmiş ulan. Kafanı sikeyim Fidel!”

Sanki gezinin öncesiyle sonrası arasında hiçbir bir fark yoktu. Küçülmemişlerdi ama büyümemişlerdi de. Hayatın bir cilvesi de bu işte. Bir yere gitmek, bir şey yaşamak... bu deneyimler ancak kendi maceramızın bir parçası olmalıysa anlamlıydı. Ne kadar aynı yere doğru yürüse de herkesin yolu farklı. Yolcular iyi veya kötü olabilir ama iyisi kötüsü olmaz

Bir Zamanlar Avrupa

bu yolun. Ne demiş bir bilge, “Geçmiş bizi ardından sürüklerken verdiğimiz kararlar önümüzde basamaklar üretir. Birbirine zıt yerlere çıkan basamaklar bize aynı yerde görünür. Eğer bize basamağımızı geçmiş takıntısı veya gelecek beklentisi seçtiriyorsa yaşamadan, diğer türlü yaşayarak yolumuzu seçeriz. Nereye gidersek gidelim kaderimizden kaçamayız.”







*Gözümüzü açtığımızda
Bir dünyaya düşeriz.
Kendimizi ardımızda bıraktığımızda,
O dünya bizim olur.*

Zamanda Yolculuğun Metafiziği

Demek ki şehir, hasbelkader kesişen yollarda kuyruk acılarının onları götürdüğü yerlere doğru koşan insanların yarattığı bir pazarmış. Ne zaman doğru bir şey yapmaya başlasak onun yolundan bu kadar kolay çıkıyoruz da bu yoldan ne edip çıkacağız?

Birisi, kaskatı niyetlenmiş bir kere oraya gidecek, oralı olacak, oranın olacak. Öylesine düşman kendisine. Nedense çok güveniyor kendisine. Diğeri, oraya gitmeyecek, oralı olmayacak, oranın olmayacak. Öylesine meydan okuyor herkese. Kendisine çok güvendiğinden değil, sadece şükredeceği mağlubiyetini arıyor. İnsanın kendi başına çıkamayacağı cenderelerdeler. Hani, birisi böyle yorumlamış ya bütün insanlığın macerasını, demiş ya “Ancak kendisine eziyet ettiğinde mutlu olan bir varlıktır insan”. Oysa kendinden başka bir şey olmak, kendisiyle arasına mesafe koymak isteyen şeydir insan. Eziyetse onun görkemli varlığının ufak bir bedeli, başka bir şey değil.

Önemsediğimiz, sahip olmak istediğimiz şeyler üzerinde bir kontrolümüz yok. Başımızdan geçen iyi veya kötü olayların hepsi bizi bir yerlere demirlemiş. Karamsarlığa gerek yok ama o uçurumlar ne kadar derin olursa olsun, onları nasıl istediğimizi her zaman biz seçeriz. Kuyruk acılarımızı yaşarken onu başkalarına yaşatmak zorunda değiliz. Esin kaynağı olabiliriz. Bizi ardında bırakıp uyuyanları sarsıp uyandıracak hikâyelere dönüşebiliriz. Netice de kim olursak olalım, aynı şeyleri istiyoruz. Onun güzel mi çirkin mi olacağıysa tamamen bizim elimizde.

Bir şeyin bana göre ne olduğunu daha çok önemsediğim çiraklık yıllarında insanların ne menem birileri olduğunu anlamak için iki soruya cevap arardım. Hiçbir imkânı yokken ne yapıyor? Her türlü imkânı varken ne yapıyor? Daha sonraları hem kendimin hem de arkadaşlarımın hüznünlü hayatlarına şahitlik yaparak geçen yıllar bana doğru yolu gösterdi. Bir soruya cevap bulmak yetmiş aslında, “Kişi kendisini değersiz hissedince ne yapıyor?”

Bu soruyla açılan kapı gerçeği kendi başına bulamayacağını düşünen herkesi o büyük ana taşıyor. Ağızlardan dökülen şeyse aynı, “Çekil aradan!” Gündelik hayatımızda bize her şey gibi gelen şekillerin ötesinde önünde diz çökülecek semboller yok. Sadece her şey... herhangi bir şey olabilecek dingin bir varlık hissi melodisi olmayan bir müzik gibi sarıyor insanı. “Sonu bu” diye düşünse ilelebet orada kalır insan. Bu sadece bir eşik oysa. Tarihin değerini yitirdiği sokaklarda rastgele dolaşabilmenin özgürlüğü herhangi bir yerde herhangi bir zamanda herhangi birisiyle herhangi bir şeyler yapabilmenin özgürlüğüne dönüşmeli.

Sadece kendi deneyimleri içinde görenler yaşadıkları dönüşümleri ardında hayatın sırlarının paylaşıldığı basamaklar zannederler. Oysa yoldan çıkmamak için önce kendini önemsememek gerek. Önündeki bulmacanın bir parçası olduğunu farketmeyenler hep sorar ya, çok gezen mi bilir çok okuyan mı? Böyle düşünür Türkler pek okumadığından hiçbirisi. Okuyan da ya okul yıllarında okumuştur ya da ömrü boyunca hep aynı şeyi okumuştur. İster istemez dudaklarından dökülür Erdal’ın, “Çok okuyan bilirmiş demek!” Yakınlardaki kulakları keskin bir amca elini onun omzuna koyup eğilir gülerek, “Çok seven bilir ancak evlat”.

Sorma neden sahibiymiş gibi yürür Türk bu dünyada. Keşke bilsen ama bilemez ki ölümünü kabul etmişleri bol amaçlılar. Felsefeciler çözmeye çalışırken evinin sırrını, rüzgârda dalgalanıyor yelesi, kükrüyor Bozkurt, "Yaradan böyle yazmış yazımızı. Benim, ulan dünya!"

Akıl değil Türklük. Amaç değil. Gördün mü bak çağırıyor kader seni. Unut kendini, yırt at aradaki perdeyi. Görünüyor düşmanın kalesi uzaktan. Yeri göğü yıkıyor cehennem topçusu. Ustura gibi atıyor zurnanın sesi, ne kadar uğursuz varsa geriliyor ter döküyor. Ecel yaklaşınca uyanmış uyuyanlar, onun nesliler. Beklentileri yok hiç dünden bugünden. Bitti diye değil başlıyor diye seviniyorlar. Kahkahalar atarak mahşere gidiyorlar. Ölümünün en güzelidir bu.

*Estergon kalesi subaşı durak
Kemirir gönlümü bir sinsi fırak
Gönül yar peşinde yar ondan ırak
Akma Tuna akma ben bir dertliyim
Yar peşinde koşan kara bahtlıyım*

Görmüştü bunu bir gün yerde veledin birisine bir şeyler anlatırken de bir daha gönlünden başka şey geçmemişti. Durup düşünürdü bazen, “Ulan, Leylacık”. Muhallebi kadar güzel, her yanı aynı tattı. Nasıl olup da birbirlerini bulmuşlardı şaşardı.

Amaçsızsan kime baktığın önemli değil oysa. Yeter ki kendini esirgemedi bak dünyaya. Gözün takılır da bir gün aynaya vazgeçersen aşktan, o an düşersin cennetten. Ömrün geçer çöllerde... nereye yürürsen yürü artık, hepsi nafile!

İçi paralanmış gibi acıdı iki büklüm oldu. Ses çıkmadı dudaklarından. Buz gibi gözlerinde tek damla yaş yoktu. Büyük gerçek dudakları kımıldamadan söze dökülmüştü, “Yabancı değilsin! Ayağa kalk! Nereye doğru yürürsen yürü farketmez. Her yerde evindesin!”

*Açtım, doyurdun.
Çıplaktım, giydirdin.
Hastaydım, baktın.
Mahpustum, geldin.*



*Yıldızlar ışıklarını yitirdiğinde,
Benlikler çiftleştirildiğinde,
Beriyeye geldiğin ve geriye döndüğün zaman geceye,
Beni yeniden göreceksin.*

Dünyayı Gezmenin On İki Yolu



*Dünyayı ona
saf ve temiz
bir aşkla
bağlanarak
gezebilirsiniz.*





*Dünyayı
onun tadına
bakarak
gezebilirsiniz.*



*Dünyayı
uykulu
uykulu
gezebilirsiniz.*

*Dünyayı hiç
ölmeyeceğimiz
gibi
gezebilirsiniz.*

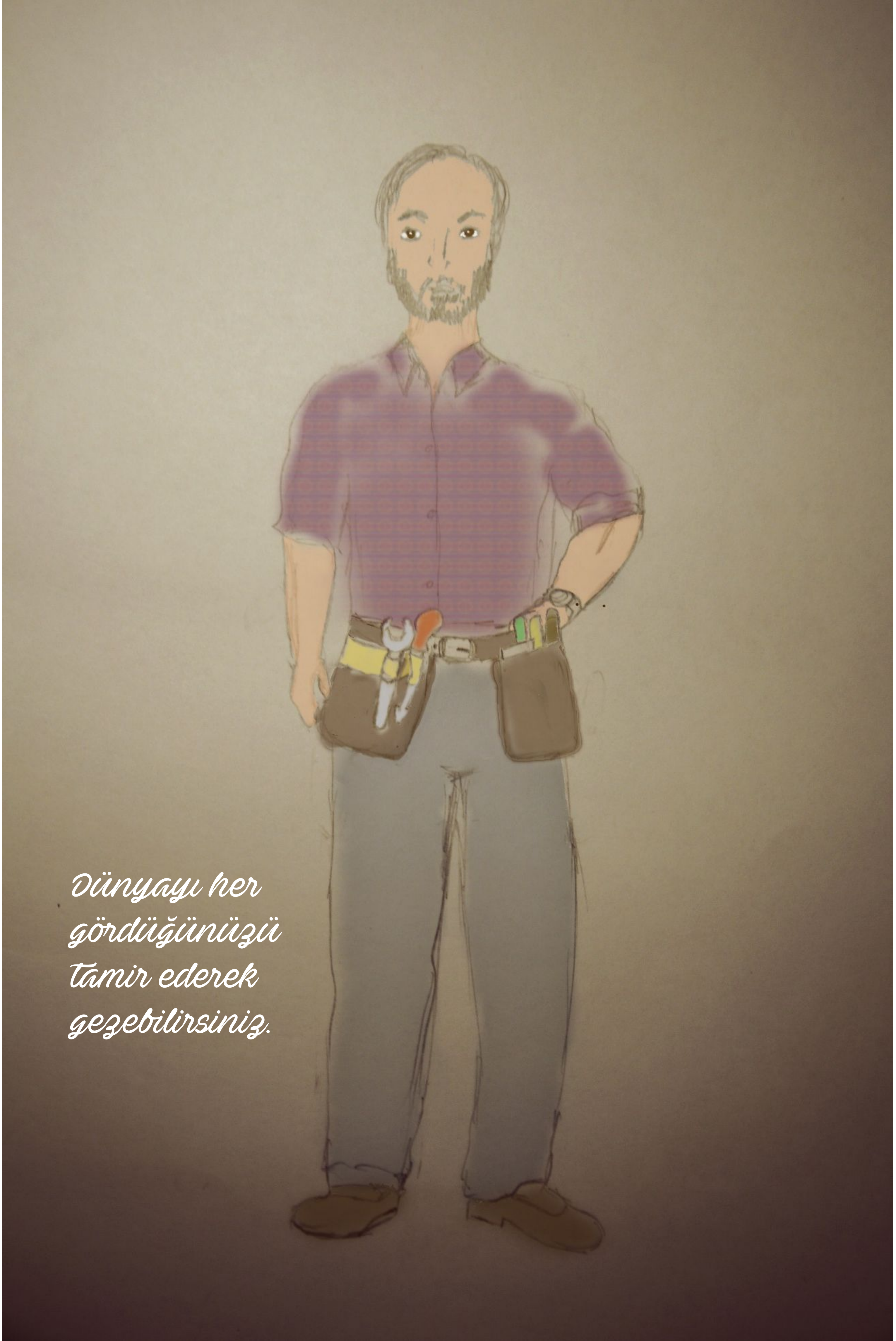


*Dünyayı bir
şeylerin
peşinde
koşarak
gezebilirsiniz.*





*Dünyayı
fetva vererek
gezebilirsiniz.*



*Dünyayı her
gördüğünüzü
tamir ederek
gezebilirsiniz.*



*Dünyayı
seyirci
koltuğunda
gezebilirsiniz.*



*Dünyayı
yenilgiye
doymayan
güreşçiler gibi
gezebilirsiniz.*

*Dünyayı asla
mezun
olmayacağınız
bir okula gider
gibi
gezebilirsiniz.*





*Çocukluğ
bırakıp o da
sizi gezerken
dünyayı
gezebilirsiniz.*

SON



Resmi

"Bir Zamanlar Avrupa" ieeėi,

Spaten-Franziskaner-Bräu.

Resmi

"Bir Zamanlar Avrupa" yiyeceđi,

Bratwurst.



Bu bir açık kitap projesidir!



“Bir Zamanlar Avrupa” size de ait. Eğer kendi komik seyahat hikâyenizi yazmak istiyorsanız, daha fazla vakit kaybetmeyin. Hemen yazmaya başlayın!

Beleşçiyse PDF versiyonu (güncel versiyon olmayabilir) =

<https://www.scribd.com/user/448325112/Mehmet-Tevfik>

Kendinizi bonkör hissediyorsanız PDF versiyonu =

<https://play.google.com/store/books/author?id=Erol+Bozkurt>

Yazar olmak isteyenler için Word versiyonu (güncel versiyon olmayabilir) =

<https://github.com/erdalilkturk/birzamanlaravrupa>